

СТОР. 4–5

У волинському небі — «Фехтувальники» та «Альбатроси»

СТОР. 8

Настав час професіоналів

Всенародний тест на патріотизм

Свого часу відомий педагог Василь Сухомлинський стверджував: «Кожному з нас, чоловіків, потрібно твердо пам'ятати: у мене є дві спеціальності. Перша — це коли ти вчитель чи агроном або інженер. Друга в усіх нас одна — бути захисником Вітчизни». Сьогодні, коли існує загроза національній безпеці України, ця друга за значенням, але основна чоловіча спеціальність набуває особливої важливості. СТОР. 10

СТОР. 18

Вони загинули за Україну

Народна армія

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

26–31 ТРАВНЯ 2014 РОКУ №20 (5253)

● З ПЕРШИХ УСТ

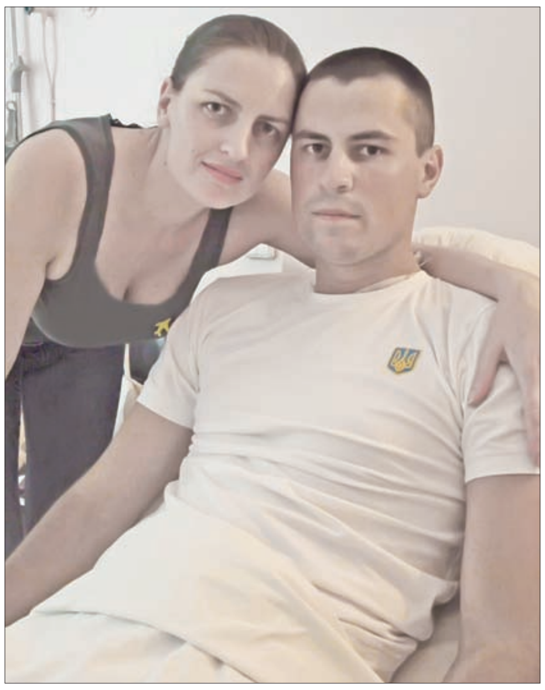
«РОБИТЬСЯ ВСЕ МОЖЛИВЕ, АБИ УНИКНУТИ ЖЕРТВ СЕРЕД МИРНОГО НАСЕЛЕННЯ ПІД ЧАС АТО»

«Ми працюємо на випередження ситуацій, що виникають у ході АТО. Сили стримування не дали терористичним угрупованням розповсюдитися на територію тих областей, що межують з районом проведення АТО...»

СТОР. 3

● ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

«ЖАЛКУЮ, ЩО НЕ ЗМОЖУ ДОПОМОГТИ ТОВАРИШАМ У БОЮ...»

...На світанку 22 травня терористи влаштували підступну засідку українським військовим. У результаті бою загинуло троє хлопців, п'ятеро були поранені. Ярославу пощастило вижити, але його поранення призвело до ампутації ноги...

СТОР. 6

● З НАГОДИ МІЖНАРОДНОГО ДНЯ МИРОТВОРЦІВ ООН!

ШАНА ТИМ, ХТО МИР БОРОНИТЬ!

З нагоди Міжнародного дня миротворців ООН у Наводницькому парку в Києві відбулася урочиста церемонія покладання квітів до пам'ятного каменя на Алеї Слави миротворців ООН.

У церемонії взяли участь керівництво Міністерства оборони та Генерального штабу Збройних Сил України, учасники миротворчих операцій, ветерани-миротворці, представники громадськості, військовослужбовці та працівники ЗС України.

— За весь час проведення операцій від України взяли участь близько 42 тисяч українців. На жаль, ми повинні констатувати, що за цей час ми втратили 21 людину і ми схиляємо перед ними голови. Станом на сьогодні в цих операціях виконують завдання понад 700 осіб, які перебувають у Ліберії, ДР Конго, Афганістані, Косові тощо. Вони виконують завдання як у складі миротворчих контингентів, так і у складі миротворчого персоналу Місії ООН, — зазначив у своїй промові заступник Міністра оборони України Іван Руснак.

Слід зазначити, що Україна як незалежна держава свою миротворчу діяльність розпочала в 1992-му році, коли направила 240-й окремий миротворчий батальйон до колишньої Союзної Республіки Югославія.

На сьогоднішній день миротворчість є однією з провідних частин діяльності нашої держави на світовій арені, визначною прикметою української міжнародної політики.

Інф. «НА»

Фото Вадима КОВАЛЬОВА

АКЦЕНТИ УРЯДУ

«В НАС ОБОВ'ЯЗКОВО БУДЕ УСПІШНА ІСТОРІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО МАЙБУТНЬОГО»

В межах робочого візиту до Німеччини Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк зустрівся з Федеральним канцлером Німеччини Ангелою Меркель на спільних переговорах разом із Прем'єр-міністром Грузії Іраклієм Гарібашвілі та Прем'єр-міністром Молдови Юрієм Лунке, взяв участь у саміті з енергетичної безпеки в Берліні та в церемонії вручення Міжнародної премії Карла Великого Президенту Європейської Ради Герману Ван Ромпею, повідомляє Урядовий портал.

Перед початком зустрічі з Ангелою Меркель Арсеній Яценюк наголосив, що безпекова ситуація в Україні залишається складною та висловив переконання, що влада має всі можливості для стабілізації ситуації в країні: «Проте така стабілізація залежить від позиції однієї з сусідніх до України держав. Ми переконані в тому, що всі країни повинні виконувати свої міжнародні зобов'язання, і в першу чергу це стосується Росії».

«Наша ціль — зробити Україну європейською державою. З новим Президентом уряд і парламент виконає все, чого очікує український народ», — наголосив Прем'єр-міністр.

Арсеній Яценюк зазначив, що необхідно «думати про нову Європу — більшу»: «Ми розуміємо наслідки, пов'язані з розширенням ЄС. Але йдеться не просто про розширення через включення нових країн — нам необхідно поглибити наші цінності. Ми повинні боротися за мир і свободу — і це наш обов'язок. Це те, чого просить народ України».

Від імені уряду України Арсеній Яценюк подякував Німеччині за чітку позицію щодо підтримки демократичних перетворень в Україні: «Ми це цінуємо і сподіваємось на подальшу підтримку. У нас разом обов'язково буде успішна історія європейського майбутнього».

ВИБОРИ-2014

ГОЛОСУВАННЯ ЗАРАДИ КРАЩОГО МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНИ

Відкриваючи у четвер 29 травня засідання парламенту, голова Верховної Ради України Олександр Турчинов повідомив, що Центральна виборча комісія опрацювала 100% електронних протоколів.

— За результатами підрахунку голосів перемогу на позачергових виборах президента України 25 травня здобув Петро Порошенко з результатом у 54.7%, — сказав Олександр Турчинов.

Безперечно, позачергові президентські вибори, які відбулися в Україні минулої неділі, стали кроком до об'єднання країни. Їхньою відмінною рисою стала висока явка виборців на дільниці. Тож на зрозумілі хвилювання українського суспільства щодо ситуації у країні мешканці всіх областей відповіли рекордною явкою на вибори.

Рівень громадянської свідомості на цих виборах зашкалював. Аби проголосувати, люди чекали годинами. Зокрема у Києві на виборчих дільницях був небачений аншлаг. У деяких місцях черги закінчувалися на вулиці. Більшість людей вистоювали в них спокійно і з розумінням: «Коли наші хлопці платять життям за цілісність країни, то ми мусимо виявити свою громадянську позицію і проголосувати за краще майбутнє України».

Військовослужбовці як у місцях постійної дислокації, так і в місцях виконання завдань за призначенням також активно голосували. Про це повідомив тимчасовий виконувач обов'язків начальника Головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України генерал-майор Олександр Розмазнін під час брифінгу у прес-центрі Кабміну.

— Військовослужбовці голосували на відкритих дільницях, а у військово-медичних закладах Міністерства оборони України було утворено спеціальні виборчі дільниці, затверджені Центральною виборчою комісією, — наголосив генерал-майор Олександр Розмазнін. — З урахуванням специфіки виконання завдань Збройними Силами військовослужбовці не могли голосувати всі одночасно, але можливість скористатись своїм виборчим правом під час проведення позачергових виборів Президента нашої держави їм була забезпечена.

Відбулося голосування і на закордонних дільницях у державах, де українські військовослужбовці виконують миротворчі завдання. Зокрема, на двох виборчих дільницях у Демократичній Республіці Конго — в містах Гома і Бунія — проголосували військовослужбовці 18-го окремого вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації в цій країні. Також взяли участь у голосуванні наші миротворці в Косові, Ліберії тощо.

Загалом слід зазначити, що в позачергових виборах Президента України взяла участь максимальна кількість військовослужбовців Збройних Сил.

Низка світових лідерів та політичних діячів вже висловили свою підтримку лідеру президентських перегонів. Зокрема, Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун привітав Петра Порошенка з перемогою на виборах та закликав його до негайних кроків з виведення країни з політичної, економічної, соціальної кризи. Глава ООН високо оцінив зусилля Петра Порошенка, спрямовані на зменшення напруженості ситуації та налагодження національного діалогу.

Станом на 10:00 30 травня інформагентство УНІАН оприлюднило дані Центральної виборчої комісії щодо 100% опрацьованих електронних протоколів.

Зокрема, у Петра Порошенка 54.7% голосів виборців; Юлії Тимошенко — 12.81%; Олега Ляшка — 8.32%. У межах 6 відсотків проголосували за Анатолія Гриценка та Сергія Тігіпка.

Від одного до трьох відсотків голосів набрали Михайло Добкін, Вадим Рабинович, Ольга Богомолець, Петро Симоненко та Олег Тягнибок.

Володимир КОРНІЯКА,
«Народна армія»

УКРАЇНА — ЄС

НА ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА ПЕРЕМІГ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД

Глави держав та урядів країн-членів Євросоюзу позитивно оцінюють проведення виборів Президента України та закликають усі сторони, включаючи Росію, визнати їхні результати.

На цьому наголошується в заяві лідерів ЄС, ухваленій за результатами неформального засідання у Брюсселі, повідомляє Укрінформ.

«Ми вітаємо проведення виборів як волевиявлення українського народу. Президентські вибори відбулися за високої явки і чіткої рішучості з боку влади провести справжні вибори відповідно до міжнародних зобов'язань, дотримання фундаментальних свобод, незважаючи на складну безпекову ситуацію у двох східних регіонах країни. Ми закликаємо всі сторони визнати результати виборів і чекаємо на тісну співпрацю з новим Президентом», — заявили глави держав та урядів 28 країн-членів ЄС.

Лідери висловили сподівання, що Росія також співпрацюватиме із легітимно обраним новим Президентом України, продовжить відведення військ від українського кордону, а також застосує важелі впливу на озброєних сепаратистів задля деескалації ситуації у наших східних регіонах.

«Пріоритетом Російської Федерації повинно стати запобігання проникненню сепаратистів і зброї до України», — наголосили європейські лідери.

Євросоюз вкотре висловився на підтримку суверенітету і територіальної цілісності України, суворо засудивши анексію Криму.

Лідери ЄС також заявили, що взяли до уваги підготовчу роботу Єврокомісії і Європейської служби зовнішньої діяльності із запровадження можливих обмежувальних заходів проти РФ та погодилися продовжити їхнє опрацювання для застосування, якщо розвиток подій цього вимагатиме.

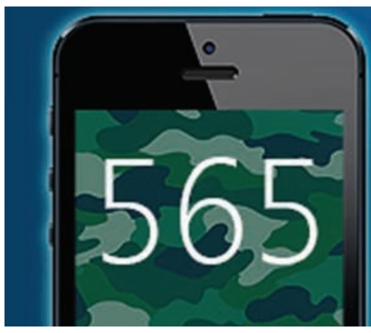
РІШЕННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ПОРАНЕНИХ В АТО ЛІКУВАТИМУТЬ У «ФЕОФАНІЇ»

Військовослужбовці, які брали участь в антитерористичній операції, отримали право безкоштовно лікуватися в клінічній лікарні «Феофанія» Державного управління справами. За це рішення 29 травня проголосували 234 народних депутатів з 306 зареєстрованих у сесійній залі Верховної Ради України.

«Всі військовослужбовці, які, захищаючи незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України, брали участь в АТО і отримали поранення, контузії або завдано іншої шкоди здоров'ю, мають право на безкоштовне медичне обслуговування (лікування, диспансеризацію, медичну реабілітацію) у клінічній лікарні «Феофанія» Державного управління справами», — йдеться в документі.

Підтримай Українську армію

Станом на 29 травня на рахунки Міністерства оборони України в межах акції «Підтримай Українську армію» від юридичних і фізичних осіб надійшло майже 126,7 мільйона гривень допомоги.

Увага! Кошти на матеріально-технічне та медичне забезпечення Збройних Сил України прохання перераховувати на реквізити Міністерства оборони України. Одержувач: Міністерство оборони України; Код ЄДРПОУ: 00034022; Банк: Державна казначейська служба України, м. Київ; Код банку МФО: 820172;

Реєстраційні рахунки:
31254307218611 — матеріально-технічне забезпечення;
31257304218611 — медичне забезпечення.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ «НАРОДНА АРМІЯ»

До 16 червня в усіх відділеннях поштового зв'язку ви можете оформити передплату видання на II півріччя 2014 року.

Вартість передплати на газету «Народна армія» (передплатний індекс — 68618) становить 14,18 грн на місяць.

Увага!

З 1 липня 2014 року газета «Народна армія» змінює періодичність виходу та обсяг видання. З метою посилення інформування особового складу Збройних Сил України, донесення оперативної інформації про діяльність Міністерства оборони України та Збройних Сил України, керівництва держави газета буде виходити 3 рази на тиждень на 8 шпальтах.

У зв'язку зі збільшенням видавничої вартості газети для читачів, які торік передплатили газету «Народна армія» на рік, видання в новому форматі буде надходити три рази на тиждень замість одного, але протягом коротшого терміну (залежно від дати оформлення абонемента).

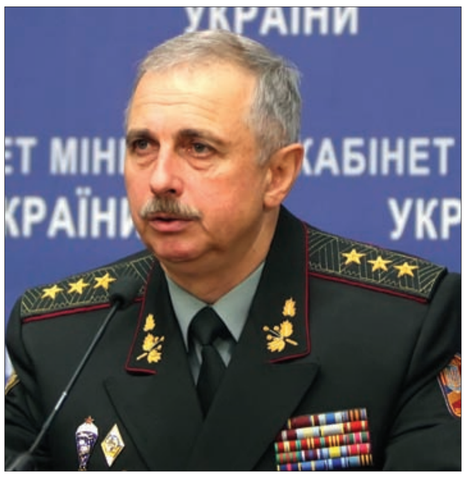
Приносимо вибачення за незручності! До бажаючих отримувати газету до кінця року прохання доплатити за вартість видання на нових умовах або, за наявності фінансового чека, анулювати абонемент і повернути собі кошти.

Більш детальну інформацію щодо передплати газети «Народна армія» ви можете дізнатися за телефоном 0(44) 489–50–12.

З ПЕРШИХ УСТ

«РОБИТЬСЯ ВСЕ МОЖЛИВЕ, АБИ УНИКНУТИ ЖЕРТВ СЕРЕД МИРНОГО НАСЕЛЕННЯ ПІД ЧАС АТО»

Підрозділи Збройних Сил України, які беруть участь в АТО, очистили від сепаратистів південь і західну частину Донецької, а також північ Луганської областей, що дало змогу провести президентські вибори в цих регіонах. На сьогодні проблемний регіон заблокований військовими підрозділами. При цьому ці підрозділи демонструють зразки мужності та вірного служіння своєму народу. Про це повідомив на брифінгу в Кабінеті Міністрів України виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль.

Реактивні системи залпового вогню «Град» не використовувалися

— Ми працюємо на випередження ситуацій, що виникають у ході АТО. Сили стримування не дали терористичним угрупованням розповсюдитися на територію тих областей, що межують з районом проведення АТО,- зауважив генерал-полковник Михайло Коваль. — Тож операція проводитиметься, доки на звільнених від сепаратистів територіях не будуть відновлені всі гілки української влади та регіон не розпочне повноцінно функціонувати.

Виступаючи на засіданні Верховної Ради України, виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль повідомив, що реактивні системи залпового вогню «Град» жодного разу під час антитерористичної операції не використовувалися.

— Реактивна артилерія в складі з'єднань АТО є, але вона не використовувалась. Це дуже потужна зброя, і вона б'є по площині. Це небезпечно, — наголосив він, пояснюючи, що українські військовослужбовці ніколи не завдадуть шкоди мирному місцевому населенню.

Водночас, за словами генерал-полковника Михайла Коваля, інша артилерія під час АТО кілька разів застосовувалася.

— Під час заходів АТО ми декілька разів використовували артилерію, але суто по артилерійських позиціях терористів на відкритій місцевості, — заявив він. — Я можу по кожному випадку розповісти, де це було і як, коли міномети обстрілювали наші блокпости. Тому зараз ми на кожен блокпост поставили по групі мінометів, щоб вони могли «відповідати», — додав виконувач обов'язків Міністра оборони України. Він наголосив, що Збройні Сили України роблять все можливе, аби уникнути жертв серед мирного населення під час проведення АТО.

— Збройні Сили України роблять все, щоб жоден мирний громадянин, жодна людина, яка не носить зброю, не постраждала.

Відповідаючи на питання про демобілізацію громадян з найбільш соціально вразливих сімей, генерал-полковник Михайло Коваль зауважив, що близько 6 тисяч військовослужбовців запасу, призваних на службу, будуть демобілізовані відповідно до чинного законодавства.

— Це питання вже практично вирішене. Ми підписали документ і близько 5,5 – 6 тисяч таких військовослужбовців запасу, призваних на службу, вже почали звільнення, — наголосив генерал-полковник Михайло Коваль, повідомивши, що ротації військовослужбовців Збройних Сил України, задіяних в антитерористичній операції на Сході України, не буде.

— Ротація здійснюватися не буде. Ми вивели всі сили і засоби. Ми прикрили всі державні кордони, ми готові до виконання завдань за призначенням. У нас немає жодної зайвої людини, щоб виводити і здійснювати ротацію, — зазначив виконувач обов'язків Міністра оборони України у доповіді Верховній Раді. — Адже в умовах зовнішньої агресії, в яких опинилася українська держава, ротація не може проводитися.

Щодо весняно-літнього призову, то він проводитиметься не тільки до лав Збройних Сил України, а й до Національної гвардії та інших військових формувань.

За словами керівника оборонного відомства, призовники протягом півроку проходитимуть підготовку у відповідних навчальних центрах. Більшість особового складу набиратиметься на контрактній основі. При цьому їх набиратимуть до тих частин, в яких Міноборони може виконати умови контракту.

— Ті, хто буде набраний весною літом протягом півроку проходитимуть навчання і ніхто з них не потрапить в район АТО, в якому беруть участь тільки підготовлені фахівці.

За словами генерал-полковника Михайла Коваля, на даний час всебічному забезпеченню Збройних Сил України приділяється максимальна увага.

Забезпеченню війська — максимальну увагу

— На озброєнні Збройних Сил України не було сучасних бронежилетів. Ця проблема існувала, і тому ми забезпечили всіх, хто бере участь в АТО, на початковому її етапі, бронежилетами «афганського» зразка. Але зараз ми повністю замінюємо ці засоби індивідуального захисту на бронежилети новітніх зразків 4-го ступеня захисту — 24 тисячі їх поетапно направляємо у війська. В першу чергу бронежилети направляються до тих підрозділів, які несуть службу на блокпостах.

Він також повідомив журналістам і про те, що на даний час на озброєння війська вже прийняті нові засоби зв'язку, і вони вже є у підрозділах. Виділено необхідні кошти й на замовлення тепловізорів. Вони також уже поставляються у війська.

Під час доповіді на засіданні Верховної Ради України виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль також повідомив, що очолюване ним військове відомство передало до прокуратури матеріали стосовно зловживань у системі постачання ЗС України.

— Фінансування Збройних Сил відбувається своєчасно, однак мали місце наявні зловживання окремих посадових осіб при їхньому забезпеченні. Ми проводимо роботу, щоб унеможливити будь-які зловживання, — повідомив виконувач обов'язків Міністра оборони України.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

ПРОТИДІЯ ТЕРОРИЗМУ

АТО ТРИВАЄ...

З початку тижня, який минає, антитерористична операція (АТО) помітно пожвавилася. Показовою в цьому плані стала зачистка донецького аеропорту — наймасштабніша операція тижня.

У понеділок 26 травня о 05.30 будівлю міжнародного аеропорту «Донецьк» імені С. Прокоф'єва захопили терористи. Але вже о 13.00 бойовикам, які незаконно проникли на територію аеропорту, командуванням сил АТО було висунуто ультиматум скласти зброю та здатися військовослужбовцям, які беруть участь в антитерористичній операції. Терористам було повідомлено, що в разі невиконання цих вимог буде застосовано силовий варіант звільнення будівлі та території міжнародного аеропорту «Донецьк».

Справи і вертольоти Мі-24 армійської авіації Сухопутних військ ЗС України. Вони здійснювали вогневу підтримку діям десанту, який висадився на території аеропорту.

О 14.40 вогнем вертольота армійської авіації була знищена разом із обслугою зенітна установка, з якої терористи вели вогонь по силам АТО. Протистояння з використанням гранатометів, автоматів тривало до 4-ої години ранку. А після двогодинного затишшя стрілянина відновилася з новою силою і тривала, доки територія донецького аеропорту не була зачищена та взята під контроль. Після цього на одному з поверхів будівлі аеропорту український спецназ виявив російську зброю, яку покинули терористи. Про її російське походження свідчили тип зброї, її серійні номери, роки випуску.

Внаслідок операції був поранений один військовослужбовець за контрактом (поранення мають осколковий характер) та знищено близько 100 терористів.

КЕРІВНИЦТВО СИЛ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ ВКОТРЕ НАГОЛОШУЄ, ЩО ДІЇ СИЛ АТО СПРЯМОВАНІ НА СТАБІЛІЗАЦІЮ СИТУАЦІЇ В РЕГІОНІ...

Терористи не виконали вимог українських силовиків, тому по позиціям бойовиків після закінчення часу ультиматуму було завдано авіаційного удару: літак Су-25 виконав попереджувальні постріли, аби примусити терористів виконати умови командування АТО, після чого літак МіГ-29 наніс авіаудар по місцях скупчення бойовиків.

Пізніше долучилися до цієї

Також на початку тижня на півночі Луганської області був повністю знищений центр з підготовки та тренування терористів разом із бойовиками, яких готували для проведення диверсійних операцій як на території Донбасу, так і в інших регіонах України.

А в четвер 29 травня в районі дислокації однієї з баз антитерористичної операції українськими військовослужбовцями був виявлений і знищений крилатий безпілотний розвідувальний апарат. В даний час проводяться слідчі дії, щоб з'ясувати, хто і з якою метою направив літальний апарат в район базування сил АТО. Цікаво, що БПЛА займався аерофотозйомкою, коли в районі базування підрозділів АТО йшов сильний дощ, і візуальне та технічне спостереження за повітряним простором було ускладнено. Проте спостерігачі змогли виявити повітряного розвідника та знищити ціль. Інформація з розвідувального обладнання, встановленого на БПЛА, наразі вивчається.

За словами експертів, збитий БПЛА відповідає моделі, що випускається в Росії. Корпус і двигун — російського виробництва, електронна «начинка» — виробництва Тайваню.

Також 29 травня озброєні представники так званої Луганської народної республіки зробили спробу захоплення підрозділу Національної гвардії України, дислокованого в Олександрівці Луганської області. Близько 16.30 озброєні автоматами, кулеметами і гранатометами люди, що прибули на восьми КамАЗах, оточили окремий підрозділ нацгвардії і зробили спробу його захопити. Зав'язався запеклий бій. А близько 17.00 в результаті влучення гранати з ручного гранатомета вибухнув склад зі зброєю.

Як повідомляється, серед українських військових жертв немає, проте є поранені.

Керівництво сил антитерористичної операції вкотре наголошує, що дії сил АТО спрямовані на стабілізацію ситуації в регіоні, відновлення конституційного ладу та правопорядку, забезпечення миру та спокою в районі проведення операції зі знищення незаконних збройних формувань, які загрожують життю та безпеці мешканців регіону.

Владислав СЕЛЕЗНЬОВ, Роман ВУС, «Народна армія»

Народна армія
26–31 травня 2014 року

● ПОЛІГОН

Льотно-методичний збір пар та ланок тактичної і транспортної авіації, який проведено у Повітряних Силах Збройних Сил України, мав на меті бойове злагодження екіпажів бойових літаків різного призначення.

У ВОЛИНСЬКОМУ НЕБІ — «ФЕХТУВАЛЬНИКИ» ТА «АЛЬБАТРОСИ»

Для проведення таких занять до однієї з авіаційних бригад було передисловано фронтові бомбардувальники Су-24М (за класифікацією НАТО — «Фехтувальник») та навчально-бойові винищувачі Л-39 (за класифікацією НАТО — «Альбатрос»).

Завершальний етап повітряних маневрів на території Волині проводився під керівництвом заступника начальника управління підготовки та застосування авіації командування Повітряних сил Збройних Сил України, льотчика-снайпера полковника Сергія Близнюка. Загалом учасниками льотно-методичного збору було близько 200 осіб з числа льотного, інженерно-технічного, аеродромного персоналу та офіцерів управлінської ланки. Було проведено три льотні зміни, під час яких кожен з пілотів підвищив свій фаховий рівень і додав у свій актив ще декілька годин нальоту.

Перед тим, як сісти до кабіни літака, в залежності від польотного завдання проводиться передполітна підготовка. Льотно-методичний збір став нагодою для передачі багатого досвіду повітряних асів молодим пілотам. Так, цього разу до польотів залучався досвідчений пілот української військової авіації, льотчик-снайпер генерал-лейтенант Станіслав Павлович. Він пройшов війну в Афганістані, на його рахунку — понад 2 тисячі годин у повітрі.

— Раніше при вступі в льотне училище конкурс становив 6 юнаків на місце, — зазначив Станіслав Павлович. — Згодом престижність цієї професії знизилась, зокрема й через брак польотів. Сподіваюся, що в подальшому інтенсивність польотів не знижуватиметься, що сприятиме підвищенню боєздатності війська та зростанню популярності професії військового льотчика.

На проведення трьох льотних змін було виділено близько 300 тонн авіаційного пального. Як бачите, підготовка льотного складу у фінансовому плані — справа досить витратна. Але ж йдеться про обороноздатність нашої держави!

Заступник начальника управління підготовки та застосування авіації командування Повітряних Сил ЗС України полковник Сергій Близнюк зауважив, що льотчики-розвідники та бомбардувальники під час зборів виконали чимало вправ, на які в попередні роки за відсутності належного фінансування відводилося по кілька місяців.

За словами учасників зборів, ці навчання стали найбільш інтенсивними та напруженими для особового складу за чимало останніх років. На наших очах літаки здіймалися в небо один за одним. А за кожним таким зльотом величезна та відповідальна

● НА ПРИКРИТТІ КОРДОНУ

ДОСВІД ЗАЙВИМ НЕ БУВАЄ

Особовий склад військових частин та підрозділів Збройних Сил України, які виконують завдання у визначених прикордонних районах, облаштувавшись у фортифікаційному плані та налагодивши побут, продовжують відточувати професійну майстерність. Наприклад, нещодавно воїни-гвардійці однієї з частин Сухопутних військ управлялися у водінні бойової техніки в різних умовах місцевості та обстановки. До таких занять, як правило, залучаються не лише механіки-водії танків, бойових машин піхоти та бронетранспортерів, а і решта членів екіпажів — командири та навідники-оператори бойових машин. Щоб у бою кожен міг замінити товариша за кермом чи важелями. За словами заступника командира підрозділу майора Віктора П., під час занять особливу увагу зосереджують на злагодженості дій екіпажів, умілому поєднанні вогню і маневру, а також подоланні природних та штучних перешкод. Крім того, під час занять військовослужбовці покращили навички з водіння машин у складі взводу в похідних і бойових порядках у складних умовах місцевості.

— Всі екіпажі бойових машин мають достатньо годин практичного наїзду, підрозділи добре злагоджені та в будь-який час готові виконати поставлені бойові завдання, — зазначив офіцер. — Утім практика зайвою не буває. Та й відпрацювати швидку зміну позицій не завадить.

Валентин ШЕВЧЕНКО, «Народна армія»

● ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВА ТЕХНІКА

РІВЕНЬ СПРАВНОСТІ ОВТ — ПОНАД 90 ВІДСОТКІВ

Збройним Силам України вдалося налагодити систему забезпечення військ (сил) військово-технічним майном, ракетами та боєприпасами шляхом доставки зазначеного майна безпосередньо до військ.

За словами начальника Озброєння ЗС України полковника Сергія Корнійчука, на теперішній час ремонтні підрозділи набули необхідного досвіду та навичок, яких бракувало, й спроможні виконувати завдання за призначенням.

— Ремонтно-відновним частинам вдалося оперативно розгорнути 6 зведених ремонтно-евакуаційних груп, які відновлюють пошкоджену та несправну техніку в інтересах різних угруповань військ та сил, — зазначив він.

Зокрема, організовано виконання робіт з відновлення паливних баків та радіаторів систем охолодження колісних машин та гусеничної автомобільної техніки, інформує Управління преси та інформації МО України.

— Шляхом організації ремонту озброєння та військової техніки силами та засобами виїзних ремонтних бригад підприємств промисловості, ремонтно-відновних підрозділів різних рівнів вдалося підвищити загальний рівень справності ОВТ у військах та силах, які беруть участь в антитерористичній операції — до 94%, а у місцях ізоляції району проведення АТО — до 91%, — зазначив полковник Сергій Корнійчук.

робота десятків різних фахівців наземних служб.

Гуркіт двигунів було чути в багатьох куточках древнього Луцька. Попри це, волиняни схвально відгукувались про польоти. Адже так військо навчається перемагати. Секретар міської ради Сергій Григоренко, який завітав до військових авіаторів, зазначив, що мерія всіляко допомагає українським військовим. Наприклад, для луцького аеродрому та військової частини у Володимирі-Волинському було перераховано 38 тисяч гривень — одноденна заробітна плата працівників мерії. Він запевнив військових, що допомога надаватиметься й надалі.

Зі свого боку українські льотчики щиро вдячні підприємцям, благодійним фондам та пересічним громадянам, котрі перераховують кошти, привозять продовольчі та промислові товари, щоб зробити їхні побутові умови кращими, а військо загалом — сильнішим.

Вадим БАКАЙ, Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ, «Народна армія».
Фото авторів

● Є ТАКА СЛУЖБА

НАМ ПОТРІБНІ КАРТИ «ВІЙСЬКОВОЇ ЯКОСТІ»

Своє професійне свято — День топографічної служби ЗС України — офіцери цієї професії зустрічають на передовій. Це лише в керівних документах декларується, що топогеодезичне забезпечення бойових дій готується заздалегідь.

Як показує практика, агресор не дає часу на підготовку, тому всі роботи доводиться виконувати «з коліс», але так, щоб не страждала якість.

У «мирний час» багато років вітчизняна топослужба, як і військо загалом, фінансувалася за залишковим принципом. Тому навіть на нових картах зображена здебільшого «стара» місцевість.

— Зміни місцевості, як правило, навіть за десятиліття незначні, — переконаний кандидат технічних наук, доцент, заступник начальника інституту інформаційних технологій з навчальної роботи Національного університету оборони України імені І.Д.Черняховського полковник Олександр Чорнокнижний, — основні дороги, контури — без змін. Але для військовиків у зоні бойових дій потрібні точні та великомасштабні карти. Тому офіцери-топогеодезисти — часті гості в підрозділах, що стоять на прикритті кордону, та на блокпостах у зоні проведення АТО.

Одним з таких є старший офіцер служби навігаційного забезпечення Центрального управління воєнно-топографічного та навігації ГУОЗ ЗС України полковник Олександр Джура. За його плечима — тисячі кілометрів перевірених доріг.

— Бувало по-всякому, — розповідає офіцер. — Доводилося і зібраний волонтерами крам на Чонгар доправляти, і стояти з кам'яним обличчям, коли навколо скаженіють «мирні протестувальники». Та головне — завжди професійно виконувати свою роботу. Важливість топогеодезичного забезпечення наших військ важко переоцінити. Топоприв'язка (визначення координат з мінімальною похибкою) блокпостів, вогневих позицій, перевірка координат відомих об'єктів — далеко не повний перелік завдань офіцерів-топографистів. А без цього ні артилерія, ні авіація й ніхто загалом не можуть працювати з найбільшою ефективністю.

— Часто можна почути, що паперова карта — це вчорашній день, а нині настав час електронних засобів позиціонування. Й при цьому наводять за приклад карти сервісу «Гугл», — розповідає фахівець. — Але нам до повноцінного переходу «на цифру» ще потрібний час і кошти. До того ж карти «Гугл» непридатні для військового використання. Їхні розробники їх навмисно такими роблять. Мій колега підполковник Андрій Булгаков був у відрядженні за кордоном і помітив одну особливість: на електронних картах, які є у вільному доступі, немає жодного військового об'єкта. А ті, які є, прописані, м'яко кажучи, не точно. Словом, «оцифрування» всієї території України у прийнятній для військових якості потрібно робити самотужки. «Гугл» нам не допоможе.

Крім того, всі електронні пристрої глобального позиціонування беруть інформацію або з російських, або з американських супутників. З жодною з цих країн ми не маємо угоди про надання повноцінної інформації. Тобто точність усіх засобів у нас «цивільна». А що таке похибка в кілька десятків метрів? Це снаряд чи ракета, які замість ворожого об'єкта вразять невідомо що. І добре, якщо влучать у поле. А якщо в житловий будинок? От і працюють наші топогеодезисти навіть під кулями, уточнюючи дані й прив'язуючи об'єкти до місцевості. А разом і паперові карти перевіряють на актуальність. Словом, воюють бусолями, теодолітами та іншими вивіреними часом приладами, які дозволяють здійснювати топогеодезичне забезпечення військ з прийнятною для військової справи точністю і без використання недостатньо надійних у воєнний час «цивільних» систем.

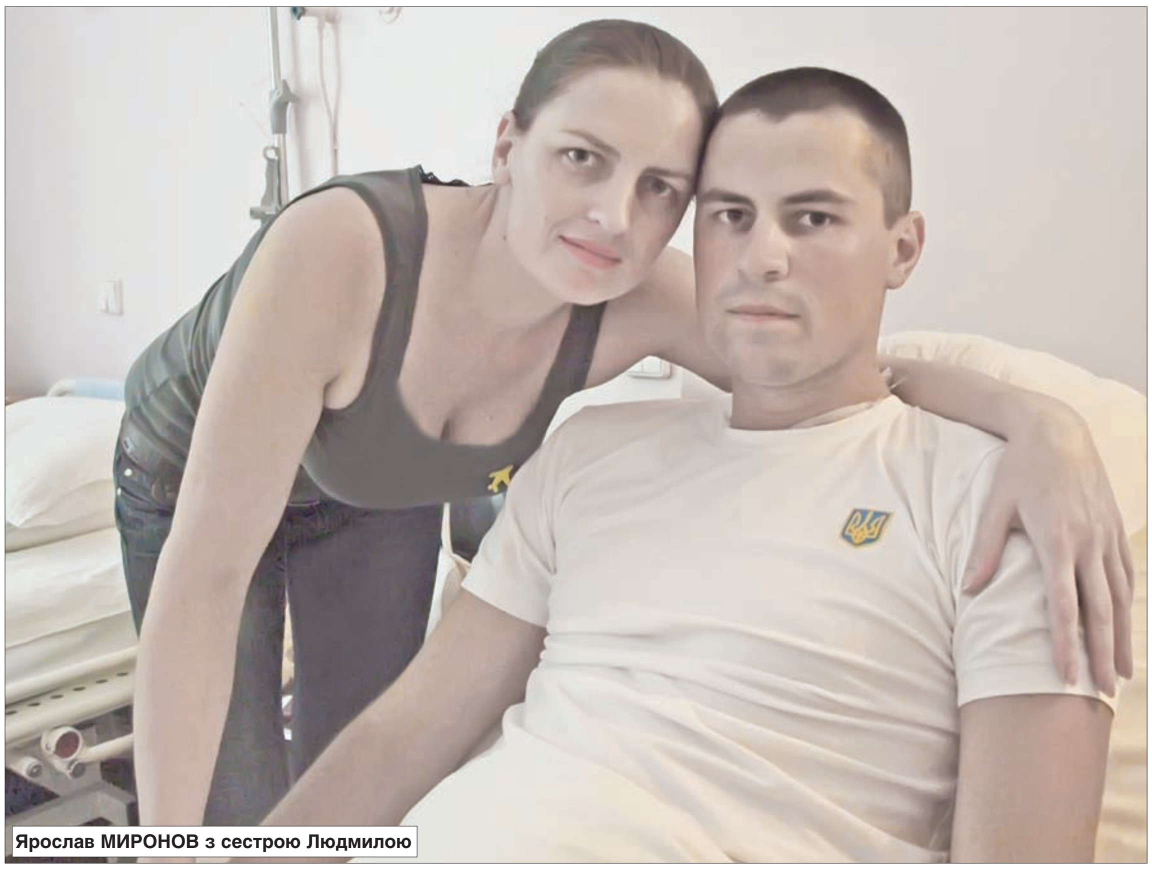
Роман БАКУМЕНКО, «Народна армія»

Народна армія
26–31 травня 2014 року

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Старший лейтенант Ярослав Миронов радів поверненню до рідного Новограда-Волинського після миротворчої місії у Косові. Його зустрічали кохана дружина та сестра. Та молодий офіцер і не уявляв, як швидко закінчиться його спокійне життя...

«ЖАЛКУЮ, ЩО НЕ ЗМОЖУ ДОПОМОГТИ ТОВАРИШАМ У БОЮ...»

Ярослав МИРОНОВ з сестрою Людмилою

Через п'ять діб Ярослав знову потрапив на передову боротьби за мир та безпеку громадян, але вже власної країни. Ситуація на Сході України виявилася значно жорсткішою, ніж у колишній Югославії. І навіть попри набутий бойовий досвід, довелося зазирнути в очі смерті, яка, на щастя, його обминула. Ярослав Миронов став учасником бою, про який тепер знає вся Україна…

На світанку 22 травня терористи влаштували підступну засідку українським військовим. У результаті бою загинуло троє хлопців, п'ятеро були поранені. Ярославу пощастило вижити, але його поранення призвело до ампутації ноги.

…Ярослав нині проходить курс лікування у клініці судинної хірургії Головного військово-клінічного центру «ГВКГ» МО України. Поряд з ним — дружина Галина та сестра Людмила. Там я з ними і зустрілась.

— Звісно, про Ярослава тут дбають. Батьки, на жаль, рано пішли з життя, тож для нас підтримка лікарів дуже важлива, — говорить Людмила. — Нас з братом із Харкова ввечері доправили реанімобілем в київський госпіталь, де його відразу й прооперували. Особлива вдячність лікарю Ярослава ангіохірургу Олексію Родіонову за турботу і підтримку. Та й медпрепаратами нас забезпечили сповна. На них ми не витратили жодної копійки.

Завжди спортивний, за вдачею непосидючий та товариський Ярослав важко звикається з теперішнім станом. Про пережите на Сході згадує з помітною гіркотою. І це зрозуміло, адже у свої 27 років він втратив бойових побратимів, та й самому доведеться вчитися жити по-іншому.

Завданням окремої механізованої бригади, в складі якої старший лейтенант Ярослав Миронов вирушив на Луганщину, було посилення блокпостів на дорогах області. А згодом зі штабу надійшов наказ відрядити колону до Рубіжного, аби облаштувати там ще два блокпости.

— Пересувались ми вночі. Коли зайшли в Рубіжне, десь близько п'ятої години ранку, розділились: одна колона пішла в бік Лисичанська, а наша, на чолі з начальником штабу капітаном Андрієм Ф., в бік міста, де за 300 метрів від укріплення ворожих станів ми мали облаштувати свій блокпост, — розповідає Ярослав. — Але такої змоги нам не дали. Ми помітили озброєних чеченців, а згодом пролунали вистріли. Обстрілювали першу колону. Начальник штабу прийняв рішення: повернутись і допомогти нашим хлопцям.

Коли підрозділ Ярослава Миронова прийшов на допомогу, бій був у розпалі. Один солдат з мобілізованих резервістів загинув, двох поранили. Командир роти капітан Олександр П. побачив, що наші вояки можуть потрапити в пастку: з одного боку дороги — річка і болото (у разі обстрілу ліворуч не відійти), а з другого — підвищення, на яке машини не змогли б виїхати. Водночас інтенсивність обстрілу зі сторони Лисичанська зростала. Довелося розвертати авто- та бронетехніку під вогнем. Саме тоді снайпер поранив їхнього командира взводу лейтенанта Дмитра Я. Ярослав Миронов з лейтенантом Сергієм Д. і двома військовослужбовцями, які разом з ним були в косовському відрядженні — старшиною Володимиром П. і капітаном медичної служби Дмитром Г., — забрали пораненого командира на ноші та доставили до реанімаційної машини. На душі полегшало: життя товариша — у безпеці. Аж раптом воїни побачили, що їхній відхід заблоковано.

— Ми потрапили в пастку. Бойовики з місцевих завалили дорогу деревами, — згадує Ярослав.

Почались переговори із розлюченим натовпом, який вимагав залишити техніку і зброю. Мовляв, вони проти, щоб вона потрапила в місто. Насправді, це й не входило в завдання частини — за 2–3 км знаходився блокпост сил АТО, військові направлялася саме туди. Вдалося домовитися, взялися розбирати завали дерев. Однак щойно перша машина завелась, зі сторони Лисичанська підійшли люди у одностроях з прапорами Російської Федерації на шевронах. З їхньої розмови та зовнішнього вигляду стало зрозуміло — чеченці. Начальник штабу підтвердив рішення: виводити техніку і рятувати людей. У цей час Ярослав Миронов прикривав вогнем двох мобілізованих хлопців, які лежали під машиною. В їхніх очах він бачив страх... Підступно ззаду йому в ногу вдарила куля. Вже згодом Ярослав зрозумів, що вона була зі зміщеним центром тяжіння, бо порвала сухожилля та м'язи, пошкодила артерію та вени.

— Капітан медслужби Дмитро Г., сержант Г. і солдат П. донесли мене до медичної машини, на якій доправили до місцевої лікарні, — згадує офіцер. — Я їхав і чув постріли та вибухи.

На допомогу мотострільцям підійшли десантники і артилеристи. Потім Ярослав дізнався, що командир підрозділу прибув на місце бою і вивів своїх хлопців на укріплений блокпост.

Проте для Миронова випробування того дня не закінчилися. Близько десятої години вечора до лікарні, де розмістили поранених військових, підійшло з десяток озброєних чужинців. Вирішили добити поранених. На захист пацієнтів став головний лікар, який не дозволив нікому зайти в будівлю, переконавши їх, що в лікарні військових немає. Так, вкотре ангел-охоронець врятував життя офіцеру. Згодом п'ятьох українських поранених вертольотом доправили в Харків. А звідти Ярослава забрали під опіку військових медиків до Києва…

Сьогодні офіцер уже у безпеці. Проте його подальше життя не буде простим. Але зараз Ярослав не про це думає. Для нього головне, щоб його товариші та всі наші військові якнайшвидше повернулись до рідних домівок. А всі збройні протистояння — припинились. Адже немає нічого ціннішого за людське життя, яке на війні легко втратити.

P.S. Завершуючи нашу нелегку розмову, старший лейтенант Миронов просив не робити з нього героя, а наголосити, що він офіцер, який захищав свою Батьківщину — рідну землю, що для цієї молодої людини має особливе значення. А ще передавав через газету привіт усім своїм товаришам, які залишаються на Сході країни, водночас жалкуючи, що вже не зможе їм допомогти в бою…

Наталія ТКАЧУК,
«Народна армія»

Сергій Д., лейтенант, товариш:

— Я разом з Ярославом Мироновим проходив службу в Національному контингенті в Косові. Жили в одній кімнаті. Ярослав — один із таких товаришів, яких не кожному щастить зустріти на життєвому шляху! Завжди підтримає, в біді — допоможе. Я дорожу нашою дружбою, перевіреною часом і службою.

Всі наші хлопці передають йому привіт і слова підтримки. Ми обов'язково, по можливості, приїдемо провідати бойового товариша.

І знай — ми тебе не залишимо!

Володимир К., підполковник, командир батальйону:

— Миронов — чесна, добросовісна, відповідальна людина, яка любить свою роботу і стовідсотково віддається їй. А ще він — чудовий сім'янин і понад усе цінує життя. До того ж в Ярослава «золоті» руки. У Косові на посаді командира взводу матеріально-технічного забезпечення старший лейтенант Миронов підтримував озброєння не тільки свого взводу, а й цілого контингенту.

Олексій РОДІОНОВ, ангіохірург, ординатор клініки судинної хірургії ГВМКЦ «ГВКГ» МО України:

— Ярослава Миронова доставили в наш госпіталь 24 травня о 18.20 в тяжкому стані. Через значну втрату крові він був одразу розміщений у відділенні реанімації та інтенсивної терапії для хірургічних хворих. Після поранення першу допомогу йому надали в районній лікарні: обробили рану, витягли кулю і перев'язали артерію і вену, щоб зупинити кровотечу. Потім хворий був доставлений вертольотом до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону в Харкові. Там нашими колегами була виконана операція з стегново-підколінного шунтування, аби зберегти кінцівку. Однак, попри проведене лікування та з урахуванням фактору часу, який при пошкодженні магістральних судин має вирішальне значення, ознаки критичної ішемії продовжували наростати. Тоді було прийнято рішення про переведення хворого до ГВМКЦ. При госпіталізації в наш центр у Ярослава вже були ознаки незворотної ішемії лівої нижньої кінцівки, і на консиліумі хірургів було прийнято рішення про необхідність ампутації кінцівки за життєвими показами. Операція відбувалась в ніч з 24 на 25 травня, тривала 2 години, її виконував начальник клініки судинної хірургії полковник м/с Володимир Роговський.

Хворий потребує подальшого стаціонарного лікування до моменту стабілізації загального стану, лабораторних показників крові та загоєння рани, з подальшим курсом реабілітації та протезуванням лівої нижньої кінцівки. Нині з Ярославом працюють й психотерапевти.

●ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

«ПРО КОГО ТРЕБА РОЗПОВІДАТИ ВСІЙ КРАЇНІ, ТО ЦЕ ПРО МОГО КОМАНДИРА...»

Розвідник 95-ї окремої аеромобільної бригади солдат військової служби за контрактом Антон Магльований — один з учасників (чи не наймолодший) антитерористичної операції, який сьогодні проходить курс лікування у Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону (м. Харків).

Наш «поранений лебідь» — так по-доброму називають вісімнадцятирічного десантника військові лікарі та медперсонал. Сусіди по палаті теж полюбили хлопця за позитивний настрій, яким він ділиться з усіма оточуючими.

— Я родом з Черкащини. Про блакитний берет мріяв приблизно з четвертого класу. Щойно досяг повноліття, відразу ж попросився на службу, зрозуміло, у десант. За декілька місяців своєї служби на Житомирщині зрозумів, що не помилився з вибором професії: десантники завжди там, де важко, вони попереду всіх, — розповів хлопець.

Усі його товариші по розвідувальному взводу, як один, зголосилися брати участь в антитерористичній операції в Східному регіоні країни. Адже вони добре усвідомлюють, що це саме їхня робота — захищати державу, боронити мирних людей від озброєних бандитів.

Про поїздку до неспокійного регіону він батькам не повідомив. Сказав, що його не взяли через вік. І якби не поранення, то його участь в АТО так би й залишилася для батьків таємницею.

Розповідаючи про свою службу в таборі АТО, Антон завжди наголошує, що там тільки справжні чоловіки:

— Там є бійці зі складу Збройних Сил, Нацгвардії, МВС та СБУ. Мені приємно усвідомлювати, що ми з друзями опинилися серед кращих захисників Вітчизни, справжніх патріотів України, яким доручено виконувати важливе завдання.

Ритм бойових буднів наших військовослужбовців вкрай напружений. Охорона стратегічно важливих об'єктів, чергування на блокпостах змінювалися нечисленними годинами відпочинку і обслуговування бронетехніки. Справжньою розрадою для десантників та спецпризначенців були хвилини, коли до польового табору доставляли листи підтримки та дитячі малюнки з усіх куточків держави.

— Навіть тут, на шпитальному ліжку, я продовжую отримувати послання від багатьох українців. Одне з них особливо запам'яталося: «Ви добрі люди, а Путін — поганий. Коли я трохи підросту, то стану солдатом і захищу свою маму й усіх українців», — написав семирічний школяр з Чернігівщини. Ці слова сколихнули мене до глибини душі, — каже воїн-розвідник.

Про обставини отримання поранення десантник розповів небагато. Сталося це 2 травня під час відбиття штурму сепаратистів під Слов'янськом. Вогонь терористів був дуже щільним. Його та ще одного бійця було поранено. Та десантники своїх не кидають у біді. Обох поранених воїнів з лінії вогню на собі виніс командир розвідувального взводу старший лейтенант Костянтин Султанбогомаєв.

— Про кого треба розповідати всій країні, то це про мого командира. Він не тільки врятував тієї ночі два життя. Він усьому особовому складу бригади продемонстрував приклад мужності й непохитності. Наступного року обов'язково вступатиму на факультет аеромобільних військ Військової академії, що в Одесі. Там навчався старший лейтенант Султанбогомаєв. І я вчитимусь, — запевнив військовослужбовець-контрактник.

Що ж до пораненої ноги, то лікарі вже дозволили Антону ходити в супроводі медсестри. А незабаром він зможе й бігати. Тож десантник одужує...

Олег ПЛАКСІЙ,
Дмитро ГОРБУНОВ,
Харків
Фото Дмитра Горбунова

●БОЙОВЕ БРАТЕРСТВО

20 МЕТРІВ ДО... ПОДВИГУ

СЕРЖАНТ ЯРОСЛАВ ХОЛОДНИЦЬКИЙ, РИЗИКУЮЧИ ВЛАСНИМ ЖИТТЯМ, ВРЯТУВАВ ПОРАНЕНОГО ТОВАРИША

Сержант військової служби за контрактом однієї з частин спецпризначення Ярослав Холодницький важке поранення правої руки отримав на блокпосту неподалік Слов'янська.

Сталося це близько першої години ночі, коли польовий табір сил АТО почали обстрілювати з автоматичної зброї. Вогонь сепаратисти вели із сусідньої лісопосадки. Поступово перестрілка переросла у справжній бій.

У ході збройного протистояння Ярослав через портативну радіостанцію почув, що його підлеглого поранено і він просить допомоги. Постраждалого товариша, який знаходився на своїй вогневій позиції, відділяли від Ярослава якісь 20–30 метрів. Але ця відстань є значною під шквальним вогнем. Проте командира це не спинило. Сержант без вагань під прикриттям кулеметника кинувся на допомогу підлеглому.

— Під час перебіжки я раптово відчув сильний удар у праву руку, вона раптом зімліла та просто повисла. Попри біль, я добіг до товариша, який лежав на відкритій місцевості і спливав кров'ю. Однією рукою я вхопився за його бронежилет і метр за метром тягнув його за собою до укриття... На жаль, і мені «дісталося», проте, дякувати Богу, що обидва живі, — згадує Ярослав.

Першу медичну допомогу в польових умовах обом пораненим військовослужбовцям надали військові лікарі Військово-медичного клінічного центру Північного регіону, які і зараз піклуються про Ярослава, за що він їм дуже вдячний.

Тепер, перебуваючи на лікарняному ліжку, хлопець усвідомлює, що ті дні стали для нього справжнім випробуванням на мужність. До АТО хлопець проходив службу на Дніпропетровщині. До недавнього часу він вважав свої армійські будні досить прозаїчними і якоюсь мірою навіть заздрив воїнам-миротворцям, які за кордоном займалися справжньою бойовою роботою. Але він не знав, що його чекають суворіші випробування... Чергування на блокпостах, охорона важливих об'єктів на Донеччині.

У важких умовах польового життя допомагала атмосфера доброзичливості, відчуття плеча товариша, що панувала в таборі АТО.

— Боротьба з тими, хто прагне розколоти країну, хто творить безчинства, для мене — справа честі. Я люблю свою країну і вважаю, що кожен чоловік повинен сам прийти до райвійськкомату і стати на захист Вітчизни, — розмірковує Ярослав Холодницький.

Пригадуючи службу на Сході країни, він із теплотою згадує, як приємно було читати листи від школярів у короткі моменти відпочинку.

— Підтримка наших вояків цивільним населенням зараз просто колосальна. Люди вірять, що ми захистимо їхнє нормальне життя. Щодо повідомлень від школярів, то їхні щирі побажання здоров'я та успіхів сприяли покращенню настрою, адже ми усвідомили, що за нами — діти, які повинні жити в мирній країні. Зараз, коли на лікарняному ліжку в мене з'явився вільний час, я навіть почав листуватись з деякими дніпропетровськими школярами. У відповідь вони присилають свої малюнки. Так, у нашій палаті вже назбиралось із десяток дитячих творів, — ділиться враженням сержант.

Дитячі творіння, без перебільшення, сприяють загоюванню ран. Уже сьогодні Ярослав планує, що коли його випишуть, він проситиметься назад у розташування табору сил АТО, до товаришів, з якими його зріднила неоголошена війна.

Дмитро ЧАЛИЙ,
Харків
Фото автора

● ДЕЩО З ПРИВОДУ

Армія існує для війни. Наявність «парадних» армій у деяких невеликих держав лише підтверджує це правило. З іншого боку, якщо армія довгий час живе виключно мирною працею, її бойовий потенціал знижується. І це також аксіома.

НАСТАВ ЧАС ПРОФЕСІОНАЛІВ

Річ у тім, що справжня бойова обстановка характеризується безліччю психотравмуючих чинників. Підготуватися до їхнього впливу в принципі нереально, адже навіть «наближені до бойових» умови виконання тактичних нормативів та вправ стрільб швидше умовні, аніж бойові. Але справжні бойові умови швидко вчать. «Проживіть у собі вбивцю й того, кого вбиваєте. Буде простіше, якщо доведеться стріляти. На спусковий гачок натискає мозок, а не палець. Якщо мозок у бойовій готовності, випадковий постріл виключений, а невипадковий — точний». Цей вислів невідомого ротного став крилатим серед тих, хто пройшов горнило Афганістану та інших дійсно гарячих точок. Його по-справжньому розуміють усі, кому доводилося зіткнутися зі смертю віч-на-віч.

ВЗАЄМОДІЯ МІЖ ПІДРОЗДІЛАМИ СТАЄ ДЕДАЛІ КРАЩОЮ, ОПЕРАЦІЇ ПРОДУМУЮТЬСЯ ДЕДАЛІ ҐРУНТОВНІШЕ, А УДАРИ ПО ТЕРОРИСТАХ — ДОШКУЛЬНІШІ

Схильність до вчинку, зокрема геройського, можна визначити лише практикою. Ніхто не знає про себе всього наперед. Показні сміливці часто першими залишають поле бою, а записні тихоні часом виявляються справжніми героями. Тобто «війна швидко розставляє все на своїх місцях».

Перебіг антитерористичної операції сьогодні в усіх на устах. До того ж більшість дозволяє собі грати в аналітиків, виставляючи оцінку тим чи іншим діям військовиків. І мало хто замислюється над тим, чому АТО йде повільно, а втрати з'являються, а також над тим, що, попри таку повільність та обережність, втрати ворога на порядок перевищують втрати наших підрозділів. І це при тому, що серед терористів основну бойову силу становлять добре підготовлені, вишколені та загартовані в реальних боях, а не полігонних маневрах бійці.

А відповідь проста: армія повинна навчитися воювати. Солдат повинен навчитися без вагань натискати на спусковий гачок. Командир повинен вивчити, визубрити, запам'ятати, зрозуміти, відпрацювати до автоматизму вимоги бойових статутів. У них, щоб там не казали адепти війн нового покоління, зібрано докупи й викристалізовано у короткі правила сила-силенна чинників, які впливають на перемогу чи поразку. Тут і організація маршу, і розташування на привалі, й обладнання блокпоста. Лишень користуйся! Прикметно, що впровадження передового досвіду досить часто зустрічає спротив у виконавців по всьому світу. Наприклад, ще в кінці 50-х років фахівці підрахували, що використання бронежилета на 30% знижує кількість втрат та на 60% зменшує загальну тяжкість поранень. В американській армії бронежилет став обов'язковим атрибутом учасника бойових дій майже одразу — під час війни у В'єтнамі. Але, змусити морпіхів носити цей незручний на їхню думку аксесуар доводилося досить жорстоко — позбавленням грошової компенсації за поранення, отримані без одягнутого бронежилета. Ця традиція карання «копійкою» за порушення бойового статуту існує й нині, хоча у дещо м'якшому виді. Так, відмова у виплатах затверджується після ретельного розслідування. Саме тому практично скрізь на світлинах американські солдати позують у цьому захисному спорядженні. Нехай в самій білизні, проте у бронежилеті.

Армія навчається. Щодня взаємодія між підрозділами стає дедалі кращою, операції продумуються дедалі ґрунтовніше, а удари по терористам — дошкульніші. І хоча нарікань на все це менше не стає, результати бойових дій більш ніж красномовні. Згадаймо, з чого починалася АТО. Із блокування наших озброєних десантників, захоплення терористами бронетехніки… А нині? Незважаючи на те, що терористів посилено обстріляними бійцями без сумління і докорів, зашморг на шиї сепаратизму затягується все тугіше. Звичайно, зі зростанням професійності серед бандитів зменшується право на помилку і серед військовиків. Бої під Волновахою, Карлівкою — красномовне підтвердження цього. Жах того, що сталося там та у менш відомих «важких» для країни районах, можна охарактеризувати однією фразою: самозаспокоєність породжує жертви. З іншого боку, бойові втрати стали тим уроком, який змусив армію зробити величезний крок уперед. Відбиття донецького аеропорту — яскраве тому підтвердження. Там було зроблено все «за наукою». Часи, коли голим ентузіазмом можна було отримати перемогу, давно минули. Кінець «народних армій» незаперечний. Настав час професіоналів.

Роман БАКУМЕНКО, «Народна армія»

Полковник запасу Дмитро БЄЛКІН, у минулому військовий спостерігач ООН, учасник миротворчих місій у Косові та Іраку.

— Що головне у зоні бойових дій? Самодисципліна, відсутність емоцій, самоконтроль, виконання вказівок та наказів, а головне — техніка безпеки. На війні — як на війні. Відійшов убік — підірвався на міні. Запалив цигарку — виказав свою вогневу позицію, став мішенню для снайпера. А скільки під час бойових дій «самострілів»? Словом, не дарма кажуть, що бойовий статут написано кров'ю. У ньому є інструкції практично на будь-який випадок. Наприклад, якщо організувати похідну колону за всіма правилами, як належить, з бойовою охороною, похідною заставою тощо, то шанси потрапити у засідку наближаються до нуля. Те саме й з розташуванням на привалі. Це прописні істини, і на війні виживає той, хто їх знає і дотримується.

Командир роти батальйону спеціального призначення «Азов» Ігор КРИВОРУЧКО:

— Серед тих, хто нам протистоїть, — банди кримінальних елементів та озброєні терористи. Їм немає дороги ні в Росію, де їх чекає суд і вирок, ні в Україну, тому що тут їх чекає те саме. Зараз вони мають бізнес — рекет. І відповідно, вони його захищають. Тож єдиний шлях для стабілізації в Україні — це повна перемога АТО.

Старший офіцер служби навігаційного забезпечення Центрального управління воєнно-топографічного та навігації Головного управління оперативного забезпечення ЗС України полковник Олександр ДЖУРА:

— Відповідно до своїх посадових обов'язків я досить часто буваю в розташуванні підрозділів, які облаштувалися на нових місцях несення служби. Це й ті, що стоять на прикритті кордону, і ті, які шліфують навички на полігонах, і ті, які залучені до антитерористичної операції. Перше, що кидається в очі — діаметрально протилежне ставлення до військових у різних районах України. Від готовності віддати останнє для армії до відвертого неприйняття. Наша група часто потрапляла у неоднозначне становище, коли, скажімо, на Донбасі нас намагалися спровокувати. Кидалися під колеса машин, штовхалися, а потім падали на землю з криками «убили» і «побили» тощо. У таких умовах, як на мене, для командира підрозділу, який виконує завдання з організації та утримання блокпоста, важливо зважати на можливість як провокацій, так і збройного нападу з метою знищення. Й поводитися треба відповідно, як того велить бойовий статут.

Сержант резерву збройних сил Латвії Каспарс УСТІЦ, учасник операції «Свобода Іраку», нині відомий за межами своєї країни радіоаматор:

— Коли тебе зранку будять мінометним обстрілом, а біля штабу стоїть схожий на друшляк закривавлений штабний джип, елементарні навички поведінки на війні стають нормою життя дуже швидко. Йдеться, зокрема, й про дотримання режиму таємності. Зараз модно щодня дзвонити до зони бойових дій, аби пересвідчитися, що родич, який там воює, почувається добре. Але мало хто замислюється над тим, що такий дзвінок може призвести до загибелі рідної, або зовсім іншої, незнайомої, проте комусь теж небайдужої людини.

Свого часу розташування генерала Дудаєва визначили по випромінюванню його супутникового телефону. Це було 20 років тому. Зараз технології набагато більше розвинені. Знаючись на радіосправі, мушу констатувати, що прослуховування стільникового телефону чи визначення його місцезнаходження — справа двох «галочок» у операторському меню керування. Тому переконаний, що в районі проведення антитерористичної операції не місце незахищеним каналам. Йдеться про особисті телефони. Їх однозначно треба зберігати десь подалі від солдатів. Для їхньої ж безпеки. У крайньому випадку пояснити людям, що їхні розмови можуть прослуховуватись як у режимі реального часу, так і «у запису». Сучасне обладнання базових станцій і серверів дозволяє зберігати будь-які розмови у різних аудіоформатах, які потім можна за допомогою програмного забезпечення швидко проаналізувати по ключовим словам, тембру голосу, по ступеню напруженості учасників розмови чи по багатьом іншим параметрам. Думаю, як мінімум, кожному військовику варто на екран свого телефону поставити шпалери на кшталт «Увага, ворог слухає!», а на смартфон ще й «Ворог знає ваше місце розташування!»

Заступник директора компанії «Буз Ален Гемільтон» підполковник резерву армії США Джей БАКЕР:

— На щастя, справжню війну я бачив лише раз у житті — під час моєї ротації до Іраку в 2003 році. Будучи резервістом, я не мав змоги вивчати військову справу як професійний військовий. Однак є правила, які я ніколи не порушував, бо вони дали змогу вижити на війні. Перед тим, як ми вирушали куди-інде, ми завжди збирали максимум інформації про пункт нашого призначення, настрої, які там панують, хто нас має там зустріти. Тобто на першому плані — розвідка. Крім того, як відомо, вода, зброя, боєприпаси, боєприпаси та боєприпаси. На війні ці речі важливіші за їжу. Тобто краще замість зайвого сухпайка взяти ще один цинк набоїв. Важливо також не бути передбачуваним. Не варто пересуватися тими дорогами, де помічений рух ворога, де тебе легко застати зненацька, вирахувати графік твого пересування чи визначити час твого прибуття до кінцевого пункту. І нарешті — взаємодія. До початку маршу треба узгодити канали і способи виклику медичної допомоги, воєнної та вогневої підтримки, визначити розташування сил, які можуть прийти на допомогу, налагодити з ними взаємодію, опрацювати способи відступу під їхнє прикриття.

Народна армія
26–31 травня 2014 року

●КРЕДИТНІ КАНІКУЛИ

ДЕРЖАВА ГАРАНТУЄ. А БАНКИ...

З огляду на запитання наших читачів, однією із болісних їхніх проблем є погашення кредитних зобов'язань військовослужбовців, які були призвані під час мобілізації на військову служб.

20 травня 2014 року Верховна Рада України ухвалила Закон про внесення зміни до статті 36 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби та деяких інших осіб» (щодо збільшення розмірів пенсії в разі втрати годувальника), а також Закон «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації» (зокрема щодо посилення соціального захисту військовослужбовців, які призвані під час мобілізації).

Слід зазначити, що однією з важливих умов отримання військовослужбовцями та членами їхніх сімей відповідного статусу пільг та соціальних гарантій, які передбачені законодавством України, є своєчасне та юридично правильне оформлення документів, пов'язаних із виконанням військовослужбовцями обов'язків військової служби, участю їх в бойових діях, обставинами загибелі, поранення, втрати працездатності тощо.

Раніше найбільший український банк «ПриватБанк» ухвалив рішення скасувати нарахування відсотків за кредитами для позичальників, мобілізованих до лав Української армії. Як повідомили в банку, скасування нарахування відсотків діє на час проходження військової служби для клієнтів програм споживчого кредитування, кредитування малого бізнесу та тих, хто користується кредитними лімітами на картках. Також на період мобілізації клієнтів банк не буде нараховувати штрафні санкції за несвоєчасне внесення кредитних платежів за всіма видами кредитних програм.

Як діють прописані пільги, ми запитали у безпосередніх учасників антитерористичної операції. Наприклад, у старшого сержанта Володимира Волинця перед мобілізацією була заборгованість по кредиту 10000 гривень. Після суду відбулася реструктуризація суми боргу, та він продовжував виплачувати кредит. Він вже 2 місяці проходить службу у 95-й окремій аеромобільні бригаді, а з його зарплатної карти щомісячно знімають 50% від нарахованого грошового забезпечення — це приблизно 1350 грн. У його колег — прапорщика Олексія Колесника, старшого солдата Дмитра Козіна та солдатів Володимира Омельчука і Андрія Бондарчука — ситуація схожа, різняться лише суми заборгованості перед фінансовою установою «ПриватБанк».

Хлопці скаржаться: «Тих коштів, що залишаються на картці, замало навіть для задоволення елементарних потреб сімей. Для того, щоб скористатися правом кредитних канікул, військовослужбовцю необхідно особисто звернутися до відділення банку. На жаль, у районах блокпостів таких немає, а дістатися до працюючих відділень фізично неможливо.

Інші банки також почали запроваджувати кредитні канікули для військовиків, яких мобілізували. Так, «Дельта Банк» запустив програму «Допомога–2014» з підтримки українців у ситуації, що склалася в країні.

Правовими нормами, які прописані в законі, зокрема, передбачено:
— Звільнення від нарахування штрафних санкцій військовослужбовців, а також військовозобов'язаних, які призвані під час мобілізації на військову службу, з боку підприємств, установ, організацій усіх форм власності, а також фізичних осіб у зв'язку з несвоєчасною оплатою фінансових зобов'язань(кредитів, іпотек тощо), а також процентів за користування кредитом на особливий період.

Програма передбачає отримання клієнтами «Дельта Банк», яких мобілізували в армію навесні–влітку 2014 року, кредитних канікул за картковими та споживчими кредитами на 6 місяців.

— У цей непростий час для банківської системи і країни в цілому, «Дельта Банк» продовжує розпочатий курс на підтримку наших громадян. Першою чергою, підтримки банків зараз потребують ті клієнти, які несуть службу на передовій, кожен день наближаючи нас до відновлення в країні миру і спокою, — зазначає заступник голови

Ради Директорів АТ «Дельта Банк» Валентина Дудко. — Тому ми приймаємо рішення про запуск програми «Допомога–2014», у межах якої звільняємо наших позичальників, які були мобілізовані в Українську армію навесні–влітку 2014 року, від усіх виплат відсотків та основних платежів за картковими кредитами, а також списуємо наявні штрафні санкції за низкою споживчих кредитів на період дії програми.

У «Дельта Банк» повідомили, що для участі у програмі «Допомога–2014» позичальникові або його родичу (у разі перебування позичальника на військовій службі) достатньо надати документ про призов до армії, показавши військовий квиток або оригінал довідки про прийняття на строкову службу з печаткою військової частини, звернувшись до банку зручним для нього способом.

Проте є такі банки, які намагаються шукати шпаринки в законі, не поспішаючи йти назустріч захисникам. Зокрема, тривожні сигнали поступають з боку російського «Альфа-банк», котрий залишив за собою право розглядати заяву про кредитні канікули протягом 45 днів. У цей період банк вимагає виплат від військовослужбовців-позичальників.

Зрозуміло, що у кожному конкретному випадку відношення між банками та клієнтами не завжди на користь останніх, але необхідно враховувати, що захищаючи Батьківщину, чоловіки позбавлені можливостей годувати сім'ї іншим чином, ніж за рахунок грошового забезпечення, що надає держава. Варто розробити єдиний спрощений механізм для всіх банків, за яким рідні військових зможуть самостійно вирішувати питання врегулювання їхніх кредитних зобов'язань, наприклад, за відповідною довідкою з військового комісаріату.

Зразок листа до банку (надання кредитних канікул, зменшення % ставки)

Начальнику відділення «БАНКУ»
____
від позичальника ______________________
Паспорт ______________________, виданий
Поручителя позичальника ______________
Паспорт ______________________________,
Шановний(а)_______________!

Станом на __.__.____ року я, ________________, користуюся споживчим кредитом *(або зазначається інший вид кредиту, відповідно до договору військовослужбовця з установою банку),* який наданий «БАНКОМ». Договір про надання кредиту № _______________ від __/__/____ (далі — Договір). Кредит мені видано ___________ відділенням «БАНКУ» на суму ___________ (прописом тисяч грн. ___ коп.) гривень на купівлю _________ *(зазначається у разі отримання споживчого кредиту).*

У зв'язку з призовом мене на військову службу в Збройні Сили України згідно Указу Президента України від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», враховуючи умови проходження військової служби в польових умовах та не маючи на даний час змоги вчасно та в повному обсязі дотримуватися встановленого графіку погашення заборгованості, прошу розглянути можливість *:

1. Тимчасового перенесення строків оплати як основного боргу, так і відсотків, що нараховані по ньому на період проходження військової служби *(або може зазначатись клопотання про надання відстрочки у сплаті відсотків за користування кредитом на зазначений період).*
2. Не застосовувати штрафні санкції за кредитними зобов'язаннями на зазначений період до моменту моєї демобілізації.
3. Скасувати виплату відсотків або змінити відсоткову ставку, обумовлену в п._____ Договору, в сторону зменшення до ___ % *(прописом)* на період військової служби з_________р. та скористатися цією можливістю для оплати як основної суми зобов'язань , так і нарахованих відсотків в зазначені строки.

Сподіваюсь на Вашу підтримку, розуміння та те, що добропорядні партнерські відносини допоможуть нам здолати усі труднощі в цей складний для усіх період.

З повагою

Дата ___________ ___________ ПІБ (клієнт «БАНКУ»)

** військовослужбовець, з яким укладений кредитний договір,самостійно може визначити, яке з наведених у прикладі клопотань (п. 1–3) зазначити у заяві.*
Даний зразок листа є типовим, установою банку може бути витребувана й інша додаткова інформація, що залежить від порядку роботи банку-кредитодавця, виду кредиту тощо.

Коментарі з цього приводу надала оператор call-центру Департаменту вхідних дзвінків «ПриватБанк» Олена ШИБНЕВА:

— Щоб скористатися кредитними канікулами, після звільнення з військової служби необхідно буде звернутися до найближчого відділення банку, написати заяву та надати військовий квиток із записом про термін мобілізації. Після цього керівництво банку зробить перерахунки та поверне нараховані відсотки. Якщо із зарплатної карти примусово знімають певну суму у вигляді 50% від коштів, що надходять щомісяця, то це залежить від попередньої кредитної історії клієнта.

У разі загибелі особи, яка має зобов'язання за кредитами, родичі звертаються до банку з його військовим квитком, та відсотки за кредитом будуть перераховані за час його фактичної служби. Наразі сам кредит доведеться гасити спадкоємцям...

На офіційному сайті Міністерства оборони України розміщено бланк типової заяви до банківської установи з клопотанням про надання кредитних канікул.

Також нагадуємо читачам, що 20 травня 2014 року виконувач обов'язків Президента України Олександр Турчинов підписав закон № 1233-VII «Про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», відповідно до якого учасниками бойових дій визнаються військовослужбовці Збройних Сил України, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України, а також брали участь в антитерористичній операції.

Олексій МАЗЕПА, Микола ФЕДОРКІВ, «Народна армія»

●НА ПЕРІОД МОБІЛІЗАЦІЇ

ЛЕГКОВИКИ ЦИВІЛЬНИХ ЗАЛУЧАТИ НЕ БУДУТЬ

Верховна Рада України внесла поправки до Закону «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», згідно з якими особистий транспорт громадян можуть вилучити на потреби армії строком до 90 днів. За це проголосували 250 із 326 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі.

Так, під час мобілізації може здійснюватися безоплатне «вилучення» транспортних засобів підприємств, установ, організацій усіх форм власності для потреб Збройних Сил без введення воєнного або надзвичайного стану на підставі рішень місцевих державних адміністрацій у відповідності із запитами військкоматів.

Отже, залучити на безкоштовній основі можуть абсолютно будь-який транспортний засіб. Слід відзначити, що в першу чергу війську будуть потрібні автомобілі підвищеної прохідності (КрАЗи, «Урали», ГАЗ-66) та звичайні вантажівки і автобуси в разі евакуації населення. Після того, як Кабмін прийме постанову про те, який транспорт підлягає тимчасовому вилученню, місцеві органи влади за поданням військкоматів складуть список таких зареєстрованих авто.

У Верховній Раді кажуть, що вилучення автомобільного транспорту не стосується окремих громадян. Один із авторів закону зазначив: «Легкові машини цивільних осіб залучати не будуть. Розмови про те, що на блокпосту можуть зупинити джип, УАЗ або «Ниву», висадити водія та відібрати авто — провокація».

Повернення автомобілів буде здійснюватися після наказу про демобілізацію протягом 90 днів. При цьому оформляються всі необхідні документи, зокрема відповідні розпорядження місцевих держадміністрацій та акти прийому-передачі. Порядок відшкодування збитків буде визначатися Кабміном.

Микола ФЕДОРКІВ, «Народна армія»

● ТЕМУ ПІДКАЗАВ ЛИСТ

ВСЕНАРОДНИЙ ТЕСТ НА ПАТРІОТИЗМ

Тему цього матеріалу підказав лист нашої читачки з Вінниці Ольги Воловської. Весь його зміст пронизаний турботою про армію, стан справ у нашому війську з огляду на неоголошену війну, яка хвилює кожного українця.

У ГОРНИЛІ ТЕПЕРІШНІХ ВИПРОБУВАНЬ, ЩО ВИПАЛИ НА ДОЛЮ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ, ГАРТУЮТЬСЯ КРАЩІ ЯКОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Пересічні громадяни перераховують на рахунок Міністерства оборони навіть ті кошти, які зберігали, як-то кажуть, на «чорний» день. Хвиля такої всенародної підтримки українських військовослужбовців зростає і поширюється. Одні добровільно встали на захист Вітчизни, записавшись до лав Збройних Сил, Національної гвардії, територіальних підрозділів оборони. Інші доправляють на бойові позиції індивідуальні засоби захисту, зв'язку, продукти харчування, ліки. Народ морально підтримує захисників Вітчизни, висловлюючи подяку та виявляючи повагу до них.

Сьогодні ми спостерігаємо досі небачене єднання армії та народу. Війна, як відомо, перевіряє кожну людину на патріотизм, її готовність до захисту Вітчизни. Відправляючи на передову рідних та близьких, представники цих українських родин справедливо запитують: чому поряд з ними там майже немає синів можновладців, олігархів, тих, хто відносить себе до «золотої молоді»?

А дійсно, чому? Гадаю, однозначно важко відповісти на це запитання. Але, на моє переконання, відсутність їх на бойових позиціях — це результат розшарування суспільства на бідних та багатих, знецінення низки моральних цінностей і понять. Зокрема, таких як загальновійськовий обов'язок, честь бути захисником Вітчизни, конкретними справами демонструвати патріотизм, любов до рідної землі.

ХВИЛЯ ВСЕНАРОДНОЇ ПІДТРИМКИ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗРОСТАЄ І ПОШИРЮЄТЬСЯ

Коли я проходив строкову військову службу в столичному окремому полку зв'язку, то був вражений тим, що поруч зі мною солдатський однострій носили, кажучи сьогоднішньою мовою, мажори. Один з них був сином відомого столичного лікаря і служив рядовим після навчання на третьому курсі медичного інституту. Другий був родичем видатного спортсмена. А моїм першим армійським товаришем став Любомир, син відомого українського письменника-драматурга Василя Минка. Він з 1934 року був членом Спілки письменників СРСР, а його комедія «Не називаючи прізвищ» вчинила справжній переворот в українській драматургії. До строкової служби мій приятель успішно навчався у столичному театральному інституті. Гадаю, що такий відомий в Україні батько міг би організувати сину відстрочку від неї. Але Василю Петровичу не дозволяло це зробити глибоке переконання, що кожен чоловік має бути захисником Вітчизни. Сам він добровільно пішов на війну, за мужність і героїзм, виявлені в боях, був нагороджений п'ятьма орденами, з них два — Червоної Зірки, та багатьма медалями.

Таке розуміння військового обов'язку було притаманне всім родинам, що пишалися своїми рідними, які пройшли фронтові дороги. Природно, що тисячі, мільйони громадян колишнього СРСР теж добровільно взяли до рук зброю, щоб захистити Вітчизну від фашистських загарбників.

Серед них була і Гуля Корольова, яка в дитинстві була для мене уособленням високого патріотизму та самопожертви заради Вітчизни. Вперше про її життя та подвиг я дізнався в четвертому класі. Наша вчителька Марія Трохимівна після уроків щодня почала читати нам глави з книги Олени Ільїної «Четверта висота», присвяченої цій патріотці. З неї ми дізналися, як Гуля Корольова визначала для себе висоти, які обов'язково збиралася підкорити. Найвищою для неї стала та, яка на топографічній карті мала номер 56,8 метрів під Сталінградом. В одному з боїв вона винесла з поля битви 60 бійців та командирів. Як колишній чемпіон Києва з плавання, Гуля під артилерійським вогнем переправила їх на інший берег річки. А потім повела в атаку групу наших піхотинців, першою увірвалася в окопи ворога і гранатами знищила 15 гітлерівців. Отримавши смертельне поранення, Гуля Корольова до останнього подиху не випускала з рук зброю.

Героїзм та відвагу бійців фронтової пори успадкували військовослужбовці, які беруть участь в антитерористичній операції на Сході нашої країни. Наведемо конкретні приклади цього. 13 травня при в'їзді в населений пункт Октябрьське, що за 20 кілометрів від Краматорська, на колону українських військових напали із заздалегідь підготовленої засідки. В силове відділення одного з БТРів влучили з гранатомета, він зупинився та почав горіти. Помітивши це, старший сержант В'ячеслав Кубрак, який перебував у іншій бронемашині, взяв командування на себе та наказав: «Штовхаємо перед собою палаючий БТР. Хлопців необхідно вивести з зони обстрілу та дати можливість його покинути, поки не згоріли!» Так вони рухалися майже кілометр, поки не опинилися поза зоною обстрілу.

Інший випадок стався нещодавно під час обстрілу блокпоста під Слов'янськом. Один із бійців — Станіслав Зінчик — накрив своїм тілом гранату, яка залетіла в укриття, чим врятував життя своїх товаришів, а сам загинув смертю героя.

Свого часу відомий педагог Василь Сухомлинський стверджував: «Кожному з нас, чоловіків, потрібно твердо пам'ятати: у мене є дві спеціальності. Перша — це коли ти вчитель чи агроном або інженер. Друга в усіх нас одна — бути захисником Вітчизни». Сьогодні, коли існує загроза національній безпеці України, ця друга за значенням, але основна чоловіча спеціальність набуває особливої важливості. На війні, як відомо, кожна хороша людина стає ще кращою, а погана — гіршою. У горнилі теперішніх випробувань, що випали на долю захисників Вітчизни, гартуються кращі якості українських військовослужбовців.

Хочеться сподіватися, що зразки їхньої відваги, вірності військовому обов'язку вплинуть на свідомість всіх українців. Тим паче, що сини деяких посадовців та народних депутатів добровільно прибули на бойові позиції. Про це, зокрема, повідомив під час проведення прямої телефонної лінії Кабінету Міністрів виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль. Він тоді не назвав конкретні прізвища. Але всюдисущі журналісти з'ясували, що добровольцем в Національну гвардію України записався і старший син керівника військового відомства. Як кажуть у військовому середовищі, особистий приклад командира — це краща агітація за будь-яку справу!

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

● ЧИТАЧ — ГАЗЕТА

Є ТАКИЙ ПРЕДМЕТ — «ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ»

Я з великим інтересом ознайомився з надрукованим у газеті «Народна армія» матеріалом викладача предмета «Захист Вітчизни» Євгена Нестеренка. Цілком погоджуюсь з думкою автора, що потрібно підвищувати роль та значення підготовки молоді до служби у Збройних Силах України. Багато що в цій справі залежить від викладачів цього предмета, яким довірено виховувати майбутніх захисників Вітчизни. Адже відомо, що патріотизму не вчать, його виховують. Тому в нашій школі особливу увагу приділяють формуванню у школярів високих патріотичних якостей.

Розповім більш докладно про цей досвід. У нашому навчальному закладі постійно проводяться уроки мужності, вахти пам'яті, походи місцями бойової слави, конкурси на краще виконання військово-патріотичної пісні. Великою популярністю користуються серед учнів заходи, що проводяться в межах тижнів, місячників оборонно-масової роботи. По закінченні вивчення предмета «Захист Вітчизни» організовуємо виїзди школярів до військових частин для виконання навчальних стрільб, їхню участь у районних змаганнях з триборства, грі «Зірниця».

Ми намагаємося поєднувати теоретичну складову предмету з практичною. Для цього організовуємо зустрічі учнів із захисниками Вітчизни, відвідування військових частин, де наші вихованці знайомляться з умовами служби, побутом людей у погонах. Для закріплення вивченого матеріалу широко використовуємо матеріали газети «Народна армія» на військово-патріотичні теми.

Михайло БАЛАН,
вчитель предмета «Захист Вітчизни».
Чернівецька область

● ПРОЯВ СВІДОМОСТІ

ВИПУСКНИКИ РВУТЬСЯ НА ПЕРЕДОВУ

Понад 120 випускників кафедри медицини катастроф та військової медицини Харківського національного медичного університету (ХНМУ) успішно пройшли військово-навчальні збори. До спеціальних занять залучалися хлопці та дівчата, які протягом чотирьох років вивчали військові дисципліни, аби опанувати професію військового лікаря.

Під час зборів на базі Гвардійського факультету військової підготовки НТУ «ХПІ» студенти відпрацювали завдання з евакуації пораненого в ході бою, лікування у польовому госпіталі, ознайомилися з умовами служби та побуту військовослужбовців. Про це розповів начальник кафедри медицини катастроф та військової медицини ХНМУ полковник медичної служби Сергій Демяник.

По завершенню військово-навчальних зборів усі випускники висловили готовність надавати медичну допомогу українським військовослужбовцям, які перебувають у «гарячих» місцях України.

Дмитро ГОРБУНОВ,
Харків

● ПАМ'ЯТЬ

ПОВЕРТАЮТЬ ІМЕНА ІЗ ЗАБУТТЯ

На Волині добре знають про благородні справи пошукового загону «Відродження». Цю громадську організацію очолює офіцер одного з відділів командування ВДВ Сухопутних військ ЗС України майор Вадим Дорофеєнко. За п'ять років своєї діяльності пошуковці знайшли на місцях запеклих боїв у роки Великої Вітчизняної війни чимало останків загиблих воїнів.

Так, протягом двох останніх років члени загону біля села Мощена, що в 9 кілометрах від Ковеля, створили цвинтар-меморіал. Він являє собою великий дубовий хрест над двома рядами могил з пам'ятними дошками. Загалом пошуковці знайшли та перепоховали понад 150 солдатів та офіцерів, які загинули в боях за визволення цього регіону. Декілька з них ідентифіковано.

Пошуковці загону брали участь у перепохованні з військовими почестями 26-ти радянських воїнів. Цей захід відбувся торік напередодні 22-ї річниці Збройних Сил України. Ці воїни загинули у 1944 році під час боїв за визволення Волині.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ,
Волинська обл.

● НАРОД З ВІЙСЬКОМ

ВОНИ ДБАЮТЬ ПРО ОХОРОНУ НЕБА, А ГРОМАДА — ПРО НИХ

Навчально-тренувальний центр Повітряних Сил Збройних Сил України — частина унікальна і має особливе значення в системі протиповітряної оборони держави. І хоча центр, умовно кажучи, знаходиться в тилу, його особовий склад постійно, як на передовій.

Головне завдання центру — підготовка вартових неба Батьківщини. Фахівці центру проводять контроль рівня їхньої готовності, працюють над злагодженням бойових обслуг підрозділів і забезпечують підготовку та проведення комплексного тренування особового складу командних пунктів. Важливим є те, що на базі центру можна проводити тренування за чотириступеневою системою бойової обслуги командного пункту Повітряного об'єднання. Командир останнього ставить завдання командиру з'єднання, який своєю чергою — зенітному ракетному дивізіону, а далі — батареї. І це все відбувається за замкнутим циклом. Також заслуговує на увагу той факт, що викладацький склад НТЦ майже стовідсотково складається з офіцерів, які закінчили військові виші з відзнакою. Потім вони проходили службу у військових частинах на різних командних посадах та безпосередньо залучалися до бойового чергування. Тобто викладачі в НТЦ — одні з кращих, перевірені часом і службою офіцери.

Сьогодні повсякденне життя частини проходить в обстановці, максимально наближеній до бойової. Тут постійно тренуються й офіцери групи наземної оборони частини під керівництвом заступника начальника центру — начальника навчальної частини підполковника Сергія Лещука. Під аудіозапис ведення інтенсивного бою як вдень, так і вночі проводяться заняття.

Бойове злагодження здійснюється в стислі терміни. Особовий склад, призваний із запасу, за певний час втратив навички роботи на техніці. Він сьогодні у складі підрозділів набуває досвід на тренувальній базі центру. У зв'язку із ситуацією в державі кількість навчальних підрозділів збільшилася, а період підготовки став коротшим та інтенсивнішим.

Начальник групи забезпечення навчального процесу майор Олександр Ященко безпосередньо працює із військовослужбовцями на техніці й відзначає старанність особового складу, особливо призваного із запасу, в опануванні фаху.

Після того, як перед підрозділом були поставлені нові завдання, змінилася інтенсивність служби, виникли й нові проблеми.

Тут на допомогу прийшли представники місцевої влади та громади. Завдяки їм було вирішено чимало питань. Одне з них — надійний захист та належне екіпірування військовослужбовців. Сучасні бронежилети, каски, засоби зв'язку та захисні окуляри, які, до речі, є не в усіх підрозділах спецпризначення, частина отримала завдяки спонсорам. На прохання військових, зважаючи на ситуацію у країні, вони відгукнулися негайно. До того ж запропонували допомогу і з речовим майном, тобто новими матрацами, подушками, ковдрами та постільною білизною. А ще свідомі громадяни допомогли вирішити питання з організацією харчування всіх категорій військовослужбовців частини.

Начальник центру полковник Тарас Венгер передає слова подяки всьому колективу концерну «Рошен», а також високо цінує допомогу директора ВАТ «Кожухівський» Євгена Бондарчука, голів селищних рад Іванковичів та Лосятина, Васильківської райдержадміністрації в особі першого заступника Анатолія Совгири та всієї місцевої громади. Всі ці люди та трудові колективи у складний для нашої держави час не залишилися осторонь проблем частини і оперативно прийшли на допомогу.

Приклади щирої і безкорисної допомоги Навчально-тренувальному центру Повітряних Сил ЗС України ще раз підтверджують, що наше військо не залишається наодинці зі своїми проблемами, країну боронить весь український народ.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ,
«Народна армія»

● ПІДВИЩЕННЯ БОЄГОТОВНОСТІ

АБИ НАШ СОЛДАТ БАЧИВ І ВНОЧІ...

Днями колектив одного зі столичних науково-дослідних інститутів передав для потреб 72-ї окремої механізованої бригади п'ять сучасних приладів нічного бачення (ПНБ) — Yukon NV 5x60.

Відмінними рисами цього монокуляра нічного бачення є висока світлосила і пристойна кратність. За рахунок великого світлового діаметра об'єктива (60 мм) і його високих частотно-контрастних характеристик зображення приладу відрізняється яскравістю і високою, близько 40 штр./мм, роздільною здатністю. Показник візуального п'ятикратного збільшення — один із найкращих серед приладів нічного бачення 1-го покоління. Корпус приладу виготовлений з високоміцного пластику, а внутрішнє компонування вузлів і деталей максимально раціональне, що дозволило домогтися оптимальних масово-габаритних характеристик ПНБ.

До того ж цей прилад оснащений вбудованим інфрачервоним освітлювачем для спостережень в умовах повної темряви і недостатньої природної нічної освітленості (для підвищення якості та дальності спостереження можливе застосування додаткового, потужнішого, інфрачервоного освітлювача). Для довготривалого спостереження прилад можна встановлювати на штатив.

Уже майже 60 років своєї діяльності цей НДІ спеціалізується на створенні сучасного обладнання для потреб Військово-Морських Сил. Колектив установи й надалі передбачає забезпечувати підрозділи ЗС України, що беруть участь в АТО, необхідними їм сучасними засобами.

Сергій ВОРОНКОВ,
«Народна армія»

● ПРИЙОМ ГРОМАДЯН З ОСОБИСТИХ ПИТАНЬ

ГУМАННЕ РІШЕННЯ НЕ ПЕРЕДБАЧАЄ ПОРУШЕННЯ ЗАКОНУ

Коли заступник Міністра оборони України Іван Руснак проводив прийом громадян з особистих питань, то майже кожен з них своє звернення завершував проханням: ухваліть гуманне рішення, зробіть для мене виняток, врахуйте сімейні обставини. Але позитивний розгляд їхніх заяв у кінцевому підсумку передбачав би порушення існуючих законів. Про це, звісно, говорили людям. Але деякі з відвідувачів громадської приймальні залишалися при думці про те, що їм мали б піти назустріч і ухвалити гуманне рішення.

Зокрема, з таким проханням звернувся до заступника Міністра оборони полковник запасу К. Він порушив питання щодо надання дозволу на проживання у гуртожитку Національного університету оборони України. Свого часу офіцер залишив двокімнатну квартиру своєму синові. А прибувши до столиці, він вселився в один із гуртожитків без спеціального ордера, не уклавши договір найму. У двокімнатному приміщенні гуртожитку університету не проживав, а мешкав за іншою адресою. Періодично там бачили лише його доньку. Враховуючи такий стан справ, керівництво навчального закладу звернулося до суду із позовом про виселення полковника запасу з цієї житлової площі. Апеляційний суд міста Києва визнав його і членів родини як такими, що неправомірно утримують житлову площу у гуртожитку та підлягають виселенню. Рішення суду було виконано у примусовому порядку відділом Державної виконавчої служби районного управління юстиції. Своє прохання гуманно розглянути питання про надання дозволу на проживання у гуртожитку Національного університету оборони полковник запасу супроводив роликом телесюжету про те, як його виселяли звідти. Склалося враження, що таким чином він намагався чинити тиск на членів робочої групи, яка розглядала його звернення. Але ті наголошували: закон є закон, і ніхто не має права порушувати його. Водночас ветеранові військової служби роз'яснили, що за ним залишається право на отримання квартири у столиці у порядку черги.

З проханням зробити виняток для сина звернувся і громадянин Валерій Р. Його син — вихованець Луганського військового ліцею висловив бажання вступити на факультет військової підготовки Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут». Але річ у тім, що на період вступу до цього навчального закладу йому не виповниться 17 років. Між тим навчання у зазначеному виші проводиться за схемою «курсант», тому ліцеїст втрачає право на вступ до нього у неповні 17 років. Батькові порадили відправити сина на навчання до закладу, де немає вікового обмеження. Але той наполягав зробити виняток для його сина. Більше того, він знає випадок, коли декілька років тому іншого 17-річного юнака прийняли на навчання на факультет військової підготовки харківського вишу. От і виходить, що навіть поодинокий факт відступу від вимог закону породжує чергове прохання порушити існуючі правила.

На прийом також прибула група матерів бійців одного з підрозділів територіальної оборони. Вони поскаржилися на умови несення служби їхніми синами на блокпостах у Луганській області, зокрема, на недостатнє забезпечення бронежилетами, взуттям, військовою формою одягу. Заступник Міністра оборони України запевнив солдатських матерів, що наведені факти перевірять і протягом одного-двох днів усунуть ці недоліки. Іван Руснак повідомив, що армія вже отримала півтори тисячі бронежилетів, 50 тисяч пар берців. Відповідаючи на запитання матерів щодо ротації бійців підрозділу, заступник Міністра оборони України зазначив, що призов на строкову військову службу вже найближчим часом дозволить демобілізувати воїнів територіальних підрозділів оборони одними з перших.

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

Народна армія
26–31 травня 2014 року

●29 ТРАВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МИРОТВОРЦІВ ООН

МИР БОРОНИТИ МАЄМО ЧЕСТЬ

З 1992 РОКУ БЛИЗЬКО 42 ТИСЯЧ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В ОПЕРАЦІЯХ З ПІДТРИМАННЯ МИРУ ТА БЕЗПЕКИ. УЧАСТЬ УКРАЇНИ У МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ ПІД ЕГІДОЮ ООН ВКОТРЕ ПІДТВЕРДЖУЄ ЇЇ ГОТОВНІСТЬ РАЗОМ З ІНШИМИ КРАЇНАМИ ВЗЯТИ НА СЕБЕ ЧАСТИНУ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ МИРУ І СТАБІЛЬНОСТІ У СВІТІ.

На актуальні запитання щодо миротворчої діяльності українських підрозділів, перспектив співпраці з Північноатлантичним альянсом відповів начальник Головного управління військового співробітництва та миротворчих операцій Генерального штабу Збройних Сил України генерал-майор Леонід ГОЛОПАТЮК.

— Ситуація, що склалася на сході країни, поставила під загрозу територіальну цілісність нашої держави. У парламенті ставилося питання щодо невідкладного повернення наших миротворчих підрозділів для посилення військової спроможності. Наскільки необхідною та реальною є реалізація цього питання?

— Сьогодні 648 військовослужбовців виконують миротворчі завдання у складі двох вертолітних загонів в Ліберії та Конго, а також спеціальної роти в Косові. Ці підрозділи не мають бойової техніки за винятком 7 бойових та 10 транспортних вертольотів, які за своїм технічним станом мають незначний залишок ресурсу та після повернення будуть потребувати технічного відновлення. Також необхідно зазначити, що виведення контингентів — це тривалий процес, майже до півроку, який ще й вимагає значного фінансового ресурсу в розмірі 40–60 млн дол США. Бюджетом України такі витрати не передбачені.

Крім того, досвід проведення антитерористичної операції ставить велике питання: наскільки підвищиться ефективність застосування підрозділів Збройних Сил за рахунок повернення контингентів. Оскільки застосування важкого озброєння та техніки не виправдане і дуже часто неможливе проти бандитів та так званого «живого щита» з місцевого населення.

Питання повернення контингентів неодноразово вивчалося в Адміністрації Президента України, Раді національної безпеки і оборони України та Кабінеті Міністрів України.

За результатами ми можемо констатувати, що з огляду на існуючу воєнно-політичну обстановку, військову доцільність та наявні ресурси прийнято рішення про недоцільність повернення контингентів.

— Чи підсилюються підрозділи ЗС України, що задіяні у проведенні АТО, військовими фахівцями з досвідом участі у миротворчих операціях? Якщо так, які функції на них покладені?

— Як відомо, основна частина підрозділів Збройних Сил, що залучені до проведення АТО, — це підрозділи десантних військ, які неодноразово брали участь у миротворчих операціях, зокрема в Косові та Іраку. Тобто можна впевнено сказати, що фахівці з досвідом участі у миротворчих операціях задіяні в АТО, а їхній досвід використовується в повному обсязі. Особливо це стосується вертолітників, оскільки вони за час виконання завдань у складі миротворчих операцій набули величезного досвіду.

— Як вибудовується діалог із НАТО з огляду на нинішню ситуацію в країні, з урахуванням позаблокового статусу та прагненням вступити до Євросоюзу?

— Забезпечення надійної обороноздатності країни — завдання життєво важливе для будь-якої держави. З набуттям статусу повноцінного суб'єкту світової спільноти Україна намагалася виключити з інструментарію своєї зовнішньої політики варіанти використання військової сили та робила ставку на політичні засоби.

Серед шляхів забезпечення захисту від зовнішньої агресії та підтримання обороноздатності країни в основному розглядався найбільш відомий та адекватний варіант приєднання до систем колективної безпеки. В той же час питання необхідності дотримання Україною позаблокового чи нейтрального статусу періодично піднімалося українським політикумом та суспільством або під час погіршення відносин України з сусідніми країнами, або під час президентських (парламентських) передвиборчих кампаній.

А тепер давайте подивимося, що являє собою діалог з НАТО в контексті нинішньої кризи. У ході наших попередніх розмов я вже посилався на аналіз нашої співпраці з Альянсом в останні роки. Зазначений аналіз містить в собі дуже цікавий факт — зростання рівня результативності нашої співпраці з Альянсом у поточному позаблоковому статусі в порівнянні з періодом дотримання курсу на євроатлантичну інтеграцію.

Україна оновила для себе так званий «стандартний» для країн-учасниць програми «Партнерство заради миру» набір варіантів співробітництва, додавши до нього нові сфери та проекти. Зокрема йдеться про впровадження широкого спектру сучасних стандартів практично у всі аспекти життєдіяльності Збройних Сил України. Також стороні НАТО запропоновано розглянути можливість розширення зони територіального охоплення зі 100 до 200 морських миль в ході реалізації програми з обміну даними про повітряну обстановку.

Розширено спектр традиційних багатонаціональних навчань Збройних Сил України у дусі програми «Партнерство заради миру», участь в операціях під проводом Альянсу.

Я гадаю, що після агресії Російської Федерації, окупації Автономної Республіки Крим та подій, що сьогодні мають місце на Сході країни, наші відносини з Альянсом будуть суттєво скореговані.

Наразі українськими фахівцями спільно з експертами НАТО проведено низку робочих зустрічей, в ході яких попередньо визначені перелік, обсяги та алгоритми отримання такої допомоги тощо.

— Днями розпочалася чергова ротація миротворчого контингенту 18-го окремого вертолітного загону сил Місії ООН у ДР Конго. На черзі ротація 56-го ОВЗ у Ліберії. Ці підрозділи є кістяком української миротворчої діяльності, що проводиться під егідою ООН. Чи плануються зміни щодо їхньої чисельності та термінів перебування?

— У зв'язку з вкрай складною соціально-економічною ситуацією, яка склалася в країні, та, як наслідок, обмеженим фінансуванням участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки, питання про розширення участі поки що не стоїть.

На сьогоднішній день Міністерство оборони України намагається зберегти наявну чисельність національних контингентів та персоналу, а також проводить роботу щодо залучення міжнародної фінансової допомоги від країн-партнерів з метою полегшення навантаження на свій бюджет.

Безумовно, Міністерство оборони обов'язково повернеться до розгляду цього питання після подолання кризи в Україні та початку економічного зростання.

— Наскільки відомо, у наслідок інтенсивного скорочення Українського війська останніми роками виникли певні складнощі з добором кадрів у миротворчі підрозділи, особливо льотно-підйомного складу. Як вирішується ця проблема?

— Насамперед хочу сказати, що дійсно декілька років тому мали місце певні проблеми з добором кадрів у миротворчі підрозділи, особливо з льотно-підйомним складом. Але я хотів би, щоб усі правильно розуміли, що це не було пов'язано із плановим скороченням Збройних Сил України, оскільки підрозділи армійської авіації не скорочувались.

Так, на початку активного залучення авіаційних підрозділів до миротворчих операцій ми мали обмежену кількість льотчиків з нальотом більше 1000 годин. Також на певному етапі постало питання невідповідності грошового забезпечення українських миротворців у порівнянні з військовослужбовцями країн-партнерів по операціям. На цей час ми можемо впевнено сказати, що ситуація докорінно змінилася.

Так, за останні десять-дванадцять років участі в операціях наші льотчики отримали величезний досвід та, як наслідок, питання дефіциту льотчиків-тисячників на цей час не стоїть. Крім того, за цей час 43% від загальної кількості льотчиків армійської авіації було підготовлено на підвищення класної кваліфікації, з них 89 молодих льотчиків — до рівня льотчиків 3-го класу.

Крім того, керівництвом нашої держави своєчасно були прийняті рішення щодо суттєвого підвищення заробітної платні українських миротворців та їхнього соціального захисту.

Тому можна стверджувати, що складнощі з комплектуванням миротворчих підрозділів залишилися у минулому.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

НАШ ПОТЕНЦІАЛ

Свого часу на звернення української влади про надання допомоги Збройним Силам України відгукнулося чимало свідомих громадян, а також підприємств та організації різних форм власності. Серед них — товариство з обмеженою відповідальністю «Укррадарпроект», яке на безоплатній основі відремонтувало для війська ЗРК «Оса-АКМ». Загалом для потреб оборони протягом 2012 року підприємство відновило шість таких бойових машин.

«ОСИ» ЖАЛЯТЬ СИЛЬНІШЕ

Зенітно-ракетний комплекс «Оса-АКМ» був розроблений у 60–70-х роках минулого століття. Хоча «Оса» і має застарілу елементну базу, але завдяки закладеним розробниками свого роду унікальним технічним ідеям залишається суттєвим ресурс для вдосконалення. Тому комплекс може успішно експлуатуватися ще впродовж 20 років.

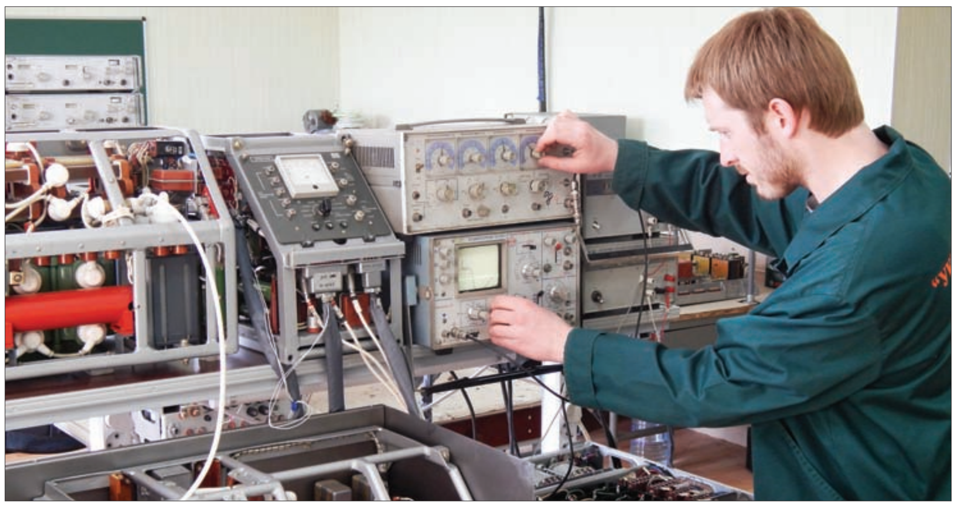
— Основна складність ремонту цього комплексу полягала в тому, що значна частина радіоелектроніки має елементи, які вже зняті з виробництва і в Україні не виготовляються, — говорить директор підприємства Володимир Івлєв. — Підприємства-виробники, що знаходяться на території Російської Федерації, фактично є монополістами, тож диктують свої вимоги ринку. Вони добре розуміють, що за відсутності, наприклад, потенціометра озброєння працювати не буде, отже «Оса» не зможе застосувати своє «жало», тобто керувати польотом ракети. Тому виробники-монополісти реалізують ці потенціометри по 1000…2000 євро за одиницю.

Іншими словами проведення ремонту озброєння за таких пропозицій економічно недоцільне. Який вихід знайшов колектив підприємства? Його фахівці замінили необхідні елементи російського виробництва на ефективніші вітчизняні аналоги. Взявши на озброєння передові технології у виробництві, на виході отримали комплекс із кращими ТТХ. Параметри модернізованого ЗРК не набагато поступаються російським комплексам «Тор». При цьому Росія реалізує свій ЗРК приблизно за $15 млн, тоді як вартість вітчизняної «Оси» — в межах $1 млн. А тепер порахуйте, де буде більша ефективність: один ЗРК «Тор» або більше десятка оновлених ЗРК «Оса».

Активно працюють на підприємстві й над суттєвим зменшенням витрат енергоресурсів: пального та електроенергії. Тільки уявіть, що за годину роботи газотурбінного агрегату, який забезпечує «Осу» електроенергію у 75 кВт, споживається 80 літрів пального. При цьому бойова машина у черговому режимі споживає близько 10 кВт, а при повному бойовому навантаженні — максимум половину з можливого ресурсу. До речі, запас у 75 кВт закладено невипадково. Адже така потужність споживається для швидкого, протягом лічених секунд, переміщення антенно-пускового пристрою з ракетами на ціль.

Якщо просто замінити газотурбінний агрегат на дизель, бажаного результату не досягнути, бо при пікових навантаженнях апаратура буде вимикатись. А коли заміну провести у поєднанні з заміною складових апаратури на ті, що споживають менше енергії, розділити живлення режимів чергування і бойової роботи з забезпеченням швидкого переходу з одного в інший, автоматично зосереджувати електроенергію в елементах із найбільшим навантаженням шляхом вимкнення систем, які в цей час не використовуються, тоді буде прогрес. При цьому однієї заправки вистачить до 10 діб (!) безперервної роботи з запасом ходу на 1000 км (!) Для когось це фантастика, а на підприємстві — перевірені розробки.

Але навіть найкраща модернізація не в змозі забезпечити надійну та ефективну роботу озброєння без проведення якісного ремонту складових, які й надалі планується експлуатувати. Тому нині фахівці підприємства опановують та впроваджують нові технології ремонту. Тільки такий комплексний підхід забезпечує максимальний результат. Переважну більшість устаткування підприємства придбано впродовж 3 останніх років, а з урахуванням швидкого руху науково-технічного прогресу виробнича база ТОВ «Укррадарпроект» постійно оновлюється останніми технічними новинками провідних виробників світу. Для підвищення ефективності перевірки, ремонту та налаштування радіотехнічної апаратури фахівцями підприємства розроблено та виготовлено власне нестандартизоване стендове обладнання, яке дозволяє проводити діагностику, ремонт та налаштування всіх складових озброєння у відповідності до існуючих ДСТУ (стандартів). Словом, підприємство володіє суттєвим ремонтним потенціалом.

Директор ТОВ «Укррадарпроект» Володимир ІВЛЄВ

Але найбільшим надбанням «Укррадарпроект», його, так би мовити, квитком у майбутнє є молоді фахівці. Що ж може зацікавити молодь працювати на цьому виробництві? Наявність сучасної виробничої бази. Можливість не просто вивчати будову, а самостійно створювати складові військової техніки. На підприємстві за короткий час молоді фахівці отримують досвід практичної роботи. Один із них — випускник радіотехнічного факультету КПІ Сергій Зазимко, який свого часу проходив практику на підприємстві та виявив бажання поповнити лави його трудового колективу.

Нині підприємство в ініціативному порядку здійснює подальше вдосконалення ЗРК «Оса». Про успішне просування в цьому напрямку свідчить висока оцінка якості ремонту та обсягу модернізації, які проводить підприємство, від іноземного замовника, зокрема, Сполучених Штатів Америки. Як результат — замовлення на ще дві бойові машини за цим варіантом. Мені навели приклад: завдяки запровадженим новим конструкторським рішенням станція випромінює в ефір лише 0,2…0,4 секунди, що вкрай ускладнює її виявлення та ураження протирадіолокаційною ракетою.

В планах підприємства «Укррадарпроект» розширювати номенклатуру ремонту та модернізація озброєння, зокрема, «Стріла-10», «Шилка», пунктів управління, «П-18», «П-19», «Тунгуска»...

На підприємстві вірять, що незабаром отримають держзамовлення на модернізовані ЗРК. У ТОВ «Укррадарпроект» є кваліфіковані фахівці, досвід, сучасне обладнання, технології та інші складові для ремонту та модернізації озброєння. «Ми готові запропонувати Міноборони України модернізовані конкурентні зразки техніки для ефективного переобладнання Збройних Сил України сучасним озброєнням. Найменше, що колективу підприємства сьогодні потрібно, — це продовжити термін договору оренди приміщень з ДП МОУ «Київський механічний завод», — розповів директор підприємства. Важко з ним не погодитись. Адже переїзд на нове місце — це втрата часу (близько півроку) і чималі витрати на відновлення виробничої бази. Але це питання поки що залишається відкритим…

Сергій ВОРОНКОВ, «Народна армія»

●ЩАСТЯ БУТИ РАЗОМ

ТЕПЛО ЛЬВІВ'ЯН ЗАМІНИЛО КРИМСЬКЕ СОНЦЕ

Львівщина прийняла кілька тисяч біженців з тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим. Своєю чергою військові частини, які тут дислокуються, були доукомплектовані військовослужбовцями, котрі залишилися вірними присязі й своєму народові. Серед таких патріотів — сім'я Баранових.

Уже протягом місяця старший офіцер відділу зенітних ракетних військ майор Олег Баранов і його дружина — офіцер цього ж відділу капітан Ірина Баранова служать у повітряному командуванні «Захід». Вони вірять в Україну, в наш народ, у процвітання країни. Їх не зупинило при переїзді до Львова навіть те, що голова сім'ї — корінний кримчанин, який народився в Феодосії і виріс на цій благодатній землі. Хоча для переважної більшості товарищі по службі Олега Вікторовича саме цей фактор і став визначальним у виборі країни і місця служби під час анексії Криму.

Зв'язала мрія стати офіцерами

Тут їх впізнають одразу, адже через контрольно-перепускний пункт частини щодня проходять троє Баранових! Батьки беруть із собою і півторарічного синочка Артемка. Доки не будуть вирішені всі сімейно-побутові питання, командування повітряного об'єднання пішло назустріч сім'ї, тож, можна сказати, Баранови служать утрьох! І маленький Тьомка, як лагідно називають його рідні, тепер частіше бачить військовий однострій батьків та їхніх колег. Що передувало цьому, які життєві перипетії, і як їх зустрів Львів? Про це ми і поговорили під час зустрічі.

…Вони познайомилися в Харківському військовому університеті. Олег навчався на другому курсі, коли Ірина перевелася з Харківського авіаційного інституту в сусідню групу. Їх звела одна мрія — стати офіцерами, а згодом поєднала любов.

— Це не було кохання з першого погляду. Чергова контрольна робота, готовність одне одному допомогти і стали підґрунтям для серйозних стосунків. На п'ятому курсі одружилися. А по закінченні вишу в 2001 році нас направили в одну частину — 174-ту зенітну ракетну бригаду в місто Севастополь, — розповіла Ірина.

Спочатку вони навіть служили в одному дивізіоні. Обоє обіймали посади начальників обслуг. Щоправда, невдовзі службові стежини розійшлися. За рік Ірина народила дочку і пішла в відпустку по догляду за дитиною. А вийшовши з неї, продовжила кар'єру по лінії виховної роботи. Спочатку стала начальником клубу, потім офіцером відділення виховної роботи бригади. А з 2010 року служила офіцером відділу виховної роботи тактичної групи «Крим». Олег же весь цей час обіймав командні посади. Зокрема, в 2010 році став заступником командира дивізіону з озброєння — командиром батареї. А з 2012 року був командиром дивізіону С-300 ПС. Його підрозділ дислокувався на окраїні міста на мисі Фіолент. Так і служили вони вірою і правдою до недавніх подій на півострові…

«Військову присягу можна скласти лише раз»

— Чесно кажучи, до останнього не вірилось, що перебіг подій буде саме таким. Не вірилося, що настане час, коли українські військові стануть у Криму чужими, — ділиться Олег Вікторович.

Вони знову стали говорити про наболіле, про розвиток тих подій у частини, на півострові.

— Протягом місяця частина була заблокована, а кожного дня військовослужбовцям доводилось стикатися з підкупом, шантажем, погрозами. Переманювали людей зарплатнею в 50 тисяч рублів та квартирою за півроку служби в російській армії. Тривалий час переважна більшість твердо стояла на охороні своїх частин. Зрештою, коли до нас приїхало близько 300 козаків, підтягнулися жінки з транспарантами «Фашисти, здавайтесь», стало все зрозуміло, — констатує майор Олег Баранов.

З його дивізіону 70–80% особового складу залишилося на півострові. Їх стримали насамперед сім'ї, квартири, рідні й близькі люди. Практично всі контрактники були місцевими і не бажали будь-куди їхати з насиджених місць. Тодішній командир дивізіону майор Олег Баранов не вагався, якій країні служити…

— Військову присягу можна скласти лише раз! Яке ставлення буде до офіцера, який зрадив їй?! До того ж я як командир пам'ятав, що за мною стояли підлеглі, тож вірність Військовій присязі не можна трактувати інакше. Не спокусилася на «солодке» життя і дружина Ірина, яка родом із Харкова. І ще додам, що хоча я за національністю росіянин, але вважаю себе українцем! — зазначив Олег Володимирович.

«В України — велике майбутнє»

На нове місце служби у Львів вони прибули утрьох. Старшу дочку Марину залишили в батьків дружини закінчувати навчальний рік, але обов'язково заберуть сюди. Чи не було страшно їхати в місто, яке пропагандистський рупор Кремля називає фашистським і бандерівським? — запитав співрозмовників.

— Страху не було. Ми швидко зрозуміли, де правда. Місто красиве, люди щирі й привітні, не має ніякого мовного бар'єру. Відчувається, що громада культурно ближча до Європи. Тут всюди чисто, затишно і спокійно! — говорять нові мешканці Львова.

У Львові їх зустріли активісти організації «Крим SOS». Саме вони допомогли винайняти квартиру в самісінькому центрі Львова, з вікон якої було видно міську ратушу. Тиждень сім'я військових жила там безкоштовно. Цього часу їм вистачило, щоб акліматизуватися, підшукати житло і познайомитися з містом.

Тепер Олег Баранов може розповісти своїм батькам про той справжній Львів і Західну Україну, яка є реальністю, а не вигадкою російських телеканалів. Щоправда, батьки так і не зрозуміли вчинок сина. Тому спілкування між ними здебільшого зводиться до обговорення погоди і здоров'я рідних.

— Ми з дружиною переконані — в України велике майбутнє. Так, зараз важко і треба «затягнути пояси». Та мине час і ми обов'язково відчуємо підвищення рівня життя. А наші діти будуть жити ще краще…

Олег і Ірина Баранови, як і мільйони українців, щиро вірять, що держава, яку вони не зрадили, їхні надії і сподівання таки виправдає. І з часом у нашій країні житиметься по-європейськи: гідно, чесно, комфортно.

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія»

●ВАРТОВІ НЕБА

70 РОКІВ НА ЗАХИСТІ ПОВІТРЯНИХ РУБЕЖІВ

Особовий склад 540-го зенітного ракетного Львівського полку імені Івана Виговського Повітряних Сил Збройних Сил України. За чисте небо над головою тутешні місцеві жителі завдячують саме військовослужбовцям зенітної ракетної частини, якою командує полковник Олександр Гуменюк.

Створений у травні 44-го…

Полк був створений у роки Великої Вітчизняної війни саме у ці травневі дні. І незадовго вступив у бої за Україну, маючи у своєму складі п'ять дивізіонів, озброєних 37-міліметровими гарматами. Відтоді частина і веде свою історію.

За період свого існування полк завжди мав найсучасніші на свій час зразки озброєння та бойової техніки. Зокрема, в 1949 році військова частина була переозброєна 85-міліметровими гарматами, а ще через рік — 100-міліметровими. За словами заступника командира частини по роботі з особовим складом підполковника Олексія Колодіна, в 1957 році львівські зенітники пройшли перенавчання, і їм доручили новітню ракетну техніку — зенітний ракетний комплекс С-75. Він мав найширше застосування за всю історію військ протиповітряної оборони в усьому світі.

У 1969 році охоронці неба отримали на озброєння новий зенітний ракетний комплекс С-200. Після розгортання цього комплексу дальньої дії управління полку було передислоковано в місто Кам'янка-Бузька Львівської області. Тут і сьогодні розташований штаб полку. Щодо ЗРК С-200, то він знаходився на озброєнні частини ще до минулого року, таким чином прослуживши вірою і правдою 44 роки!

У 1986 році вартові неба отримали новітній зенітний ракетний комплекс — ЗРК С-300. Зараз він є основним видом озброєння полку. Комплекс здатний вражати навіть балістичні та аеродинамічні цілі. ЗРК С-300 став першою багатоканальною зенітною ракетною системою, здатною супроводжувати одним комплексом до шести цілей і наводити на них до 12 ракет. А дальність ураження становить до 75 кілометрів.

«Ми не підведемо і не схибимо!»

— Служба у полку важка і відповідальна, однак дивізіон — це велика дружна родина, і долати труднощі тут вміють гуртом. Той, хто віддав службі у віддалених гарнізонах частку свого життя, назавжди залишить в серці спогади про нелегкі бойові чергування і армійське товариство, — наголосив командир полку полковник Олександр Гуменюк.

Поважають вартових неба і ті, кого вони захищають. У 1999 році за ініціативи львівської міської громади Указом Президента України полку було присвоєно почесне найменування «Львівський». Згодом у Львові на центральній площі біля пам'ятника Т.Г.Шевченку особовому складу частини було вручено Бойовий прапор. А в 2008 році полку присвоїли ще одне почесне найменування «імені Івана Виговського».

У день частини чергові бойові обслуги знаходилися на своїх робочих місцях. А решта військовослужбовців не у парадних мундирах, а у польових камуфляжах були готові будь-якої хвилини захистити повітряний простір країни.

— Ми не підведемо і не схибимо! На плечах вартових неба — колосальна відповідальність за безпеку Вітчизни. І ми, як і наші діди, готові до самопожертви заради мирного життя співвітчизників, блакитного неба і волі народу! — зазначають військовослужбовці полку.

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія»

КРИМСЬКІ РЕАЛІЇ

ЩО ЗМУШУЄ КРИМЧАН ЗАЛИШАТИ ОСЕЛІ

Сьогодні кримчани стикаються із зовсім іншими категоріями цінностей і світогляду, не притаманними нашому суспільству. Серед причин виїзду з тимчасово окупованої території — фізичні загрози, прямий тиск, переслідування, помста тощо.

Чому їдуть?

Збільшується «побутовий» щоденний тиск на нелояльні до окупаційної влади етнічні групи — кримських татар та українців. І все це відбувається на тлі відчутного (особливо для малозабезпечених) росту цін в 1,5–3 рази та недостатніх, вже з боку Російської Федерації, соціальних і бюджетних виплатах. На території, де мало що працює, проходять і скорочення робочих місць. Окупаційна влада вводить нові заборони і обмеження на ввіз українських товарів до Криму та на вивіз кримських товарів з півострова.

Як виявилося, у порівнянні з дешевими українськими товарами російські — нерентабельні: роздрібна ціна вітчизняних продуктів у кримських магазинах нижча навіть за відпускну ціну на російських підприємствах!

Відсутність або неможливість придбання товарів навіть першої необхідності стає звичним явищем. Так, у Сімферополі значно скоротився асортимент молочних продуктів та побутової хімії. Спорожнюються полички і в Севастополі, дефіцитом стає м'ясо. Часто люди дивляться на ціни і повертаються додому з пустими кошиками. Що вже говорити про віддалені селища! Тож примара голоду все більш об'єктивно характеризує безвихідну ситуацію в Криму.

Хто їде?

Серед переселенців — силовики, державні чиновники, представники етнічних меншин, громадських організацій, активісти «КримSOS», Євромайдан-Крим, Євромайдан-Севастополь, інші громадяни, які вимушені покинути півострів через фізичний чи психологічний тиск. Виїжджає багато незалежних журналістів, або тих, хто розділяє цінності та базові принципи журналістики. Наприклад, з ТРК «Керч.ФМ», з Чорноморської телерадіокомпанії, з мережі незалежних медіа-центрів ІРС, з військових мас-медіа. Працювати в партизанських умовах під час відкритого переслідування стає неможливим. Багато ЗМІ, серед яких і портал BlackSeaNews, взагалі припинили свою діяльність у Криму.

Андрій КЛИМЕНКО, заслужений економіст АРК, головний редактор цього порталу переконаний, що російські ЗМІ — це не журналістика, а цільова спецпропаганда, завдання якої — деморалізувати, дезорієнтувати і залякати населення.

— Наведу простий приклад: у Києві я можу говорити на будь-якій мові, а в Криму за українське слово зараз можна «нарватися», — говорить він.

З Андрієм тісно співпрацювали у Криму і ми, військові журналісти. BlackSeaNews висвітлював будь-який злочин, який здійснювали місцеві сепаратисти проти заблокованих військових моряків.

— На тлі закритих банків, не працюючих банкоматів, цінників у рублях не радують більше ані море, ані гори навколо Ялти, — говорить Андрій. — Наше видання не визнало окупацію, увесь цей безлад і зрозуміло, що ніколи не змогло б зареєструватися в Росії. Тим більше, що там за висловлені сумніви щодо законності анексії або заяви, що Крим — український, можна потрапити до в'язниці...

Через тиск та політичні погляди виїжджає багато кримських татар, особливо тих, хто мешкає не в місцях компактного проживання. Часто вивозять сім'ї, а самі повертаються на свою батьківщину в Крим.

А от **боксер Олександр УСИК** Крим покидати не збирається:

— Я не боюся їхати в Сімферополь і переїжджати в інше місто не збираюся. Тут мій будинок, тут народилися діти. І паспорт я міняти не збираюся. Я — українець, а Крим — це Україна, — говорить Олександр.

Його позиція варта поваги. Але реалії сьогодення такі, що для багатьох кримчан залишитися в нинішньому Криму означає повернутися не просто на 23 роки назад у радянський «совок», а в російський шовіністичний союз, у путінську авторитарну імперію.

За даними Міністерства соціальної політики, на материкову частину України з Криму вже виїхало понад дванадцять тисяч осіб.

ПЕРШИЙ З'ЇЗД КРИМСЬКИХ БІЖЕНЦІВ

СПІЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗГУРТОВУЮТЬ

Де жити, куди працевлаштуватися, як повернути заморожені на банківських картках заробітну платню і депозити — ці та інші наболілі питання обговорили кримчани в кінці травня в Києві на І Всеукраїнському з'їзді вимушених переселенців із Криму.

У заході взяло участь понад 300 учасників, 32 організації, у тому числі представники Міністерства оборони України та деяких військових колективів, які було виведено з АР Крим. Лише делегатів-кримчан, доля яких розкидала по всій Україні, було близько сотні. Приїхали й ті, хто залишився на окупованій території.

Протягом дня у робочих групах опрацьовувалися шляхи подолання проблем. Найгостріші дискусії точилися у групах з питань тимчасового та постійного житла, а також підприємництва та банківської діяльності.

Учасники не оминули проблеми й сотень тисяч українських громадян, які залишилися на окупованій території. Адже їм не по душі ані нова влада, ані нові порядки, які нав'язує країна-загарбник. Тому увагу було приділено не лише облаштуванню переселенців, а й стратегічним цілям щодо повернення Криму в Україну.

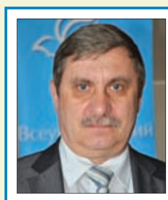
З'їзд звернувся з вимогами до органів влади Російської Федерації припинити окупацію частини суверенної території України та відкликати нормативні акти, які регламентують анексію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь. Від державної влади України присутні вимагали активного захисту інтересів, прав і свобод кримчан. А міжнародну спільноту, зокрема, держав-підписантів Будапештського меморандуму закликали вжити всіх необхідних заходів для якнайшвидшого відновлення територіальної цілісності України, гарантованої міжнародним правом і договорами. Крім того було підписано звернення до управління Верховного комісара ООН з справ біженців, Міжнародного комітету Червоного хреста, Міжнародної організації з міграції щодо визнання вимушених переселенців із Криму внутрішньо переміщеними особами, і відповідно, цільовою групою для виконання програм з надання допомоги і сприяння.

За задумом організаторів, проведення всеукраїнського з'їзду — лише перший крок для ефективного розв'язання проблем та потреб кримчан як на материковій Україні, так і на окупованій території.

Голова правління благодійного фонду «Біженці з Криму», організатор з'їзду Микола ПОДОЛЯКА:

— Лише разом ми зможемо подолати всі негаразди. Крім того, на з'їзді були присутні й біженці з Донбасу — з Краматорська, Слов'янська, Маріуполя. У нас — одна біда, схожі проблеми. Це питання житла, соціального захисту, соціальної адаптації, працевлаштування, лікування, влаштування дітей у навчальні заклади, ведення підприємницької діяльності, забезпечення майнових, виборчих прав.

Начальник відділу соціальної політики Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України Василь БУЦЕНКО підкреслив важливість розширення формату діалогу між кримчанами та державою:

— На сьогодні понад 4 тисячі військовослужбовців та членів їхніх сімей, які вийшли з Криму на материкову частину України, мають нерозв'язані соціально-побутові проблеми. І хоча оборонне відомство напряму залежить від державного бюджету, і діє в умовах неоголошеної військової агресії, повірте, робиться все можливе, щоб ніхто не був кинутий напризволяще. Ми хочемо почути кожного. А участь у з'їзді — ще один можливий інструмент для спільного розв'язання проблем, зокрема, й військовослужбовців-кримчан.

Капітан другого рангу запасу Тимур БАРОТОВ, заступник голови Севастопольської Спілки офіцерів України був змушений виїхати з родиною до Львова. На з'їзді він представляв родини кримських офіцерів протиповітряної оборони Тактичної групи «Крим», які наразі передислоковані до Львівської області:

— Військовослужбовці також ініціюють підготовку законодавчих актів, які захистять права кримчан. Зокрема в Україні неможливо жоден крок зробити без реєстрації (прописки). І якщо для діючих військових прописатися можливо за новим місцем служби, то для сімей військовослужбовців запасу через відсутність української реєстрації неможливо відновити дію соціальних виплат, наприклад, на дітей. І це — лише одна з багатьох проблем.

Матеріали сторінки підготував Руслан СЕМЕНЮК, «Народна армія»

Народна армія
26–31 травня 2014 року

ІНФОРМАЦІЙНА ЗБРОЯ

Неоголошена війна проти України ведеться сусідньою державою не тільки диверсантами, терористами, а й за допомогою відверто брехливої пропаганди.

БОЇ БЕЗ КОРДОНІВ І... БЕЗ ПРАВИЛ

Прикривати збройну агресію та масове мародерство бойовиків на Донбасі навіть для могутньої російської машини пропаганди стає все важче. Але браві бійці — журналісти російських провладних ЗМІ — зі шкіри пнуться, аби догодити своїм кремлівським босам, і при цьому часто потрапляють у достатньо кумедні ситуації…

Павутиння брехні

Перше місце у цьому рейтингу пропагандистського ідіотизму, звісно, займає російський державний «Перший канал» — головний рупор кремлівської пропаганди зі своїми основними сюжетами та повідомленнями про міфічну «громадянську війну «Правого сектора» з бандерівцями». І справа тут навіть не у кретинізмі окремих російських журналістів чи відсутності у них об'єктивних матеріалів та фактів. Це наслідок єдиної інформаційної пропагандистської політики на державному рівні. Проте саме згаданий кретинізм та незграбність роботи російських медіа вже стали відомі по всьому світу.

Окремо варто сказати про постановочну журналістику російських ЗМІ. Все починалося з прямих включень російського ТВ з майдану Незалежності, коли мирні демонстранти маячили позаду російських кореспондентів з криками «Нас тут немає!» Потім були постановочні «бої» у Севастополі за участю перевдягнутих російських спецназівців, що драматично «помирали» без крові від бандерівських куль. Так само на початку анексії Криму «Перший канал» показував істеричний сюжет про масову еміграцію українців до Росії, за основу взявши відео з пункту Шегині на українсько-польському кордоні.

КРЕТИНІЗМ ТА НЕЗГРАБНІСТЬ РОБОТИ РОСІЙСЬКИХ МЕДІА ВЖЕ СТАЛИ ВІДОМІ ПО ВСЬОМУ СВІТУ

Чергова страшилка про «Правий сектор» на Донбасі. 16 травня у вечірньому випуску програми «Вести» на каналі «Росія» Сергій Арсенич у своєму сюжеті переконує росіян, що в зоні АТО «кожен день продовжують гинути мирні жителі. Недалеко від Слов'янська нацгвардія розстріляла чоловіка, біля тіла демонстративно залишивши зброю, даючи зрозуміти, що вбили ворога». У кадрі — дійсно вбитий, а поруч зброя. Однак це кадри дворічної давності з Кабардино-Балкарії, де російські спецслужби проводили антитерористичну операцію. Сюжет про цю операцію показали ті ж «Вести» 18 листопада 2012 року, повідомивши про знищення п'ятьох бойовиків, і як доказ — тіло. Обидва відео для порівняння відразу були викладені в Інтернет.

І «на закуску» — СБУ перехопило двох співробітників скандального російського провладного телеканала LifeNews, що приїхали для зйомки «вдалої» атаки терористів на військовий аеропорт. СБУ стверджувала, що журналісти були з терористами, проникли на нашу територію незаконно, мали при собі чимало грошей і зброю, зокрема ПЗРК. Журналісти ж стверджували, що зброю їм підкинули самі співробітники СБУ, і «підсобників терористів» Україні все ж довелося відпустити.

«Хунта в останні тижні сильно посмілішала, — написав «правдоруб» із «Известий». Відчувши, що Росія не збирається вводити війська на південний схід і взагалі вирішувати українську проблему за допомогою військової сили, київські тимчасові виконавці взялися дражнити Москву…» Перехоплення стало топ-темою російських ЗМІ. Провладні медіа дружно стверджували, що таким чином Україна «помстилася» Росії за «правду» про події на її території. Про інші аспекти діяльності своїх колег «Известия» промовчали.

Світ про Україну

Та світ не обмежується тільки російськими ЗМІ. Приємно відзначити і об'єктивні статті з англомовної преси та представників дипкорпусу.

Так, Марк Сноуис («Голос Америки») відзначає, що Москва хоче в Україні повторення югославського сценарію. За його словами, дії Москви обумовили побоювання на Заході, що Україна зануриться у братовбивчу війну, що свого часу в Югославії забрала життя понад 200 тисяч людей і 3 500 000 залишила без даху над головою.

«Путін і люди в Росії, які говорять про необхідність об'єднання росіян, які нібито штучно розділені, піднімають питання, які піднімав свого часу Милошевич, коли говорив про Боснію. Я думаю, що це дуже небезпечно», — висловився колишній посол США в Росії Джеймс Коллінз.

Велика Сербія, створена на руїнах Югославії, — ось про що мріяв Милошевич. І ця мрія привела його до Гаагського трибуналу. Намір «склеїти» Велику Новоросію з уламків Радянського Союзу веде також до Гааги.

Мадлен Олбрайт — перша жінка-Держсекретар США, нині голова Національного Демократичного Інституту — 26 травня засудила брехню Путіна про ситуацію в Україні. З її слів, проблема Путіна у тому, що коли брешеш власному народу, то потрібен зовнішній ворог, і саме його «ліпить» сьогодні Путін. «Те, що відбувається з пропагандою у Росії сьогодні, — це щось із іншої епохи. І я сподівалася, що цьому не буде ворот-тя», — зазначила пані Олбрайт.

Журнал The New Times намагався з'ясувати у місцевих на Донбасі, за що вони не люблять київську владу. Відповіді вражають. «У Києві прийняли рішення влаштувати тут новий голодомор. Вони вивозять зерно з Донбасу». «Звідки така інформація?» — «З Інтернету».

Ще одна стаття The New Times — з блокпоста українських військових під Слов'янськом: «У салоні автобуса — дитячі малюнки, які школярі надсилають солдатам на передову. До таких речей на війні ставляться вкрай серйозно. Сентиментальність на війні гіпертрофується в тій же пропорції, що і цинізм. Загалом, починаєш розуміти, що в житті головне. Що дійсно цінно, а що — так, лушпиння. Ось ці дитячі малюнки про світ від незнайомих учнів 1-го «В» класу 130-ї школи Києва у салоні військового автобуса — це дійсно цінно. Ні жартів, ні зневаги по відношенню до них ніхто не допускає. Показують першою чергою. Відчувається — пишаються. А кульова пробоїна під цими малюнками... У будь-якому іншому місці це, безумовно, виглядало б моторошним пафосом, переграною сценою з низькопробного кіно про війну. Тут — ні. Тут — війна. І тут це все по-справжньому».

Про вади зору

Російське МЗС на чолі з Лавровим, якого давно називають у дипломатичних колах «містер Ні» за його впертість у називанні чорного білим, збирає факти того, що є нібито порушенням прав людини в Україні, що згодом будуть опубліковані у «Білій книзі». Це головна риса сусідньої нам держави — у чужому оці порошину бачити, а в своєму пенька не помічати. Власне, для цього і потрібен «містер Ні».

А ось відповідь їм від нашого посольства в Естонії (скорочено):

…ООН звинуватила Росію у спотворенні інформації про події в Україні і вказала на тотальну дезінформацію, яку ведуть російські ЗМІ. Ступінь спотворення дійсності в російських медіа дійсно вражає уяву. Світова громадська думка зафіксувала надзвичайно великий рівень брехні в російських ЗМІ, який не спостерігався з 1930-х років СРСР.

Антитерористична операція має на меті захистити мирних громадян від терористичних дій. Українські силовики у боротьбі з терористами діють виважено і помірковано, локалізуючи їх і знищуючи без жертв серед мирного населення.

СВІТОВА ГРОМАДСЬКА ДУМКА ЗАФІКСУВАЛА НАДЗВИЧАЙНО ВЕЛИКИЙ РІВЕНЬ БРЕХНІ В РОСІЙСЬКИХ ЗМІ, ЯКИЙ НЕ СПОСТЕРІГАВСЯ З 1930-Х РОКІВ СРСР

І взагалі цинічно, на наш погляд, називати АТО на сході України «каральною». Особливо якщо порівняти її з московським терором проти власного народу на Північному Кавказі, який був розв'язаний у 1999 році й триває вже 15 років. Цікаво, що російська сторона забуває, що під час проведення останньої контртерористичної операції в Дагестані артилерія знищила цілий житловий будинок. Серед загиблих — жінка на останньому місяці вагітності. За останні роки у таких «операціях» на Північному Кавказі загинули і зникли тисячі мирних людей.

Підготував Андрій ШУМСЬКИЙ, «Народна армія»

ФАКТИ — РІЧ УПЕРТА

Етнографічна карта українського народу з історико-етнографічної монографії «Українці» за редакційною колегією: К.Г. Гуслистий, Ф.С. Лось, М.Т. Рильський (голова редакційної колегії), Г.Ю. Стельмах, С.П. Толстов. Видавництво Академії Наук Української РСР. Київ — 1959

УКРАЇНА ТАМ, ДЕ УКРАЇНЦІ

Події останніх місяців, а саме заяви російських лідерів про так звані «історичні помилки», в результаті яких до складу України багато років тому були включені землі, які начебто їй ніколи не належали, змусили багатьох українців взяти до рук підручники з історії. Аби пригадати початок двадцятого століття, коли було зроблено без перебільшення перший крок на шляху встановлення української державності.

З проголошенням Української народної республіки (УНР) у 1917 році перед керівництвом новоствореної країни постало питання про встановлення державних кордонів. Базуючись на історичних даних, які вказували на розселення етнічних українців на початку березня 1918 року, було підготовлено Закон УНР «Про адміністративно-територіальний поділ України». Документ передбачав встановлення української влади на територіях, які за результатами Брестського мирного договору мали відійти до складу України.

Згідно з документом вся територія УНР, яка була значно більшою за сучасні державні кордони, складалася з тридцяти двох земель. Серед них були сучасні білоруські території з містами Мозир, Брест-Литовськ (сучасний — Брест), Пінськ та Гомель. Окрім того, українськими мали стати і польські землі навколо міст Белз і Холм. Не оминав договір і українців на території нинішньої Російської Федерації. Так, повернутися до українського дому мали землі в районі міст Стародуб (зараз Брянська область); Острогозьк, Білгород, Богучар та Павловськ (частина сучасної території Воронезької та Курської областей). А також Крим та Кубань. Багато з цих територій не були підконтрольні Києву, але враховуючи їх історичні та етнічні коріння, вони були невід'ємно пов'язані з Україною. Сучасні західноукраїнські землі (у той час Галичина, Буковина, Холмщина та Закарпаття) тоді входили до Австро-Угорщини, яка задекларувала дружні стосунки з УНР.

Окрім того, документ скасовував діючий протягом століть адміністративний поділ на губернії та повіти і надавав землям право на самоврядування. Так, за задумом, в одну землю, на якій проживало до мільйона людей, мало увійти до чотирьох колишніх повітів. Відповідно, кожна земля мала ділитися на волості, а вони в свою чергу на спільноти. Подібний дрібний поділ, на думку істориків, був зумовлений встановленням та затвердженням виконавчої влади, яка, закріпившись на місцях, мала розпочати свою роботу. Такий підхід був викликаний тим, що застарілий адміністративно-територіальний поділ України, введений ще у Російській імперії, вимагав кардинальної зміни. Багато міст, які колись мали другорядне значення, розширилися територіально, а кількість населення в них зросла. Так, наприклад, Одеса та Миколаїв, закріплені за Херсонської губернією, за кількістю населення, рівнем промисловості й торгівлі на той час значно випередили Херсон, який, до-речі, входив до складу так званої Новоросії, ідею відродити яку сьогодні так затято розповсюджують московські очільники. Однак факти — річ уперта, тим більше історичні…

Як відомо, Новоросійська губернія була створена указом Павла I від 12 грудня 1796 року, яким ліквідовувалася Вознесенська губернія і Таврійська область. Проте нове утворення проіснувало недовго. З огляду на велику територію Олександр I у 1802 році поділив Новоросійську губернію на три: Миколаївську (з 1803 р. Херсонська), Катеринославську і Таврійську. Такий крок, як вказують історики, засвідчив, що об'єднання цих земель у єдиний центр було неправильним та недоречним.

Окрім того, за даними архівів, станом на 1917 рік Україна у складі Російської імперії поділялась на 9 губерній: Волинську, Катеринославську, Київську, Подільську, Полтавську, Таврійську (без Криму), Харківську, Херсонську, Чернігівську — які складалися з 86 повітів та 1652 волостей, на території яких, за даними етнографів того часу та за переписом 1897 року, налічувалося 112 міст. А міщани становили 13% населення, яке увійшло до складу УНР.

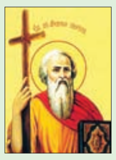
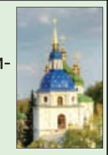
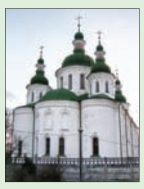
Але 29 квітня 1918 року після ліквідації Центральної ради і проголошення Української держави на чолі з гетьманом Скоропадським Закон «Про адміністративно-територіальний поділ України» був скасований. Нова влада повернула поділ держави на губернії. 14 грудня того ж року гетьманський режим впав, а УНР була відновлена, проте питання про адміністративно-територіальний поділ її керівництвом більше не піднімалося. Це було обумовлено загостренням військових дій армії УНР проти Польщі, радянської Росії і білогвардійських військ півдня Росії, що не дозволяли зберігати постійний контроль над заявленими територіями УНР. Зрештою громадянська війна ще довго роздирали Україну, яка все ж була об'єднана духовно.

Підготував Максим ХОРОШУНОВ, «Народна армія»

Територія України (за Брестським миром, жовтень 1918 р.). Карта зберігається у фондах Львівського історичного музею. На карту 1918-го, видану в Австрії, вперше нанесли державні кордони України, які були визнані Росією після мирного договору з Україною від 1918 року. На карті написано — «Карта України 1918 року». На ній нанесено межі УНР станом на жовтень 1918 року. Тоді українській державі належала Східна Слобожанщина (сучасна Курська і Воронезька області — клин тягнувся на 250 кілометрів) і Крим. Історик Іван Сварник вважає цю карту сенсаційним документом, тому що це перша карта України як держави, на ній уперше було нанесено державні кордони. Карти України 1918 року цілеспрямовано знищували за радянських часів, і за їхнє зберігання можна було отримати до 10 років ув'язнення.

Сьогодні дехто на півночі розповідає про первородство й старшинство. Порівняємо ж історичні факти:

Київська Русь	Московія
 I століття нашої ери — на київських пагорбах побував апостол Андрій Первозванний. «Повість временних літ»: «Як ото говорили, коли Андрій учив у Синопі і прийшов у Корсунь (Херсонес), він довідався, що він прибув і зупинився під горами на березі. А зранку, вставши, промовив він до учнів, що були з ним: «Бачите ви гори ці? Так от, на сих горах возсіяє благодать Божа, і буде город великий, і церков багато воздвигне Бог».	Не було нічого, крім боліт і лісу.
 482 рік — умовна ювілейна дата заснування Києва.	Не було нічого, крім боліт і лісу.
862 рік — перша згадка про Київ у «Повісті временних літ»: «І запитали: «Чий це городок?» Ті ж відповіли: «Були три брати, Кий, Щек і Хорив, які побудували городок цей...»	Не було нічого, крім боліт і лісу.
882 рік — Київ завоював новгородський князь Олег. «Повість временних літ»: «І сів Олег княжити в Києві, і сказав Олег: «Це буде мати городам руським».	Не було нічого, крім боліт і лісу.
 Початок X століття — Київський лист, написаний місцевою єврейською громадою — один з перших документів, де згадується назва Києва.	Не було нічого, крім боліт і лісу.
Середина X століття — письмова згадка Києва в ім-ператора Візантії Костянтина Багрянородного. 	Не було нічого, крім боліт і лісу.
 988 рік — хрещення Русі князем Володимиром.	Не було нічого, крім боліт і лісу.
1018 рік — німецький хроніст Тітмар Мерзебурзький зі слів воїнів польського короля Болеслава називає Київ містом 400 храмів і 8 ринків із незлічимим населенням. 	Не було нічого, крім боліт і лісу.
 1017 рік (за іншими даними 1037 рік) — Ярославом Мудрим розпочато будівництво Софійського собору.	Не було нічого, крім боліт і лісу.
Між 1070 і 1077 роками — Всеволодом Ярославовичем, сином Ярослава Мудрого, засновано Видубицький монастир. 	Не було нічого, крім боліт і лісу.
 1139 рік — будівництво Кирилівської церкви, храму, який після кількох реконструкцій зберігся до нашого часу.	**1147 рік** — перша літописна згадка Москви в Іпатіївському літописі. Ростово-суздальський князь Юрій Долгорукий приймав тут друзів і союзників на чолі з новгород-сіверським князем Святославом Ольговичем «Приди ко мнь брате вь Московь».

От звідки пішла держава українська, і що є Московія, як не осколок цієї держави? Про це й різниця у віці — 665 років — свідчить. Нинішня пиха Московії — не що інше, розуміння своєї вторинності.

Юрій ПЕРЕБАЄВ

Народна АРМІЯ
26–31 травня 2014 року

●ОСТАННЄ ШИКУВАННЯ

«…Присягаю Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок…» — ці рядки з Військової присяги урочисто зачитує кожен, хто обрав для себе непростий шлях служіння Батьківщині. Військовослужбовці, які загинули під час виконання бойового завдання на Сході України, сповна виконали свій військовий обов'язок і віддали в ім'я Вітчизни найцінніше, що є в людини, — своє життя.

ВОНИ ЗАГИНУЛИ ЗА УКРАЇНУ

Змарнілі обличчя матерів та наповнені сльозами очі, в яких читалося: «Я не вірю, що це сталося з моїм синочком», вдивлялися туди, де вдалині танула будівля контрольно-пропускного пункту Рівненського загальновійськового полігона. Дев'ять автомобілів колоною поволі везли на прощання з особовим складом окремої механізованої бригади тіла сімнадцятьох воїнів, які загибли в бою поблизу Волновахи, боронячи від терористичних банд Україну.

Їхня група прийняла бій на блокпосту. Відбиваючи нічну атаку сепаратистів, на Донеччині загинули військовослужбовці з Волині, Рівненщини, Вінниччини, Львівщини, Івано-Франківщини та Хмельниччини.

Батьки, рідні, друзі загиблих, які прийшли на прощання, до останнього не вірили, що їхніх хлопців привезуть у трунах. Ще два місяці тому загиблі солдати були зі своїми родинами, ходили на роботу, займалися хатніми справами. Вони не знали один одного, і, можливо, ніколи б й не познайомилися, якби на українську землю не стала нога окупанта у Криму, а чума тероризму за сприяння держави-сусідки не почала розповзатися східними регіонами нашої держави. Троє кадрових військових і чотирнадцять мобілізованих окропили засіяне поле на Донеччині своєю кров'ю. Ось їхні імена: майор **ПОЛІНКЕВИЧ Леонід Олександрович**, молодший лейтенант **ОВЧАРУК Володимир Борисович**, старший сержант **АРТЕМУК Олександр Іванович**, молодший сержант **ЙОВЗИК Дмитро Васильович**, солдат **БОНДАРУК Микола Петрович**, солдат **ЗАРАДЮК Володимир Володимирович**, солдат **ПОПОВ Павло Володимирович**, солдат **ГРИЦЮК Михайло Михайлович**, солдат **МАРИНИЧ Віталій Петрович**, солдат **ОЗЕРАНЧУК Леонід Вікторович**, солдат **НЕЧИПОРУК Андрій Дмитрович**, солдат **ПРОКОПЧУК Володимир Іванович**, солдат **МАХНОВЕЦЬ Віталій Іванович**, старший солдат **БІДА Євгеній Миколайович**, солдат **ЛІЩУК Віталій Леонідович**, солдат **ШКРІБЛЯК Дмитро Олександрович**, солдат **КУЗЬМІН Любомир Ігорович**.

Ці чоловіки поклали голови на вівтар неоголошеної війни, і стали на заваді реалізації чужих імперських планів. Почесний ескорт повільно виніс труни з тілами загиблих з літака розмістив на автомобілі. Герої попрямували на полігон, де на них чекали товариші по службі, друзі, рідні, матері…

Загиблі військовослужбовці востаннє стали до строю на плацу військової частини. Труни з їхніми тілами в одну шеренгу вишикували перед підрозділами окремої механізованої бригади. Виконувач обов'язків командувача військ оперативного командування «Північ» полковник Олексій Таран зачитав імена героїв, а священнослужитель отець Віталій провів православну церемонію прощання з воїнами. Коли ж ритуал закінчився, по килимку з квітів труни понесли до автомобілів, якими кожного героя доставили на малу батьківщину, до місць поховання.

Волинь. Найбільша кількість загиблих саме з цієї області. Десятеро молодих, сповнених сил хлопців. Найстаршому з них, ковельчанину старшому сержанту Олександру Артемуку, ще не було й 36 років.

Жалобні заходи відбулися відразу в декількох населених пунктах області. Зокрема в Луцьку, звідки походило четверо загиблих бійців. В обласному центрі, на Театральному майдані, після відспівування загиблих у Свято-Іллінському та Свято-Троїцькому кафедральному соборах відбулася громадська панахида та прощання з бійцями-піхотинцями: навідником-оператором молодшим сержантом Дмитром Йовзиком; кулеметником солдатом Володимиром Зарадюком; механіком-водієм солдатом Володимиром Прокопчуком, гранатометником солдатом Віталієм Махновцем.

Вшанувати пам'ять волинських героїв зібралося декілька тисяч лучан. Слід зазначити, що місцеві органи влади надали усю можливу допомогу в організації гідного вшанування полеглих героїв. Зокрема, луцький міський голова Микола Романюк повідомив, що міськрада повністю взяла на себе всі витрати на поховання луцьких солдатів.

Лучани, які прийшли віддати шану полеглим солдатам, не приховували сліз, всипали їхню останню путь квітами, співали Гімн України та скандували: «Герої не вмирають!»

…На труні Володимира Прокопчука — весільний коровай. Такий місцевий звичай. Адже хлопець відійшов у вічність неодруженим. За традицією, цим хлібом частували всіх, хто прийшов

●ЖИТТЯ, ОБІРВАНЕ НА ЗЛЕТІ

«МАМОЧКО, ВИБАЧ ЗА ЧОРНУ ХУСТИНУ»

— Він мріяв про армію, про подвиги і справжню чоловічу роботу, — розповідає про Петра Коваленка його однокласник Дмитро Савченко. — І його мрія виповнилася — він став десантником елітної частини! Йому заздрили всі хлопці, а дівчата заглядались як на завидного жениха. А ще він мав добре серце...

Та не дожив, не дослужив, не долюбив… Загинув на місці, ставши живим щитом для сімох побратимів-десантників. Весь удар від вибуху гранати 20-річний солдат Коваленко з 95-ї окремої аеромобільної десантної бригади під Слов'янськом прийняв на себе.

У Петра сепаратистам-бойовикам вдалося вцілити двічі. Перший раз його врятував від кулі бронежилет. Після цього він написав на своїй сторінці «ВКонтакті»: «Пацани, мене врятував «бронік»... Ви не повірите, але в ньому застрягла справжня куля. Як все скінчиться — приїду, привезу цю кулю...» Ще за три години до загибелі він був у мережі, передавав привіти...

Про цей випадок розповідає його друг — студент Уманського педінституту Дмитро Осадчук:

— Петя дуже просив нічого не говорити про це батькам. Він писав, що привезе і покаже «кулю-дуру», якою хотіли обірвати йому життя. Я ще запитав, чи не страшно після цього. А він каже, що в БТРі не страшно, броня міцна. Відчувалося, що йому треба було поділитися з кимось радістю, що залишився живий. І він писав про це так, ніби вдруге на світ народився. Петя в усьому був класним хлопцем. Я дотепер не можу повірити, що вже ніколи більше не побачу друга.

…Восени 2013 року Петро Коваленко завершив строкову службу в Житомирській окремій аеромобільній десантній бригаді. Служба йому подобалась, тож вирішив залишитись на контракт.

— Я, Петро й Тарас — з Вінниччини. Строкову служили разом, в одному кубрику жили, — розповідає Дмитро. — Петра завжди вабило небо. Він мріяв здійснити хоча б сто стрибків з парашутом. Добре пам'ятаю наш перший стрибок з вертольота. Всі ми — 16 десантників — того дня піднялись у небо. Всі помітно нервували. Нас жартами

Виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль звернувся до матерів та дружин військовослужбовців 51-ї окремої механізованої бригади. Він висловив глибоку скорботу з приводу загибелі наших військовослужбовців, які з честю і гідністю виконали свій військовий обов'язок в ім'я майбутнього нашої держави.

— На превеликий жаль, ми маємо втрати людей, які віддали своє життя, виконуючи священний обов'язок перед Вітчизною, захищаючи мирних громадян. Ми з глибокою скорботою і болем сумуємо за усіма загиблими з числа бригад, дислокованих у Житомирі, Львові, Бердичеві, Новограді-Волинському, Миколаєві, Володимирі-Волинському, Черкаському, Гвардійському, за військовими льотчиками, моряками, правоохоронцями та прикордонниками.

Він також наголосив, що на цей час Міністерство оборони спільно з Генеральним штабом ЗС України приймає оперативні рішення щодо розв'язання гострих питань, вживаються заходи зі всебічного забезпечення всім необхідним залучених у бойових діях в межах АТО. В зоні особливої уваги керівництва Збройних Сил України проблеми не лише бригади з Володимира-Волинського, а й інші питання, від успішного розв'язання яких залежить цілісність держави та свобода українського народу.

— Кожен із нас повинен усвідомлювати, що якщо не буде єдиної і неподільної України, то не буде і нашого з вами майбутнього. Захист рідної землі — справа кожного українця, — йдеться у зверненні.

На цей час здійснюється передислокація підрозділів 51-ї окремої механізованої бригади для розв'язання виниклих проблем, проведення доукомплектування та бойового злагодження. Усі недоліки будуть ретельно проаналізовані та виправлені.

Крім того, у Верховній Раді України знаходяться проекти законів щодо суттєвого збільшення грошового забезпечення осіб, які залучаються до антитерористичної операції, та щодо звільнення від призову громадян за різними сімейними обставинами, зокрема й за станом здоров'я. Але ці обставини мають бути вагомими, обґрунтованими та повністю підтвердженими.

— Як міністр оборони України, я докладу всіх зусиль до того, щоб забезпечити максимальну безпеку кожному вашому сину або чоловіку. Спільними зусиллями ми забезпечимо захист рідної землі, встановимо мир та злагоду в державі, зробимо її міцною та процвітаючою, — наголосив генерал-полковник Михайло Коваль.

попрощатися із загиблим. Гіркий був він на смак…

Володимиру було лише 23. Минуло два роки, як хлопець повернувся зі строкової служби. За кілька місяців збирався одружитись.

— Останній раз його дівчина говорила з ним о 3-й ночі, перед тим, як розпочався бій, він казав, що все гаразд... Він був завжди життєрадісною людиною, патріотом, — розповіла знайома загиблого Ірина Нечай.

— 5-го червня ми мали б святкувати його 30-річчя, а приїхали на похорон, — крізь сльози розповідає Наталя Ліщук, сестра загиблого розвідника Михайла Грицюка з села Милятин, що поблизу Нововолинська. — Про смерть Миші дізналися з теленовин. Тепер сиротами залишилися двоє дітей: новонароджена донька та 2-річний син.

Того ж дня ховали бійців у Нововолинську, Ковелі, Володимирі-Волинському. Загиблого командира 3-го батальйону 51-ї омбр майора Леоніда Полінкевича поховали за місцем проживання батьків — у селі Колки Маневицького району області.

Серед цих сімнадцяти загиблих воїнів — троє жителів Рівненщини.

22-річного Віталія Маринича із села Рокитне Рокитнівського району та 22-річного Леоніда Озеранчука з села Осницьке Рокитнівського району забрали матері. Ще несімейні молоді чоловіки складали плани на майбутнє, мріяли про дружин і дітей, просто жили, допоки ворожа куля не обірвала їхнє життя. А 33-річного Андрія Нечипорука з Радивилівщини оплакували дружина і четверо дітей.

— Андрій був щирою та віддданою людиною, він сам попросився до війська, і ми довго вагалися, чи справедливо буде його брати, — сказав заступник командувача оперативного командування «Північ» по роботі з особовим складом полковник Володимир Яцентюк. — Двічі приходив до військового комісаріату, де йому відмовляли. Але наполіг і за третім разом потрапив під мобілізацію. Андрій, як він сам казав, вірив, що мусив захистити Україну від агресорів.

Старший солдат Любомир Кузьмін — водій санітарного автомобіля 1-го механізованого батальйону механізованої бригади. 23 травня він загинув від підступного нападу озброєних бандитів поблизу населеного пункту Новопавлівка Донецької області. Через кілька місяців йому мало виповнитися 24 роки, а вдома залишилися дружина Світлана та трирічний син Артем.

Того трагічного дня Любомир виїхав у звичайний рейс. За 5 кілометрів від Новопавлівки по військовій санітарній машині вдарила автоматна черга, яка обірвала життя молодого хлопця. Офіцер, який був поряд із Любомиром, отримав важкі поранення.

Любомир був найстаршим з чотирьох братів. Без вагань, із почуттям гордості він сприйняв повістку з військкомату і відправився за мобілізацією боронити українську землю.

Попрощатися із Любомиром Кузьміним та провести його в останню путь на Львівщині зібралися тисячі мешканців Славського та навколишніх сіл.

Довжелезна жалобна процесія рушила до місцевого храму, а з першим ударом дзвонів з неба пішов рясний дощ, немов і небеса оплакували карпатського хлопця. Любомира Кузьміна поховали як захисника Соборності України біля церкви.

Олександр ГАЙН,
Вадим БАКАЙ,
Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ,
Львів

підтримував Петро, адже від природи був компанійською, веселою людиною.

— Петя до того ж був асом у техніці, — розповідає ще один його колишній товариш по службі й земляк Тарас. — Техніка — це його стихія. Він заочно навчався в технічному коледжі на механіка. Про БТРи міг розповідати більше, ніж в Інтернеті написано. Залишитися служити контрактником — це його вибір. Такі надійні, як Петро, в армії потрібні. Ми з Дімою навіть не відмовляли його. Бо знали, що Петя вже обговорив це з батьками, тобто прийняв остаточне рішення.

…Життя солдата Петра Коваленка обірвалось на злеті.

— Це сталось 2 травня о 22.15 годині, коли колону нашого першого батальйону з самого ранку до пізнього вечора блокували на мосту на північній околиці Слов'янська. Нас не пускали переважно жінки з іконами в руках та дітьми... Давити їх чи стріляти в мирний «живий щит» наказу ніхто віддати не міг! І тут під прикриттям людей та першої темряви на нас напали. Петро загинув від гранати із підствольного гранатомета, яка вибухнула в нього під ногами. Всю ударну силу і численні осколки він прийняв на себе і фактично закрив своїм тілом товаришів. Ці сім хлопців завдяки йому залишились живі — отримали легкі поранення та контузії. Врятувати Петра ми вже не могли... — розповів представник військової частини Ілля Хоменко. — Мені сьогодні дуже важко дивитись в очі його рідним, бо повернути сина матері Тетяні й батькові Миколі, брата сестрі Христині вже ніхто не зможе... Петро загинув, як герой!

Смуток і біль за втратою якнайкраще передає уривок з вірша Оксани Максимишин-Корабель:

Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

Жалобна процесія несла труну на руках через всю Рахнівку, що на Вінниччині. Ховали Петра Коваленка на центральній алеї місцевого цвинтаря поряд із найвідомішими уродженцями села, де народився Василь Стус. Прощатися із солдатом прийшли сотні людей, рідні та друзі, однокласники та студенти профтехучилища, з якими вчився Петро, його вчителі та наставники, товариші по службі й командири, представники органів місцевого самоврядування та Командування Сухопутних військ Збройних Сил України, односельці, на чиїх очах він виріс.

Присутній на похоронах начальник управління Командування Сухопутних військ ЗС України генерал-майор Микола Попельський сказав:

— Вірність присязі, мужність і героїзм, продемонстровані солдатом Петром Коваленком під час виконання бойового завдання, є прикладом самовідданого виконання військового обов'язку в ім'я миру в нашій державі, в ім'я збереження цілісності нашої України. Вічна пам'ять Герою.

Підготувала Наталія ТКАЧУК,
«Народна армія»

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

«ВІН УСІМ БАЖАВ МИРУ»

У дружне і спокійне життя мешканців села Верхівня, що на Житомирщині, одного весняного дня ввірвався страшний відгомін бойових подій зі сходу нашої держави. Жахлива звістка — ворожа куля забрала життя їхнього земляка, навідника аеромобільно-десантного взводу 95-ї окремої аеромобільної бригади солдата Сергія Хруща.

Того дня колона українських військових здійснювала планове переміщення з метою перевірки блокпостів та доставки своїм товаришам води і продуктів харчування. При в'їзді до населеного пункту Октябрське, що за 20 кілометрів від Краматорська, на конвой напали зі заздалегідь підготовлених позицій і завдали удари з підствольних гранатометів, РПГ та стрілецької зброї. Внаслідок годинного бою загинули 6 військовослужбовців Збройних Сил України. Серед них був і Сергій Хрущ.

16 травня попрощалися з ним не тільки близькі, друзі, односільчани, але й вся Україна.

Біль у родині героя не вщух, але його десь далеко в душі сховала дружина Сергія — Людмила — задля спокою діток: доньок Тетянки, Іринки та сина Ромчика. Вона очікувала, що скоро закінчаться жахливі події, повернеться чоловік, і вони далі житимуть у любові та радості, виховуючи дітей. Та не судилося…

— Сергій кожен день по кілька разів телефонував своїй родині. Про все розпитував, дуже переживав, що не може допомогти дружині по господарству, що не бачить, як ростуть діти. А вони з нетерпінням очікували приїзду батька. Він був добрим, життєрадісним чоловіком, завжди готовим допомогти людям, хотів миру, — розповідає брат загиблого десантника Микола.

Народився Сергій Хрущ у Верхівні в 1975 році. По завершенні середньої школи працював у колгоспі, згодом — строкова військова служба в одній із військових частин Повітряних Сил ЗС України. Через два роки Сергій повернувся з війська до рідного села. Продовжував працювати водієм на тракторі, комбайні. Із ранку до ночі, з весни до осені — у полі.

Згодом одружився на красивій дівчині Людмилі. Сім'я для них — це картина «тато — мама — я», і дітей у цій родині як мінімум двоє, а може і троє. Так воно і сталося.

Самому молодшому, Ромчику, зараз два з половиною рочки, він все з нетерпінням чекає на тата, який чомусь не телефонує і не розповідає йому перед сном казочку.

Останнім часом працював Сергій Хрущ у ТВД «Житомирриб-госп», звідки і був мобілізований до лав високомобільних десантних військ. Після проходження злагодження на одному з військових полігонів Житомирщини керівництво 95-ї окремої аеромобільної бригади на три дні відпустило крилатого піхотинця у звільнення. Та через загострення ситуації на східних та південних рубежах України був дома лише півдня — негайний збір на місці постійної дислокації.

Це був останній раз, коли рідні обійняли Сергія, почули добре слово, побачили теплу усмішку.

— Після того, як був завданий такий підлий удар в спину, настрій дуже бойовий. І я думаю, що доведуть воїни-десантники всіма своїми силами та діями, що смерті українських воїнів були не даремні, — зазначив тимчасовий виконувач обов'язків начальника штабу 13-го окремого аеромобільного батальйону капітан Ігор Коржовський.

Руслан ЛІННИК,
Вінниця

●2014 — РІК УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ

Шановні читачі!

Напишемо книгу про учасників бойових дій!

Як уже повідомляла газета «Народна армія», Центральний друкований орган Міністерства оборони України започаткував редакційну акцію з написання книги про учасників бойових дій. Вона присвячена проведенню в 2014 році Року учасників бойових дій.

Редакція звертається з проханням надіслати свої спогади про пережите на тих війнах, приклади бойового братерства, відваги і мужності при виконанні військового обов'язку, особисті фотографії.

На матеріалах, надісланих до газети «Народна армія», зробіть позначку «Редакційна акція: «Напишемо книгу про учасників бойових дій».

Наша адреса: 04655, м. Київ, вул. Мельникова, 24. E-mail: n_army@army.kiev.ua

Сторінка за сторінкою ми гортаємо потертий фотоальбом. Кавалер двох орденів Червоної Зірки полковник у відставці Володимир Перебийніс коментує: «Це десантування групи біля провінції Кунар, а це — перехід колони з пальним через гірську річку.

Володимир ПЕРЕБИЙНІС на передньому плані (праворуч)

«ВИКЛИКАЮ ВОГОНЬ НА СЕБЕ»

На цій світлині — мій товариш начальник групи бойового управління майор Олександр Рубльов за роботою, а тут я встиг «схопити» на свою «Смену-8» підвіз у високогір'я боєприпасів та продовольства транспортним Мі-8». Пожовтілі фотографії переносять з минулого реальні миті історії Афганської війни, на якій він був у 1985–1986 роках.

За його голову обіцяли великі гроші

Там, на тій війні, він був авіаційним навідником. Його особистою зброєю стала переносна рація Р-853, яка завжди знаходилася на плечі у рюкзаку офіцера-десантника. Та незважаючи на таку, здавалося б на перший погляд, неозброєність, ні один підрозділ не наважувався йти на завдання без нього. Його роль була надзвичайно важливою. Адже за потреби саме авіаційний навідник викликав повітряну підтримку і давав указівки по цілях. Тоді льотчики поливали моджахедів свинцевим дощем. Для останніх — це була неминуча смерть, а для наших солдатів та офіцерів — порятунок і життя! Саме тому за «голови» таких, як він, душманам платили більше, ніж за вбитого чи полоненого генерала. Хоча сам лейтенант Перебийніс тоді не замислювався над ціною власного життя і за потреби наводив вогонь авіації на себе.

Він народився на Луганщині. Після закінчення школи вступив до педагогічного інституту. Зрештою, відчуваючи життєво необхідну потребу бути військовим, після двох курсів цивільного вишу в 1979 році вступив до тоді ще Ворошиловградського вищого авіаційного училища штурманів. Через чотири роки закінчив його і здобув фах штурмана наведення авіації, офіцера бойового управління. Перше місце служби — Червонопрапорний ордена Суворова гвардійський авіаційно-винищувальний полк, що дислокувався на аеродромі Маркулешти (тепер Молдова) і входив у той час до складу Одеського військового округу. Саме звідси через два роки лейтенантської практики у 1985-му році молодого офіцера направили до Демократичної Республіки Афганістан.

— Мене відрядили для поповнення бойових втрат на командний пункт бойової авіації 40-ї армії на посаду передового авіаційного навідника. Специфіка моєї роботи полягала в тому, щоб у складі конкретного підрозділу, як правило з числа повітрянодесантних чи механізованих частин, за потреби забезпечити наведення авіації для виконання конкретного завдання. Зокрема, вертольотів Мі-24 та Мі-8, літаків Су-17 і Су-25 для ураження вогневих точок душманів, евакуації з поля бою мертвих та поранених військовослужбовців, доставки гвинтокрилами продовольства та боєприпасів у важкодоступні та гірські райони, — розповідає Володимир Петрович.

Для виконання цих та інших завдань він на броні бойової машини (якщо з піхотою) чи на борту вертольота (коли з десантниками), а часто пішки вирушав у район проведення операції і виконував свої службові обов'язки. Офіцер постійно брав участь у бойових операціях з ліквідації моджахедів. Власне, свій перший орден він отримав за доблесть і професіоналізм, виявлені під час проведення операції в ущелині Панджшер.

— Там була перевальна база зі зброєю, яку завозили для моджахедів з Пакистану. Тож, душмани відчайдушно її обороняли. А підступи до території були заміновані. Ми, що називається, «гуляли» по мінах, просуваючися до ущелини. Зрештою її захопили, — пригадує полковник у відставці Володимир Перебийніс.

У 1986 році у званні старшого лейтенанта він був нагороджений другим орденом Червоної Зірки. Тоді в районі Кунару під час ліквідації бандформувань один із радянських підрозділів попав під перехресний вогонь душманів. Навідник знаходився неподалік, але не серед військовослужбовців тієї роти і не міг корегувати вогонь з повітря. Довелось йому прориватися через щільний обстріл противника і оточення. Аж от опинився в місці, з якого відкривався панорамний вид. Офіцер дав орієнтири для льотчиків, які нанесли потужний удар по ворогу. Як згодом дізнався Володимир Петрович, саме врятовані піхотинці й написали на нього клопотання про відзначення бойовим орденом.

Ще не раз доводилось авіаційному навіднику дивитися у вічі смерті. Інколи він наводив вогонь просто на себе і миттю залишав позицію, не знаючи, чи вдасться добігти до якогонебудь укриття , чи буде поблажливою до нього її величність доля. Як вважає Володимир Перебийніс, вона прихильно ставилася до нього: не зважаючи на два поранення, зберегла йому життя.

— Перший раз подивився в очі смерті у 1985 році. Тоді під бронетранспортером, на якому їхав, вибухнула міна. Я був контужений. Втім, не зважаючи на це, ще годину наводив авіацію на ворога. Після чого я просто знепритомнів, — згадує пережите ветеран військової служби.

А вже наступного року тоді старший лейтенант Перебийніс отримав кульове поранення правої гомілки. Він супроводжував колону техніки. Скільки куль і осколків мін «просвистіло» біля нього — не рахував. Але одна з них не оминула його.

Найкращий подарунок на день народження

— Ми, афганці, не раз дивилися смерті в очі. Тому по декілька разів на рік святкували свій день народження. Пригадую своє 25-річчя, яке зустрічав на броні БТР. І найбільшим подарунком від долі для мене було те, що я залишився живим. А ще — отримати листа від молодої дружини та дворічного синочка, моїх батьків, за якими я дуже сумував. Свої почуття до них я викладав кожного дня на аркуші паперу. Писав про те, щоб мене чекали і любили. Мені це додавало сили. Був переконаний: повинен вижити, бо я люблю, — поділився спогадами співрозмовник.

До речі, тоді на 25-річчя бойові брати зробили Володимирові доречний подарунок: вручили по банці тушонки та гречки. У час, коли підвозу продуктів не було три доби, його товариші голодували, вони зберегли ці харчі саме для нього. Це було, навіть, не подарунком, а проявом побратимства, дружби справжніх чоловіків! Так і гартувалася ця афганська дружба на взаємодопомозі та самопожертві, братерській підтримці.

Після Афганістану молодий, але досвідчений офіцер повернувся у свій полк. Через три роки вступив у Військово-повітряну академію імені Ю. Гагаріна. По закінченні її проходив службу на різних посадах, займаючись бойовим управлінням авіації. У 2004 році з посади заступника начальника штабу корпусу з бойового управління був звільнений у відставку з лав Збройних Сил України за станом здоров'я.

За час військової служби офіцер змінив вісім гарнізонів. Труднощі життя разом із ним долала дружина. Вони виховали двох дітей, які пішли батьківською стежиною. Донька Вікторія стала лейтенантом медичної служби запасу, а син Ярослав у званні майора продовжує службу в Повітряних Силах Збройних Сил України.

Ми перегортаємо останню сторінку пожовтілого армійського фотоальбому. На ній одна світлина, на звороті якої красномовний надпис: «Помнишь, Володя, дороги Афганские, когда ты нас так выручал «грачами», «шмелями», «пчелками» и своей добротой, человечностью, благородством. Помним и гордимся тобой!» Полковник у відставці Володимир Перебийніс заслужив не тільки ордени і медалі, а насамперед повагу серед бойових товаришів і колег. А це найдорожче, що може здобути на своєму довгому шляху людина.

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія»

ФЕХТУВАННЯ

УКРАЇНКИ — ВОЛОДАРІ КУБКА ЄВРОПИ

Ольга ХАРЛАН

Українська фехтувальниця Ольга Харлан виграла етап Кубка світу з фехтування на шаблях, який завершився в Пекіні. Про це повідомили в Національній федерації фехтування України.

На шляху до найвищої сходинки п'єдесталу пошани Харлан, яка в 2008-му році в Пекіні стала олімпійською чемпіонкою, перемогла по черзі Ейлин Гренч з Панами, американок Моніку Оксамит і Дагмару Возняк та Джийон Кім з Південної Кореї. А у фінальній дуелі українка взяла верх над китаянкою Шень Чень.

Бронзу розділили Джийон Кім і Шарлотта Лембах з Франції.

А у столиці Румунії добіг кінця командний Кубок Європи з фехтування. На цих змаганнях тріумфували українські рапіристки Ольга Лелейко, Катерина Ченцова, Олександра Сенюта і Катерина Деордієва.

У півфіналі українки з рахунком 45:41 здобули перемогу над господарками турніру — збірною команди фехтувального клубу «CSA Steaua» (Бухарест, Румунія), а у фіналі з аналогічним рахунком узяли гору над француженками із клубу «Bourg la Reine».

Розіграш командного Кубка Європи, на відміну від етапів Кубка світу, проводиться між збірними командами європейських клубів фехтування, а не між національними збірними країн. У Бухаресті за Кубок Європи 2014, проведення якого було відновлено після трирічної перерви, боролися шість клубів із п'яти європейських держав.

Особливо приємно, що у складі нашої команди виступали представниці центрального спортивного клубу ЗС України — солдати служби за контрактом Катерина Ченцова та Катерина Деордієва. Варто відзначити, що окрім золота в командній першості наша Катерина Ченцова також здобула золото в індивідуальній першості.

Українські рапіристки — володарі командного Кубка Європи

ОЛІМПІАДА-2022

КОНКУРЕНТІВ ЛЬВОВА МЕНШАЄ

Жителі польського Кракова в ході референдуму висловилися проти проведення в місті зимових Олімпійських ігор у 2022 році. Після оприлюднення результатів голосування мер історичної столиці Польщі Яцек Майхровський заявив, що Краків знімає свою кандидатуру з боротьби за право організації Ігор. Про це повідомляє УНІАН.

— Сьогодні ми починаємо переговори з Міжнародним олімпійським комітетом про процедуру виходу з цього проекту, — сказав мер.

У голосуванні, об'єднаному з виборами до Європейського парламенту, в неділю взяли участь 35,96 відсотка населення міста. 69,72 відсотка з тих, хто проголосував, виступили проти організації на території Кракова зимових Ігор.

— Краків завершує свої старання щодо організації зимових Олімпійських ігор у 2022 році через низький рівень підтримки місцевими жителями цієї ідеї, — зазначив Майхровський. — Мені шкода, що підсумки референдуму перекреслюють шанси Кракова і Малопольського воєводства на реалізацію цього важливого для розвитку всього регіону проекту.

Таким чином у списку Міжнародного олімпійського комітету (МОК) залишилося чотири кандидата на проведення змагань: Пекін (Китай), Осло (Норвегія), Алмати (Казахстан) і наш Львів.

Нагадаємо, 15 листопада 2013 року Міжнародний олімпійський комітет офіційно оголосив остаточний список претендентів на проведення зимових Олімпійських ігор 2022 року. 28 листопада 2013 року у Львові презентували проект заявки України на проведення зимових Олімпійських та Паралімпійських ігор 2022 року. Пізніше з'явилися розмови, що через політичну ситуацію в країні Львів може зняти свою кандидатуру. Проте Україна залишається в боротьбі за Олімпіаду. Місто-господар Олімпіади-2022 буде визначено 31 липня 2015 року.

ЗНАЙ НАШИХ

СОФІЙСЬКЕ «ЗОЛОТО» АРМІЙЦЯ

З чемпіонату Європи, який приймала столиця Болгарії Софія, українські гімнасти повертаються з повним комплектом медалей.

Так, у вправах на брусах не було рівних представнику Центрального спортивного клубу ЗС України, працівнику ЗСУ Олегу Верняєву. За вдалий виступ він отримав найвищі бали — 15.966, чим забезпечив собі місце на першій сходинці п'єдесталу пошани. Срібного призера — росіянина Давида Белявського — українець випередив на 0.400 бала.

Не залишилися без нагород наші співвітчизники і в опорному стрибку. Тут українці вибороли одразу дві медалі. Олег Верняєв став третім (14.916), а його партнер по команді Ігор Радивілов здобув «срібло» з результатом 15.050 балів.

У командному заліку чоловіча збірна України стала бронзовим призером. Наші хлопці, зокрема Олег Верняєв, Ігор Радивілов, Максим Семянків, Андрій Сєнічкін та Володимир Окачев, у сумі набрали 262.087 бала.

Олег ВЕРНЯЄВ

Геннадій НІКОЛАЙЧУК, Київ

НОВИНИ

ШОВКОВСЬКИЙ ПРОДОВЖИВ КОНТРАКТ ІЗ «ДИНАМО»

Капітан київського «Динамо» Олександр Шовковський продовжив контракт з клубом ще на один сезон, повідомляє пресслужба київського «Динамо».

Термін його дії закінчується наприкінці наступного сезону.

«За визнанням заслуженого титулованого динамівського ветерана, головний принцип для нього — бути частиною гри. Коли людина стає частиною гри, коли гра протікає крізь неї, тоді вона може впливати на результат», — повідомляється в повідомленні.

ТРІУМФ ТРИАТЛОНІСТІВ

На етапі Кубка Європи з триатлону, який відбувся у Дніпропетровську, українські спортсмени здобули п'ять з шести нагород змагань, повідомляє УНІАН.

Юлія Єлістратова стала переможницею жіночих змагань у спринтерській гонці. Ще одна наша співвітчизниця Олександра Степаненко здобула на цій дистанції «бронзу».

У змаганнях серед чоловіків всі три сходинки п'єдесталу пошани зайняли українці. Найкращий результат показав Єгор Мартиненко, на другому місці — Сергій Кохан, а замкнув трійку лідерів Данило Сапунов.

ДАНІЯ — ГОСПОДАР ЧС-2018 З ХОКЕЮ

Право на проведення чемпіонату світу з хокею 2018 отримала Данія. Таке рішення було прийняте на засіданні конгресу Міжнародної федерації хокею (ІІХФ), яке відбулося у Мінську, повідомляє УНН з посиланням на офіційний сайт ІІХФ.

Крім Данії, за яку проголосували 95 учасників конгресу, на проведення ЧС-2018 претендувала Латвія (12 голосів).

У данській заявці зазначені два міста — Копенгаген і Хернінг. Латвійці планували провести ЧС на двох аренах у Ризі.

Нагадаємо, що найближчі чемпіонати світу відбудуться в Чехії (2015 рік, Прага і Острава), Росії (2016 рік, Москва і Санкт-Петербург), а в 2017 році співорганізаторами будуть Франція та Німеччина (Париж і Кельн).

«КАРПАТАМ» ЗНОВУ НЕМАЄ РІВНИХ

В Ужгороді відбувся вирішальний матч чемпіонату України з гандболу серед жіночих команд Суперліги сезону 2013/14, в якому місцеві «Карпати» обіграли львівську «Галичанку».

У матчі надпринципових суперниць команда з Ужгорода перемогла з рахунком 22:20 і втретє поспіль здобула титул чемпіона України.

Таким чином «Галичанка» стала срібним призером першості, а бронзові нагороди Суперліги отримала херсонська «Дніпрянка».

Чемпіоном України серед чоловічих команд Суперліги став запорізький «Мотор».

Матеріали сторінки підготував Андрій ЗАДУБІННИЙ, «Народна армія»

●ЗАВТРА МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

1 червня в Україні відзначається Міжнародний день захисту дітей. Щастя дітей — в руках дорослих. З таким твердженням важко не погодитися. Адже саме від тих, хто кілька десятиліть тому сам попрощався з безтурботною юнацькою порою, залежить те, яке покоління прийде нам на зміну.

КРОКОМ РУШ ДО «КРАЇНИ ДИТИНСТВА»

Починаючи з 2 червня близько 700 дітей військовослужбовців — майбутніх льотчиків, моряків, лікарів та інженерів — відпочине цього року в єдиному в Міноборони Дитячому оздоровчому таборі імені Ю. Гагаріна, що знаходиться в Одесі на узбережжі Чорного моря. Важко навіть уявити, але з першими літніми акордами він відкриває свої двері в 61-й раз. Цей табір — справжній «ветеран», але ж не старіє! І в цьому переконався нещодавно, коли вкотре завітав у дивовижний куточок Південної Пальміри по вулиці Дача Ковалевського, 128.

Трішки втомлена, але емоційно натхненна від передчуття чергового відкриття «країни дитинства» директор табору Лариса Сергєєва повідомила, що заклад витримав перевірку відповідною комісією та, за її висновками, до сезону відпочинку готовий.

Звідси до моря лише кілька сотень метрів. Тут все налаштовує на позитив, на те, що проведені в таборі дні стануть для дітей корисними, незабутніми та по-справжньому святковими.

Що очікує на них впродовж чотирьох змін поточного літнього сезону? В одному точно переконана Лариса Сергєєва, що ритм чергового літнього сезону відпочинку не дозволить юним «гагарінцям» нудьгувати. Крім обов'язкових атрибутів, щодня передбачено проведення багатьох спортивних та інтелектуальних змагань, культпоходи у театри, в цирк, на море, екскурсії містом, конкурси на різноманітну тематику, перегляд відеофільмів та улюблені для дітей дискотеки. В їхньому розпорядженні — танцювальний, баскетбольний, волейбольний, футбольний майданчики, настільний теніс, літня естрада та оснащений сучасною мультимедійною установкою кінозал.

Цього року в таборі було здійснено комплекс заходів, спрямованих на покращення побутових умов відпочинку й оздоровлення «гагарінців». Зокрема, силами представників частин й установ Одеського гарнізону виконано косметичний ремонт приміщень. Тобто, як і зазвичай, військові внесли свій вагомий внесок в те, аби, знаходячись далеко від рідної домівки, молодь відчувала домашній затишок, комфорт та турботу про себе. Вони, діти, мають право на оздоровлення й відпочинок. І захищати їхні права, дбати про їхнє здоров'я, фізичний та інтелектуальний розвиток маємо ми — дорослі, які теж родом з дитинства.

На знімку: щасливі миті табірного життя юних «гагарінців».

В'ячеслав ДІОРДІЄВ, Одеса

●ВІЙСЬКОВА ОСВІТА

ВСТУПНА КАМПАНІЯ НАБИРАЄ ОБЕРТІВ

Цьогорічна вступна кампанія до Київського військового ліцею імені Івана Богуна дещо ускладнилася ситуацією, що склалася в державі. Анексія Автономної Республіки Крим, наприклад, додала клопоту як юним кримчанам, які хочуть стати «богунівцями», так і членам приймальної комісії.

Сьогодні чимало випускників шкіл сонячного півострова не можуть надати до цього навчального закладу повний перелік потрібних документів та довідок. Утім кримчанам не відмовляють і зараховують у групи для складання вступних іспитів, а шляхи розв'язання проблеми з документами шукають вже у столиці.

Варто зазначити, що цього року додалася і категорія пільговиків на вступ до ліцею. Це діти загиблих під час протистоянь на майдані Незалежності у листопаді 2013 — лютому 2014, військовослужбовців, які перевелися на материкову частини країни з анексованого Криму та діти військовослужбовців, які загинули під час виконання службових обов'язків протягом проведення антитерористичної операції на сході нашої держави.

Тимчасовий виконувач обов'язків начальника ліцею полковник Олександр Бондаренко зазначив, що паралельно триває прийом документів на вступ до навчально-оздоровчого комплексу в Боярці, де проводиться навчання в 8 та 9 класах.

Подати документи до ліцею можна не пізніше 20 червня 2014 року.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ, «Народна армія»

●ОГОЛОШЕННЯ

Служба безпеки України, за адресою: 01601 м. Київ, вул. Володимирська, 33, оголошує конкурс на заміщення вакантної посади начальника відділу.

До участі в конкурсі допускаються особи, які мають вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста за напрямами підготовки: забезпечення безпеки держави, військові науки, гуманітарні науки; стаж роботи на державній службі або стаж роботи за фахом в інших сферах управління чи органах місцевого самоврядування не менше п'ятнадцяти років; досвід роботи у сфері міжнародного співробітництва (протокольне забезпечення та церемоніал) не менше трьох років.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці буде надана за телефоном 256–91-49.

Термін прийому документів — протягом 30 календарних днів з дня оголошення про проведення конкурсу.

***

Оголошується проведення добору кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад державних службовців:

Управління організації і супроводження ремонту озброєння та військової техніки при Міністерстві оборони України проводить підбір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад державних службовців:

провідний спеціаліст відділу ремонту озброєння та військової техніки Військово-Морських Сил;

провідний спеціаліст групи ремонту засобів зв'язку;

провідний спеціаліст організаційно-планового відділу;

спеціаліст 1 категорії фінансово-економічного відділу.

Вимоги до кандидатів:

повна вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра;

володіння українською мовою;

вміння працювати на комп'ютері на рівні користувача;

стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3-х років.

Термін надання документів на розгляд конкурсної комісії — 30 календарних днів з моменту опублікування оголошення.

Прийом документів проводиться за адресою: 03113, м. Київ-113, пр-т Перемоги 55/2, військове містечко №27.

Додаткова інформація за телефоном: 245-70, 456-70-48 (з 9.00 до 18.00, крім вихідних та святкових днів).

***

Науково-дослідний центр гуманітарних проблем Збройних Сил України проводить добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад:

— начальника науково-дослідної лабораторії — заступника начальника науково-дослідного відділу проблем гуманітарної політики, ШПК «майор», посадовий оклад — 1416–1513 грн;

— начальника науково-дослідної лабораторії — заступника начальника науково-дослідного відділу прикладних соціологічних досліджень, ШПК «майор», посадовий оклад — 1416–1513 грн.

Кваліфікаційні вимоги: рівень військової освіти — тактичний, наявність наукового ступеня та стажу наукової (науково-педагогічної) діяльності не менше трьох років за напрямами функціонування центру.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи:

— рапорт;

— автобіографія;

— копії документів про освіту, науковий ступінь;

— список наукових праць, винаходів, публікацій;

— довідка про проходження військової служби;

— службова та медична характеристики;

— копія службової картки;

— витяг з Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду вищу за ту, на якій перебуває).

Термін подання документів до конкурсної комісії: протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення за адресою: 03151, м. Київ, вул. Народного ополчення, 5А, Науково-дослідний центр гуманітарних проблем Збройних Сил України, голові конкурсної комісії.

За довідками звертатися за телефонами: 271-12-12; 271-12-15.

***

Воєнно-наукове управління Генерального штабу Збройних Сил України проводить добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантної посади державного службовця (на період відпустки по догляду за дитиною віком до шести років основного працівника).

Вимоги до кандидата на посаду провідного спеціаліста науково-організаційного відділу планування наукової роботи на розробки нормативних документів:

вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра;

стаж роботи за фахом на державній службі не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3-х років, діяльність на яких була пов'язана з науковою, науково-організаційною та/або адміністративно-кадровою роботою, веденням та організацією діловодства;

знання комп'ютера на рівні користувача;

вільне володіння державною мовою;

комунікабельність.

За довідками звертатися за тел. 271-34-37.

Термін подання документів — 30 календарних днів з дня опублікування оголошення.

***

Служба безпеки України, за адресою: 01601 м. Київ, вул. Володимирська, 33, оголошує конкурс на заміщення вакантної посади головного спеціаліста Управління режиму, документального забезпечення і контролю СБ України.

До участі в конкурсі допускаються особи, які мають вищу освіту за напрямами підготовки — військові науки, гуманітарні науки, державне управління, правознавство, захист державної таємниці, ведення діловодства та стаж роботи за фахом на державній службі не менше трьох років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше десяти років.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці буде надана кадровим підрозділом: тел. 256-96-04.

Термін прийому документів — протягом 30 календарних днів з дня оголошення про проведення конкурсу.

***

Головне квартирно-експлуатаційне управління Збройних Сил України проводить добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантної посади державного службовця:

— спеціаліста 2 категорії відділу енергозбереження.

Вимоги до кандидатів: вища освіта відповідного спрямування. Стаж роботи на посаді спеціаліста — 1 рік.

Термін подання документів на розгляд конкурсної комісії — протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

За додатковою інформацією звертатися за телефоном: 242-08-51.

***

Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення посад:

1. Начальник науково-дослідного відділу (проблем технічного забезпечення військ (сил)) науково-дослідного управління проблем матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, ШПК «полковник», посадовий оклад 1490-1590 грн.

2. Начальник науково-дослідного відділу (систем органів та пунктів управління) науково-дослідного управління (проблем керівництва Збройними Силами, управління військами (силами)) науково-дослідного центру (проблем керівництва Збройними Силами, наукового супроводження ЄАСУ ЗС), ШПК «полковник», посадовий оклад 1490-1590 грн.

Кваліфікаційні вимоги: повна вища освіта за фахом, переважно за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (оперативно-тактичного рівня). Науковий ступінь — кандидат наук, вчене звання — доцент, старший науковий співробітник. В окремих випадках зазначені посади можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військових частин, військових закладів (установ, організацій), які мають досвід науково-дослідної роботи.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи:

— рапорт (заява) по команді (в рапорті (заяві) вказувати свій контактний телефон, ШПК посади та посадовий оклад);

— автобіографія (пишеться власноруч розбірливим почерком у довільній формі, але з обов'язковим повідомленням таких даних: прізвище, ім'я, по батькові, дата і місце народження, національність, відомості про навчання у вищих та середніх навчальнихзакладах (що і коли закінчив, за якою спеціальністю, яку кваліфікацію отримав), з якого часу почав працювати, ким, де, коли; повідомити адреси всіх підприємств, установ та організацій, де працював (ла), причина зміни місця роботи; коли та ким призивався на військову службу у Збройні Сили, де і на якій посаді проходив службу, повідомити № військових частин, до складу яких військових округів вони входили; сімейний стан, коли вступив (ла) у шлюб, прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, місце народження і національність дружини (чоловіка), дівоче прізвище дружини. Інші близькі родичі: батько, мати, рідні сестри та брати ваші і вашої дружини (чоловіка), діти, рік та місце їхнього народження, національність, місце їхньої роботи та адреса проживання; **чи притягалися ви, ваша дружина (чоловік) і родичі до кримінальної відповідальності (коли, за що)**;

— копії документів про освіту (дипломи та додатки до дипломів), науковий ступінь, вчене звання (завірені встановленим порядком);

— список наукових праць, винаходів, публікацій;

— інші документи, які свідчать про професійні якості претендента;

— довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки);

— медична книжка.

Крім цього, на осіб офіцерського складу до конкурсної комісії подаються:

— службова та медична характеристики;

— копія службової картки, завірена встановленим порядком;

— витяг з Резерву кандидатів для просування по службі, завірений встановленим порядком (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу, за ту, на якій перебуває).

Документи оформлюються та подаються у вигляді конкурсної справи.

Дата проведення конкурсу: 24.06.2014 року.

Термін надання документів: до 23.06.2014 року

Документи надсилаються за адресою: 03049, м. Київ-49, проспект Повітрофлотський, 28, Начальнику Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України.

***

Служба безпеки України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади державного службовця: провідного спеціаліста підрозділу технічного захисту інформації.

До участі в конкурсі допускаються особи, які мають вищу освіту в галузі технічного захисту інформації за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста або базову вищу освіту і пройшли перепідготовку (підвищення кваліфікації) в галузі інформаційної безпеки, чи мають стаж роботи відповідного професійного спрямування.

Стаж роботи за фахом на державній службі — не менше 3 років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління — не менше як 5 років.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці за тел. 256-91-77, 256-90-33.

Документи приймаються протягом 30 календарних днів з моменту опублікування оголошення.

ПриватБанк є лідером банківського ринку країни. Одне з наших відділень знаходиться поряд із Вами.

Я хочу розповісти про 10 переваг, завдяки яким уже понад 12 млн клієнтів користуються карткою «Універсальна», і чому вона буде вигідна Вам.

Вигода 1

Із цією карткою Ви зможете взяти гроші в кредит у будь-який момент! На картці можна встановити кредитний ліміт до 25 000 грн. Якщо Ви погашаєте кредит протягом пільгового періоду — до 55 днів, Ви не платите жодних процентів за його використання!

Наприклад, 2 березня Ви взяли в кредит 500 грн, а 28 березня — ще 500 грн. Якщо до 25 квітня Ви повернете на картку 1 000 грн, Ви не заплатите жодної комісії за використання кредитних коштів!

Вигода 2

Дуже низькі тарифи, а оформлення — безкоштовно

Ми вивчили тарифи інших банків і вирішили зробити не тільки найзручнішу, але й найвигіднішу картку в Україні! Часто наші клієнти дивуються, що ми пропонуємо оформити цю картку безкоштовно. Або, наприклад, що за зняття готівки в банкоматах чужих банків не потрібно платити додаткових комісій!

Будь ласка, оцініть основні тарифи картки самі

Оформлення	Безкоштовно
Обслуговування	Безкоштовно
Кредитний ліміт	До 25 000 грн
Обов'язковий щомісячний платіж	7% від заборгованості (не менше 50 грн)
Базова процентна ставка на залишок заборгованості (після закінчення пільгового періоду), на місяць	2,5%
Базова процентна ставка на залишок особистих коштів (від 100 грн), на рік	10% (за умови активації депозитної функції в системі Приват24 (www.privat24.ua) у розділі «Мої рахунки» або через банкомат ПриватБанку)
Комісія за зняття особистих коштів:	
в банкоматах і пунктах видачі готівки ПриватБанку, у банкоматах інших банків України	1%
у банкоматах і пунктах видачі готівки зарубіжних банків	2%
Комісія за зняття кредитних коштів у банкоматах і пунктах видачі готівки ПриватБанку, а також інших українських і зарубіжних банків:	
1–100 грн	5 грн
100,01–200 грн	10 грн
200,01–300 грн	15 грн
300,01–400 грн	20 грн
400,01–500 грн	25 грн
понад 500 грн	4% від суми зняття

Ці тарифи дійсні на 01.03.2014 р. Повна версія Умов і Правил надання банківських послуг — на www.pb.ua

Вигода 3

Картка ідеальна, якщо у Вас є смартфон

ПриватБанк вважається одним із найбільш інноваційних банків у світі! Ми створили багато зручних додатків для Android та iPhone, які роблять життя наших клієнтів легшим і веселішим! Ось лише декілька додатків.

Приват24
Наш головний додаток, в якому Ви зможете подивитися баланс і виписки, створити платежі та перекази, поповнити мобільний, оформити депозит, купити квитки та багато іншого.

ФотоКаса
Оплачуйте комунальні та будь-які інші квитанції легко та весело! Просто сфотографуйте квитанцію, й оператор ПриватБанку оплатить рахунок із Вашої картки і, якщо потрібно, надішле копію оплаченої квитанції на Ваш e-mail!

SendMoney
Надсилайте гроші на будь-яку картку світу, знаючи тільки 16-значний номер картки! Керуйте додатком за допомогою голосу. Просто скажіть: «Надіслати 500 гривень мамі», — і додаток виконає Вашу команду!

SMS-банкінг
Надсилайте SMS-команди, щоб поповнити телефон, дізнатися про баланс або здійснити переказ. Ідеально, якщо у Вас немає Інтернету!

Вигода 4

Безкоштовний SMS-банкінг

Безкоштовно користуйтесь SMS-банкінгом — дізнавайтеся про баланс за карткою, здійснюйте перекази або змінюйте ліміти за карткою за допомогою SMS-команд.

Вигода 5

Знімайте гроші в банкоматі, навіть якщо у Вас немає із собою картки!

Якщо Ви забули картку вдома, а гроші терміново потрібні, зателефонуйте в наш контактний центр, і ми Вам надішлемо код, який Ви введете в банкомат для отримання грошей!

Вигода 6

Послуга «Регулярні платежі» — економте час та гроші!

Доручіть банку здійснювати за Вас платежі, які Ви робите регулярно. Наприклад, комунальний платіж або грошовий переказ родичу. Банк буде за Вас здійснювати платежі з Вашої картки, а Ви будете отримувати про це SMS-повідомлення.

Вигода 7

Отримуйте 10% на власні гроші на картці

Зберігайте на картці свої гроші та отримуйте 10% річних на залишок понад 100 грн! Для цього активуйте депозитну функцію картки в банкоматі ПриватБанку або Приват24 (меню «Мої рахунки»).

Вигода 8

Заробляйте бонуси до 20%

Оплачуючи покупки карткою в магазинах — партнерах програми лояльності «Бонус Плюс», Ви отримуєте до 20% бонусів. Накопичені бонуси можна витратити в будь-якому з магазинів — партнерів програми. Список учасників програми дивіться на сайті www.bonus.pb.ua або в мобільному додатку «Бонус Плюс».

Вигода 9

Покупки в розстрочку без переплат

Завдяки сервісу «Оплата частинами» Ви зможете робити покупки, оплачуючи карткою не всю вартість, а тільки частину! Решту суми щомісяця вносьте на картку рівними платежами (до 25 платежів). При цьому Ви не платите жодних процентів і комісій у разі списання платежу в рахунок власних коштів на картці!

Вигода 10

Виграйте 1 млн гривень і тисячі грошових призів!

«Щасливий код» від ПриватБанку може принести Вам тисячі грошових призів і головний приз — 1 000 000 гривень! Для участі в програмі зареєструйтесь на сайті www.check.pb.ua. Оплатіть карткою ПриватБанку покупку в магазині будь-якої країни світу. Звірте цифри в коді авторизації на чеку з цифрами номера картки, починаючи з останніх.

Сума виграшу залежить від кількості цифр, що збіглися

Кількість цифр, що збіглися	Сума виграшу
2	10 грн
3	100 грн
4	1 000 грн
5	10 000 грн
6	50 000 грн (якщо сума купівлі менша 2 000 грн)
6	1 000 000 грн (якщо сума купівлі 2 000 грн і більше)

У програмі беруть участь купівлі на суму від 100 гривень/ 20 доларів США/20 євро.

Оформіть картку в будь-якому відділенні ПриватБанку та оцініть її переваги!

Я і наш колектив зробимо все, щоб Ви були задоволені цією карткою та якістю Вашого обслуговування.

Будь ласка, подивіться поширені запитання про нашу картку. Якщо у Вас залишаться запитання, телефонуйте нам або приходьте в будь-яке відділення.

З повагою,
Олександр ДУБІЛЕТ,
Голова Правління ПриватБанку

ПОШИРЕНІ ЗАПИТАННЯ

1. Як оформити картку на своє ім'я?

Щоб користуватися карткою, потрібно зареєструвати картку в банку й активувати її. Для реєстрації Вам необхідно звернутися в будь-яке відділення ПриватБанку. Співробітник банку заповнить разом з Вами анкету та відсканує Ваш паспорт.

2. Від чого залежить розмір допустимої суми кредиту, який мені ухвалять?

Розмір кредиту розраховується кожному клієнту індивідуально та залежить від багатьох факторів: вік, місце та стаж роботи, володіння майном, сімейний стан тощо. Наявність довідки про доходи, виписки за зарплатною карткою іншого банку за 3 місяці може підвищити розмір доступного Вам кредиту. Якщо Ви будете активно користуватися кредитом на картці та вчасно його погашати, банк буде збільшувати суму доступного Вам кредиту.

3. Який розмір щомісячного платежу за кредитом?

Обов'язковий платіж за кредитом — усього 5% від заборгованості. Якщо Ви не вклалися в пільговий період, то Вам потрібно щомісяця вносити на картку для погашення кредиту обов'язковий платіж. Мінімальна сума платежу становить 50 грн, що не створить значного навантаження на Ваш бюджет і в той же час не дозволить вийти на прострочення за кредитом. Ми потурбувалися, щоб Ви не забували вчасно створювати платежі. Нагадування про суму обов'язкового платежу буде щомісяця приходити Вам в SMS та на e-mail. Суму щомісячного платежу Ви можете дізнатися самостійно через банкомат, термінал самообслуговування, за номером контактного центру 3700 або в інтернет-банку Приват24.

4. Чи можна користуватися кредитом так, щоб взагалі не платити жодних комісій?

Так, для цього Вам необхідно оплачувати покупки карткою «Універсальна», а не знімати з неї готівку. Якщо Ви погашаєте заборгованість за карткою протягом пільгового періоду, то не платите жодних комісій!

5. Чи можна розраховуватися цією карткою в Інтернеті?

Так, для цього в інтернет-банку Приват24 відкрийте картку для оплати в Інтернеті та встановіть інтернет-ліміт для витратних операцій за Вашою карткою (меню «Мої рахунки»/«Керування карткою/рахунком»).

6. Як почати користуватися Інтернет-банком?

Безкоштовно зареєструйтесь у Приват24!

Крок 1. *Натисніть кнопку «Реєстрація» на сайті www.privat24.ua (або на стартовій сторінці сайта www.pb.ua).*

Крок 2. *Зазначте Ваші дані: номер мобільного телефону та бажаний пароль для входу.*

Крок 3. *Підтвердить реєстрацію за допомогою одноразового пароля, що прийшов на Ваш телефон.*

Вітаємо, Ви користувач Приват24!

7. Як почати користуватися мобільними додатками?

Якщо у Вас є смартфон на платформі Android або iOS, просто зараз безкоштовно завантажте мобільний додаток від ПриватБанку з нашого сайта www.pb.ua/apps/ або сайтів Google Play та App Store!

ДЕНЬ СТОЛИЦІ

ДЕ В КИЄВІ ВИПОВНЮЮТЬСЯ БАЖАННЯ?

Навіть найзатятіші скептики загадують бажання, задуваючи свічки на тортові й непомітно кидаючи монетку в фонтан, аби знову повернутися в ці краї. Скажете, що це просто марновір'я? Однак у глибині душі ми всі сподіваємось на диво.

Бронзова скульптура Кота Пантелеймона

Бронзова жаба

Пам'ятник Проні Прокопівні та Голохвастову — героям кінокомедії «За двома зайцями»

Бронзовий пам'ятник Паніковському з роману «Золоте теля» Ільфа і Петрова

Пам'ятник відомому київському архітектору Владиславу Городецькому

І воно іноді трапляється. Головне — в це вірити і впевнено рухатися до своєї мети. А прогулюючись Києвом, не пройти повз місця, які, кажуть, сприяють реалізації найзаповітніших мрій або приносять удачу.

Кіт, виконує бажання

Бронзова скульптура Кота Пантелеймона допомагає у виконанні бажань. Пам'ятник знаходиться біля Золотих Воріт. Сам Пантелеймон жив у ресторані. Його поважали як працівники закладу, так і його гості — кіт ніколи не дозволяв собі йти відпочивати, поки особисто не переконувався, що всім гостям зручно. Й вашу мрію Пантелеймон здійснить, для цього потрібно потримати кота одночасно за вуха і за хвіст.

На удачу і багатство

У Маріїнському парку встановлений ще один «чарівний» пам'ятник — бронзовій жабі. Придивившись уважно, можна побачити, що у величезній пащі жаби є спеціальний отвір — туди кидають монетки, які потрапляють уківш. Коли в утробі земноводного кількість монет досягне граничної маси, ківш перекинеться і тому, хто буде в цей момент поряд з пам'ятником, дістанеться весь його вміст — 8,5 мільйонів гривень!

Пам'ятник сімейного благополуччя

Одним з улюблених місць киян є пам'ятник Проні Прокопівні та Голохвастову — героям кінокомедії «За двома зайцями». Він встановлений неподалік Андріївської церкви. Є прикмета, що коли жінка хоче знайти щастя в особистому житті, їй потрібно потриматися за каблучку на правій руці Проні Прокопівни, а чоловікові слід потерти на спині Голохвастова жука-скарабея. Позаяк людей, які прагнуть отримати бажане, дуже багато, «чарівні» місця пам'ятника натерті до блиску.

Успіх у фінансових справах

Ще один символ багатства в Києві — бронзовий пам'ятник Паніковському з роману «Золоте теля» Ільфа і Петрова. Знайти цей пам'ятник можна на розі Прорізної і Хрещатика. Бажаючим збагатитися, слід шепнути на вушко сліпому необхідну для щастя суму грошей та потерти носок його черевика. А щоб бажання точно реалізувалося, зазирніть під ліву туфлю Паніковського...

Для здійснення творчих планів

У Пасажі є цікавий пам'ятник відомому київському архітектору Владиславу Городецькому. Він сидить за столиком кафе з філіжанкою кави в руці. А щоб архітектор не нудьгував, біля нього є вільний стілець. Сидячи на стільці поряд з Городецьким, сміливо будуйте найнеймовірніші творчі плани.

Наталія ТКАЧУК, «Народна армія»

КІНОСФЕРА

«ПЛЕМ'Я», «ЗИМОВА СПЛЯЧКА» ТА ІНШІ «ЧУДЕСА» КАНН

На французькому Лазурному березі завершився один із найпрестижніших кінофестивалів у світі, що відноситься до категорії А. Його бюджет складає близько 20 млн євро.

Свою офіційну назву він отримав у 2002 році, хоча дебют планувався ще на осінь 1939 року. За ідеєю організаторів, Каннський фестиваль мав стати альтернативою Венеціанському. Програма була готова, почесним головою журі навіть встигли призначити самого винахідника кінематографа Луї Люм'єра. Відкриття мало відбутися 1 вересня, проте саме в цей день почалася Друга світова війна.

Головна нагорода фестивалю — «Золота пальмова гілка» вручається з 1955 року. З 1997-го «гілка» поміщається у футляр із синього сап'яну разом з цілим шматком ограновного кристала. Сама нагорода виконана з 24-каратного золота і присуджується за найкращий повнометражний і найкращий короткометражний фільми.

За всю історію фестивалю жодному кінорежисерові не вдалося завоювати головний трофей тричі.

Журі кінофестивалю особливо ретельно оберігають від всіх, хто може хоч якось на нього впливати. На фінальну зустріч його членів вивозять у відокремлене секретне місце, іноді на острів. Останнім часом у них навіть відбирають мобільні телефони...

Кожен із членів журі дає підписку про нерозголошення внутрішніх таємниць голосування. Цього року його головою став Стівен Спілберг. Разом із ним конкурсантів судили Ніколь Кідман, Крістоф Вальц, Даніель Отой та інші зірки світового кінематографа. А «гілку» вони віддали турецькій стрічці «Зимова сплячка» режисера Нурі Більге Джейлану.

Гран-прі отримала драма Аліче Рорвахера «Чудеса» з Монікою Белуччі в головній ролі. Приз за кращий сценарій отримав російянин Андрій Звягінцев у співавторстві з Олегом Негіною за фільм «Левіафан». Найкращу жіночу роль, на думку телекритиків, зіграла Джулліана Мур у фільмі «Зоряна карта», а чоловічу — Тімоті Сполл у картині «Уільям Тернер». Кращим режисером визнано Беннета Міллера («Мисливець на лисиць»).

Цьогорічний Каннський фестиваль у черговий раз не залишився й без українського кіно. Мирослав Слабошпицький зі своїм фільмом «Плем'я» переміг у межах конкурсної програми «Тиждень критики». Події стрічки відбуваються у школі київського інтернату для глухих, а герої картини спілкуються мовою жестів. «Плем'я» — певний експеримент у галузі кіно: фільм повністю знято мовою жестів, у ньому немає ані субтитрів, ані закадрового голосу.

За словами Ремі Бонома, програмного координатора «Тижня критики», «Плем'я» був найбільш очікуваним фільмом програми. На перший офіційний показ картини зібралася величезна черга, багато людей так і не змогли потрапити до зали. На показі були присутні представники співтовариства глухих Франції. Спеціально для них фільм презентували українською, французькою та англійською мовами жестів. Картину вже придбано дистриб'юторами для широкого прокату в Франції, Данії, Японії та Нідерландах. В український прокат «Плем'я» виходить у вересні цього року.

Підготував Костянтин НІКОЛАЄВ, «Народна армія»

ПРОГНОЗ ПОГОДИ ВІД ВІЙСЬКОВИХ МЕТЕОРОЛОГІВ

По Україні на 1 червня: *мінлива хмарність. Місцями короткочасні дощі, грози, місцями сильні зливи, в окремих районах град. Вітер переважно північної чверті, 5-10 м/с, при грозах пориви 15-20 м/с. Температура повітря у західних областях вночі +9...+14°С, вдень +13...+18°С; на решті території вночі +12...+17°С, вдень +20...+25°С, у східній частині +24...+29°С.*

По Києву та області на 1 червня: *мінлива хмарність. Місцями грозові дощі, в окремих районах град. Вітер північної чверті, 5-10 м/с, при грозі пориви 15-20 м/с. Температура повітря у Києві вночі +14...+16°С, вдень +21...+23°С; по області вночі +12...+17°С, вдень +20...+25°С.*

Прогноз погоди по Україні на тиждень: *серпанок, місцями короткочасні дощі, грози, в окремих районах град. Температура повітря 1-2 червня вночі +10...+15°С, на сході та півдні до +18°С; вдень +17...+22°С, на сході та півдні до +26°С, на заході +13...+18°С. 3-6 червня вночі +12...+17°С; вдень +25...+30°С, на заході +22...+27°С.*

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 38782
Ціна вроздріб – договірна
Зам. №35292

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ, Вадим КОВАЛЬОВ
Провідні літературні співробітники — Наталія ШАРОЙКО, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна